

Hán Hoàng Hệ Liệt Chi Cầm Tướng

Contents

Hán Hoàng Hệ Liệt Chi Cầm Tướng	1
1. Quyển 1 - Chương 1	2
2. Quyển 1 - Chương 2	7
3. Quyển 1 - Chương 3	16
4. Quyển 1 - Chương 4	22
5. Quyển 1 - Chương 5	28
6. Quyển 1 - Chương 6	34
7. Quyển 1 - Chương 7	41
8. Quyển 1 - Chương 8	47
9. Quyển 1 - Chương 9	54
10. Quyển 1 - Chương 10	60
11. Quyển 2 - Chương 1: Văn Án Độ Nhị Bộ	68
12. Quyển 2 - Chương 1-2	68
13. Quyển 2 - Chương 2	74
14. Quyển 2 - Chương 3	81
15. Quyển 2 - Chương 4	87
16. Quyển 2 - Chương 5	94
17. Quyển 2 - Chương 6	101
18. Quyển 2 - Chương 7	107
19. Quyển 2 - Chương 8	113
20. Quyển 2 - Chương 9	119
21. Quyển 2 - Chương 10	124

Hán Hoàng Hệ Liệt Chi Cầm Tướng

Giới thiệu

Thể loại: Cổ trang, cung đình, ôn hình, công sủng thụ, phiêu lương tướng quân thụ, hoàng đế cường

1. Quyển 1 - Chương 1

“Sùng hoa! Người ở đâu vậy?” Một nam tử mặc thiên thanh bào phục, đầu đội trường quan mắt bị ti quyền che lại, đang cùng các phi tử hậu cung..... Nga, không! Chính xác mà nói, là một đám nam hài giả dạng hoa lệ, ra vẻ nữ tử chơi trò trốn tìm.

“Hoàng Thượng, ta ở chỗ này, mau tới a!” Sùng hoa cao giọng nói với hân.

Đại Hán vương triều tự khai quốc hoàng đế Cao tổ về sau, đều hảo long dương, đương kim thiên tử là Hán Đăng đế Lưu Tuần, mắt phượng tà mị hoặc nhân, lãng thần (môi mọng tròn đầy...) gợi cảm ôn nhuận, hàng mi mắt dày đậm dài cong, chiếc mũi cao thẳng xúng lên da thịt trắng nõn thủy nộn, khuôn mặt tuần mỹ không tì vết lại tản mát ra hơi thở thanh lãnh khiếp người.

Lưu Tuần thích long dương là có tiếng, hân không chỉ giỏi trò với nội thị tuổi trẻ tuần mỹ, hơn nữa còn thiết lập Lan Xạ viện phía sau cung, dưỡng một đám nam sủng mỹ mạo tiêm lệ, chuyên dành cho hân hiệp nịnh (ôm bế) hưởng lạc.

Trong triều cật thần đối những hành vi của Hoàng Thượng vô cùng lo lắng, vì vậy, phái người tự sa trường nơi quan ngoại hoả tốc triệu thỉnh Phiêu Hân tướng quân Bùi Ngọc Thư hồi kinh, chỉ mong y có thể khuyên can Hoàng Thượng chăm lo việc nước, không cần trầm mê yên vui.

Dù sao cả trong triều văn võ bá quan, chỉ có Phiêu Hân tướng quân Bùi Ngọc Thư có thể không cần thông báo mà trực tiếp tiến cung diện thánh, cũng chỉ có y tối không sợ chết, dám nói thẳng với Hoàng Thượng.

Cho nên Bùi Ngọc Thư vừa tiến cung đã thấy Hoàng Thượng cùng các nam sủng chơi đùa, gương mặt cương nghị tuần lãng lập tức trầm xuống, đôi mắt hữu thần như chim ưng sáng ngời nhìn quét bốn phía ngự hoa viên.

“Người ở..... Cáp! Ta biết rồi!” Lưu Tuần theo nơi phát ra thanh âm nhào về phía trước.

Hân nhảy vào người Bùi Ngọc Thư mặt đang đông lại.

“Sùng Hoa! Ta bắt được người rồi, ha ha!” Lưu Tuần đụng được người, tưởng là nam sủng của hân, tràn ra một nụ cười thanh lệ tuyệt trần rồi lại anh khí mười phần.

Tên hôn quân này! Bùi Ngọc Thư nghe vậy thiếu chút nữa dùng ánh mắt giết Lưu Tuần mấy trăm lần.

Thật đáng sợ!

Các nam sủng bị Bùi Ngọc Thư hung ác trừng mắt, tất cả đều rụt lại mà thối lui vào góc, không dám ra tiếng.

Phiêu Hân tướng quân Bùi Ngọc Thư này là người mà ngay cả Hoàng Thượng đều phải tránh ba phần a, những nam sủng kia cho dù có được sủng ái thế nào cũng không dám lỗ mãng, huống hồ, Bùi tướng quân biểu tình nghiêm túc, bất cầu ngôn tiểu (nói năng cẩn thận, nghiêm túc), ánh mắt lạnh liệt cơ hồ có thể đông chết một con gấu.

“Sùng Hoa, người sao cao vậy? Ân, là Ngụy Minh à?”

Lưu Tuần sờ soạng trên người Bùi Ngọc Thư, thân thể rắn chắc, khoa giáp cứng cứng, di? Không phải Sùng Hoa? Cũng không Ngụy Minh? Sờ sờ khuôn mặt kia, có góc có cạnh, hiển nhiên là danh mỹ nam tử! Kỳ quái, đến tột cùng là ai đây?

Ân, người dám không cần thông báo mà đã vào cung, vậy chỉ có Bùi ái khanh của trẫm.

Tiện đà suy nghĩ tưởng tượng một chút, hắc hắc! Bùi ái khanh! Người dám rời đi trẫm nửa năm bạt vô âm tín, đây chẳng phải cho trẫm bắt được cơ hội rồi sao, trẫm thế nào cũng phải thừa cơ vuốt đủ một cái mới thôi. Lưu Tuần trong lòng cười thầm, có chút đắc ý âm mưu của bản thân.

“Sùng Hoa, sao không nói gì vậy?”

Hai tay của hắn vòng qua lưng ôm lấy Bùi Ngọc Thư, gia tăng lực đạo trong tay kéo y dựa vào ngực mình, hai mắt tuy rằng bị ti quyên che, xuyên thấu qua tơ lụa nửa trong suốt, mơ hồ có thể thấy được hình dáng kiên cường đoan chính của Bùi Ngọc Thư vì tức giận mà run rẩy. Lăng thần cố ý dán vào tai y thổi khí, hơi thở ấm áp thổi qua vành tai y, một trận ngứa vô đồ ập vào không khỏi khiến y khẽ sợ hãi, thân hình Bùi Ngọc Thư nhẹ nhàng run lên,

Sùng Hoa điềm đạm đáng yêu co rút lại một góc trong Ngự hoa viên, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, đôi mắt thẳng ngoác nhìn chăm chú Hoàng Thượng đang giở trò với Bùi Ngọc Thư.

Nó tiêm lệ âm nhu cùng Bùi tướng quân kiên cường tuần lãng căn bản ngay cả một rìa mép đều không thể giống, Hoàng Thượng sao lại không phân rõ khác biệt của nó cùng Bùi tướng quân chứ? Sùng Hoa nội tâm khó hiểu, lại nghĩ đúng tiếng lòng của tất cả nam sủng.

Hoàng Thượng nhất định là cố ý! Hắn mỗi lần đều mượn chuyện của nó để ăn đậu hủ của Bùi tướng quân.

Chán ghét! Chỉ cần Bùi tướng quân hồi cung, hắn liền quẳng người ta sang một bên, hoàn toàn không để ý tới người ta. Sùng Hoa ghen tuông nghĩ.

Tuy rằng nó chỉ là một phần trong Lan Xã viện, nhưng ít ra trước mắt nó là người tối được Hoàng Thượng sủng ái a!

Nó đương nhiên hiểu được tâm Hoàng Thượng không có khả năng chỉ thuộc về một người, chỉ cần có thể chiếm lấy một phần chú ý hắn cũng đã cảm thấy mỹ mãn, nhưng tâm hắn lại chưa từng đặt trên người nó, mà lại nằm trên người Bùi tướng quân xa tại biên cương.

Từ chuyện một năm trước nó đã có thể nhìn ra ——

Hoàng Thượng nguyên bản có một nam sủng kêu Phạm Hoành, hắn cùng với nó bị tuyển vào cung cùng lúc, có một lần hắn đi ngang qua trước Ngự thư phòng lơ đãng nhìn thấy Hoàng Thượng đang trêu ghẹo Bùi tướng quân, bị khuôn mặt ửng hồng cùng tu quần (xấu hổ, lúng túng) không thôi của Bùi tướng quân mê hoặc, thế nhưng yêu y.

Càng nguy hơn chính là, Phạm Hoành lúc đang thổ lộ lòng mình, nào biết Hoàng Thượng đứng phía sau hắn, khi biết được chuyện, Hoàng Thượng long nhan giận dữ ban chết cho Phạm Hoành.

Nên nhớ kỹ Phạm Hoành là người Hoàng Thượng tối sủng ái a!

Tên gốc đó! Tội gì vì một người không thể yêu mà chịu mất đi tính mạng của mình!

Chẳng lẽ hắn không biết khát khao độc chiếm Bùi tướng quân của Hoàng Thượng đã mãnh liệt đến trình độ không ai có thể chạm vào?

Hảo hảo mà hầu hạ Hoàng Thượng, cho dù không thể có được một phân yêu của hắn, ít nhất sẽ không thê thảm lâm vào tai nạn chết người.

Chính là, Bùi tướng quân bộ dạng có suất thế nào nữa, y cũng chưa từng cho Hoàng Thượng một sắc mặt hoà nhã, ánh mắt chẳng những hung ác, bộ dáng lúc trông người khác cũng hảo đáng sợ, thế nhưng Hoàng Thượng một chút cũng không để ý đến thái độ ác liệt của y, cứ thích dính vào bên cạnh y.

Lúc này ánh mắt của Bùi Ngọc Thư như thể hung thần ác sát nhìn chăm chăm Hoàng Thượng.

Người này! Nửa năm không gặp, hắn thế nhưng sa sút đến tình trạng này!

Trước đây nên khuyên can hắn hảo hảo xử lý triều chính, hắn lại vào tai này ra tai kia, còn cùng những nam sủng này chơi đùa chẳng biết ngày đêm, không tảo triều. Hắn xem trị quốc là trò đùa hay sao chứ?

Không biết vì sao, tình cảnh Lưu Tuần cùng nam sủng liếc mắt đưa tình vừa vào trong mắt y, liền khiến y thấy dị thường chói mắt, trên trán gân xanh nổi lên, Bùi Ngọc Thư hừ lạnh một tiếng, chịu không nổi mà đảo cặp mắt trắng dã.

Y phi thường..... Không đúng, y cực độ sinh khí!

Biểu tình rét lạnh nhiễm một mặt tức giận không biết tên, cổ tình trước mắt Lưu Tuần chính là có bốn sự chọc y nổi giận rồi sau đó lại vỗ về y, nhưng y lại tức giận đến mức nói không ra lời.

Bởi ma chướng của Lưu Tuần không an phận sờ soạng qua lại trước ngực, sau lưng cùng bên hông y, bàn tay thon dài với vào trong khoa giáp, thỉnh thoảng ở chỗ mẫn cảm tăng thêm lực đạo khiêu khích, nê xuống, xoa vắn, qua lớp xiêm y linh hoạt chạm đến thân thể y.

Không khí phiến tình ám muội vờn quanh bốn phía, Lưu Tuần còn cố ý ghé vào lỗ tai y thở ra, hơi thở ấm áp mà tràn ngập hấp dẫn khiến người ta ngứa ngáy khó chịu.

Ngô..... Thật khó chịu!

Rõ ràng chính là y quan chinh tề, bị hấn khiêu khích vỗ về chơi đùa lại làm người ta có lỗi giác (cảm giác sai lầm) là thân thể trần trụi của mình bị hấn sờ soạng khắp nơi.

Bùi Ngọc Thư nắm chặt hai tay, rất muốn gạt đi ma chướng không an phận trên người mình, tay y nắm chặt thành quyền miễn cưỡng khắc chế xúc động muốn đánh người.

Đáng giận! Hấn nhất định là cố ý.

Nam sủng trong cung sao có thể mặc khoa giáp!

“Sùng Hoa..... Ngụy Minh, không phải? Là Đàn vinh sao?”

Lưu Tuần thật sự ăn đậu hủ thỏa thích, tay hấn to gan khiêu khích cực hạn nhẫn nại của Bùi Ngọc Thư.

Bạc thần đẹp đẽ dán bên tai y, nhẹ nhàng liếm láp vành tai tròn trịa của y, cảm giác chùng như tê dại chùng như ngứa ngáy hết như bị kiến chạy loạn khắp toàn thân.

Ngô..... Bùi Ngọc Thư nhanh chóng vươn tay che đi tiếng rên rỉ cơ hồ bật ra, khuôn mặt tuần lẳng nhắt thời đỏ lên.

Hấn, hấn..... Thật sự là càng lúc càng quá phận!

Tâm tình then thùng, tu hách (xấu hổ ửng đỏ), tu phần nhất thời tràn ngập trong lòng.

Áp lực cơn giận muốn bùng nổ, Bùi Ngọc Thư nhẫn nại không phát tác, nhưng lại tức giận đến cả người phát run.

Lưu Tuần thấy thế hết sức vui mừng.

Thật sự là hiếm thấy, lần này ái khanh không giống trước kia dùng sức đẩy hấn ra.

Không thừa dịp có hảo thời cơ thể này giải đi nỗi khổ tương tư, chẳng phải cô phụ ái khanh ngầm đồng ý cho hấn ra sức ăn đậu hủ..... Hắc hắc, trên người y sao!

Da thịt sờ lên thật mềm dẻo co dãn..... Xúc cảm vẫn tốt như vậy, thật sự làm người ta suy nghĩ ‘sâu xa’, chỉ là cách y phục sờ soạng cảm giác không lớn, vậy nếu chạm vào da thịt, chẳng phải càng nhần bong đến cực điểm a.

Trong đầu tưởng tượng vô hạn rong ruổi, tưởng tượng đến việc có thể lột sạch y phục của Bùi Ngọc Thư, hạ phúc của Lưu Tuần không khỏi khô nóng lên.

Chỉ bằng tưởng tượng đã không thể thỏa mãn khát vọng của hấn với Bùi Ngọc Thư, kế tiếp, sẽ làm ý tưởng chuyển thành hành động.

May mắn Bùi Ngọc Thư không biết nội tâm hấn có nhiều ý niệm tà ác đến vậy, nếu không, cho dù dùng đại kịêu trăm người khiêng đến biên cương nâng y về, y thà rằng chết trận sa trường cũng sẽ không hồi kinh.

Bàn tay to liên tục vỗ về thân thể Bùi Ngọc Thư, cuối cùng, Lưu Tuần cảm nhận được thân thể y cứng lại, run lên nhẹ nhẹ.

Trò chơi nên chấm dứt, nếu không, ái khanh của hấn có thể sẽ vì kinh hách mà ngất đi.

Còn nhiều thời gian mà, không cần gấp gấp nhất thời! Hấn trong lòng hứng thú suy nghĩ.

“A! Ái khanh, là người!”

Lưu Tuần kéo ti quyên che mắt xuống, ra vẻ kinh hãi phát hiện Phiêu Hãn tướng quân Bùi Ngọc Thư, chỉ thấy khoa giáp trên người y, bộ dáng phong trần mệt mỏi, trong ánh mắt có nỗi buồn không vui, sắc mặt cực kỳ khó coi, nghĩ lại chắc là do công lao hấn lúc này ngã ngửa trên người y.

“Thần Bùi Ngọc Thư khấu kiến Hoàng Thượng!” Bùi Ngọc Thư quỳ một gối, hai tay ôm quyền hướng Lưu Tuần hành lễ.

“Ái khanh miễn lễ, sao lại rảnh rỗi từ quan ngoại hồi kinh thế?” Lưu Tuần mừng rỡ nâng y dậy, vươn hai tay ôm thân thể Phiêu Hãn tướng quân vì bị hấn sờ soạn nửa ngày mà cứng ngắc.

Người còn can đảm hỏi! Bùi Ngọc Thư ăn buồn bực tự nhiên là giận mà không dám nói gì.

“Các người đều lui xuống đi.” Lưu Tuần tự nhiên nhớ lại, quay đầu khiến lui các nam sủng đang co rút trong góc tường.

Hắn cũng không muốn biểu tình thẹn thùng của Bùi Ngọc Thư bị người khác nhìn thấy.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, hiện nay Hung nô man tộc như hổ rình mồi, tùy thời đều có thể xâm lấn Trung Nguyên, trừ bỏ quân bị cần tăng cường, thần cả gan can gián Hoàng Thượng không cần trầm mê vào nam sắc, chăm lo việc nước, để *** lực vào việc trị quốc, Đại Hán vương triều mới có thể uy danh lan xa.” Bùi Ngọc Thư không nhanh không chậm đem nguyên nhân y yết kiến Hoàng Thượng nói ra.

“Ái khanh, người sao lại phụ họa theo cớ thần trong triều chứ?” Lưu Tuần ra vẻ không vui nói.

“Thần nguyên bản nên ở vùng biên cương lĩnh quân giết địch, vì triều đình cống hiến, do Vương Thừa tướng khẩn cấp triệu hồi kinh, nói có việc gấp muốn thương lượng, mới biết được Hoàng Thượng hiệp bệ nam sủng, không hỏi triều chính, thần khẩn cầu Hoàng Thượng triệu hồi Lan Xạ viện.”

Bùi Ngọc Thư nói ra chân tướng sự tình cho Hoàng Thượng, nhưng trong lòng lại cực độ bất mãn.

Nếu không phải bởi vì người, ta có tất yếu ngàn dặm xa xôi từ biên cương gấp gấp trở về không?

Đối với nghi vấn của Hoàng Thượng y từ chối chớ ý kiến, Bùi Ngọc Thư liếc mắt một cái.

“Nếu là ái khanh cực lực yêu cầu, trẫm sẽ làm được.....” Lưu Tuần trầm tư trong chốc lát, đồng ý yêu cầu của Bùi Ngọc Thư.” “Nhưng..... Ái khanh cũng biết trẫm hảo long dương..... Nếu không có nam sắc..... Trẫm không có lòng dạ nào xử lý quốc sự.”

Y muốn đương trường nôn ra máu.

Tên hoàng đế hảo nam sắc này lại còn nói ra một lý do đường hoàng như vậy để tránh tội của mình, hắn căn bản chưa từng tảo triều, mỗi ngày chỉ cùng nam sủng trong Lan Xạ viện chơi đùa “Cao tổ hoàng đế kiến lập căn cơ của Đại Hán, lại trải qua vô số đời tiên hoàng chăm lo việc nước, cùng dân khôi phục nguyên khí, để dân chúng an cư lạc nghiệp, thần khẩn cầu Hoàng Thượng cần phải kế thừa di chí của tiên đế, cần chính yêu dân, khiến quốc lực cường thịnh, uy danh lan xa.” Bùi Ngọc Thư vẫn không nề hà phiền chán lộ ra một bộ can gián trung tâm trị quốc luận.

“Thu hồi Lan Xạ viện có thể, chăm lo việc nước, cần chính yêu dân, mỗi ngày tảo triều, cũng không vấn đề, nhưng..... Trẫm có một điều kiện.....” Lưu Tuần muốn nói lại thôi, trong đáy mắt lại ánh lên một tia giáo hoạt.

“Chỉ cần Hoàng Thượng có thể tỉnh lại, thần cho dù thiên đao vạn quả cũng sẽ tận trung hiệu mệnh, không chút chối từ.” Bùi Ngọc Thư nội tâm vui mừng Hoàng Thượng rốt cục nghe những lời y khuyên can, chỉ cần dân chúng có thể an cư lạc nghiệp, đừng nói một cái điều kiện, mười điều kiện y cũng đáp ứng.

“Ái khanh phải trở thành..... phi tử của trẫm.” Lưu Tuần không nhanh không chậm nói ra điều kiện của hắn.

“Gì?” Bùi Ngọc Thư còn không có phản ứng lại kịp.

“Ái khanh phải trở thành..... phi tử của trẫm.” Lưu Tuần nghĩ y không nghe rõ, lập lại điều kiện của mình lần nữa.

“Người nói cái gì? Phi tử?” Bùi Ngọc Thư nghĩ y nghe lầm, lập lại lời hấn, xác nhận mình có lầm không.

“Ân, chính xác! Người phải phải làm phi tử của trẫm.” Thanh âm trong trẻo thập phần khẳng định nói cho Bùi Ngọc Thư biết y không nghe sai.

“Người, người người người..... Người nói bậy gì đó!” Bùi Ngọc Thư như cuồng sư bạo rống ra tiếng, đương trường cơ hồ muốn tức chết.

Ông trời! Tên hoàng đế háo sắc này cứ nhiên dấm chuyển chủ ý vào y.

Cái tên hỗn trưởng chỉ biết dùng nữa người để suy nghĩ này (nữa nào tự hiểu vậy =)))! Hấn xem người khác đều là nam sủng hay sao?

Từ nhỏ bị hấn xem thành nữ tử khinh bạc trêu chọc đã muốn đủ uất ức, hiện tại hấn cứ nhiên đưa ra cái điều kiện này cầu thí (bullshit) thối nát này.

Y chịu đủ rồi!

“Thần là võ tướng sa trường giết địch, tuyệt không thích hợp đảm nhiệm nam sủng của..... Hoàng Thượng, vọng thỉnh Hoàng Thượng tìm người khác!”

Bùi Ngọc Thư nghiêng rằng nghiêng lợi từ hàm răng phun ra những lời này, y thật sự rất muốn bóp chết người đang ở trước mắt y cười đến thực đáng giận.

“Ái khanh yêu cầu trẫm thu hồi Lan Xạ viện, tựa như là chặt đứt long dương chi hảo của trẫm, nếu ái khanh không đáp ứng, trẫm vẫn cứ tiếp tục trẫm mê yên vui, không để ý tới triều chính, ái khanh a! Người..... Lòng người không quan tâm đến sinh tử của xã tắc lê dân sao?” Lưu Tuần cười có chút đắc ý.

Nhìn một cái, tên hoàng đế háo sắc này thể nhưng lấy dân chúng làm lợi thế, cố ý khó xử Bùi tướng quân ưu quốc ưu dân.

Cái mỗi câu mang tên “Dân chúng” này đủ lớn chưa? Trẫm không tin con cá như ngươi không mắc câu.

Lưu Tuần học cách câu cá của cổ đại thánh hiền Khương thái công, nhưng hấn lại chọn Bùi Ngọc Thư “Kể không nguyện ý” này để câu.

“Người! Người!” Bùi Ngọc Thư nắm chặt nắm tay, hai tay mở lại khép vào, tựa hồ chỉ có làm vậy mới có thể hơi chút trừ khử tức giận đang dâng cao.

“Nếu bởi vì thế mà sinh linh đồ thán, dân chúng lầm than, ái khanh cũng không được thoát can hệ.” Lưu Tuần vẻ mặt tự nhiên nói xong, coi như giang sơn này không phải của hấn vậy.

Dân chúng hạnh phúc can gì đến ta? Vì sao ta phải vì thu thập tên hỗn đản này mà chọc vào một sọt phiền não chứ?

Hoàng đế là hấn làm a! Giang sơn này cũng là nhà hấn a!

“Đáng giận!”

Bùi Ngọc Thư trên mặt lúc xanh lúc đỏ lúc trắng, đầu đầu tự hỏi lời của Lưu Tuần.

Sách! Biết ngay cái cá tính không nhìn được dân chúng chịu khổ mà, thật là chán ghét!

Chẳng những phải lo lắng đến mệt chết, còn phải luôn ăn mệt của hấn mà chỉ dám giận không dám nói.

Hiện tại lại còn bị áp chế, mặc kệ ra sao, lần này y thật sự là lỗ lớn.

Lưu Tuần liếc thấy trên trán Bùi Ngọc Thư khắc ngấn (nga là phần trống giữa hai nếp nhăn chân mày) như bị kiếm bổ ngày càng sâu, khuôn mặt tuần suất bởi vì nội tâm giằng co mà lần thành một đoàn, hấn tuy mặt không chút thay đổi, nhưng trong lòng đã muốn sắp cười ra tiếng, hấn biết, con cá của hấn sắp cắn câu.

Hắc hắc! Chỉ cần bỏ thêm chút sức, trẫm đã có thể câu được “Mĩ nam ngư” mà kẻ khác nhèm nhỏ dãi đã lâu.

“Ái khanh, đáp án của ngươi thế nào? Nếu không đáp ứng, trẫm sẽ đi Lan Xạ viện.” Lưu Tuần dù bận vẫn ung dung nhìn Bùi Ngọc Thư thống khổ giãy giụa, hấn làm bộ như vô tình muốn xoay người rời đi.

“Hảo! Thần đáp ứng!”

Bùi Ngọc Thư cắn chặt răng, phần hận phun ra từ “Hảo” này, lập tức hận không thể lấy thanh kiếm giết chính mình, điều kiện khuất nhục đến vậy y cứ nhiên còn đáp ứng, mà đối phương dĩ nhiên là Hoàng Thượng từ nhỏ lớn lên cùng y. Nếu hắn không phải quý vi ngôi cửu ngũ, y trong cơn thịnh nộ thật sự sẽ một kiếm chém chết hắn.

“Thần nguyện cho Hoàng Thượng nửa năm nếu có thể trị quốc thành công, thần sẽ thực hiện lời hứa thỏa đáng!” Bùi Ngọc Thư cơ hồ mau ngất đi, đáp ứng điều kiện sẽ khiến y lâm vào vạn kiếp bất phục.

“Chẳng cần nửa năm, ba tháng là được.” Lưu Tuần vươn tay phải thành “số ba” như đã tính trước mọi việc.

“Hảo! Nếu ba tháng thành công, thần sẽ thực hiện lời hứa thỏa đáng.” Bùi Ngọc Thư cực kỳ ảo não thống khổ nói ra từ “Hảo”, nếu Hoàng Thượng thực sự có năng lực trong ba tháng chăm lo việc nước thành công, coi như là phúc của dân chúng.

“Đúng rồi, đây mới là con cá thật ngoan của trẫm!” Lưu Tuần buộc miệng nói ra tiếng lòng của mình.

Bùi Ngọc Thư khó hiểu nhìn hắn, “Cái gì?”

“Không có gì, không có gì.” Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa lộ ra hết! Lưu Tuần ngây ngô cười bưng bít qua loa.

“Thần cáo lui.....”

Bùi Ngọc Thư uể oải tới cực điểm, hướng Lưu Tuần thở dài, liền kéo cước bộ cùng tâm tình trầm trọng đi ra khỏi cung điện, ngay cả lúc đụng phải cây cột trước điện cũng không tự biết.

Y trăm triệu không nghĩ tới, lần này tiến cung can gián thể nhưng lại bán cả bản thân mình.

“Ái khanh, bây giờ ngươi rút cuộc đừng nghĩ muốn chạy khỏi lòng bàn tay trẫm, ha ha ha!” Lưu Tuần ngửa đầu cười to ba tiếng, nếu sớm biết Bùi Ngọc Thư tâm buộc xã tắc lê dân, hắn đã sớm ngồi ở vị trí thứ hai, nhất định sẽ tăng tốc chiếm lấy y, bất quá, hiện tại vẫn chưa muộn.

Lưu Tuần nhìn bóng dáng Bùi Ngọc Thư rời đi, nhớ lại vẻ mặt buồn bực của y, vươn tay xoa cằm, tự hỏi làm sao trong ba tháng chăm lo việc nước thành công.

Hết chính văn đệ nhất chương

2. Quyển 1 - Chương 2

Lưu Tuần quảng nạp hiền năng chỉ sĩ trong thiên hạ, thiết lập trường thái học, nghiêm túc lại trị (tác phong và uy tín), mở kho thóc cứu nạn thiên tai, khiến cho dân chúng an cư lạc nghiệp.

Quả nhiên, hiệu suất của việc nghiêm túc vững vàng điều luyện cùng làm việc nhanh chóng đã khiến Lưu Tuần trong ngắn ngủn ba tháng có thành công, thể nhân đều nói hoàng đế tuổi trẻ đầy hứa hẹn, là minh quân hiếm có.

Những chiến tích này đều rơi vào tai Phiêu Hãn tướng quân Bùi Ngọc Thư ở biên cương lĩnh quân đối kháng dân tộc Hung nô, y vui mừng vì Hoàng Thượng quả thật là người giữ tín, nhưng về phương diện khác, lại bất an khi nhớ đến lời hứa mà y bị buộc phải thực hiện.

Trong triều cự thần chính mắt thấy hoàng đế nỗ lực làm cho đất nước cường thịnh, mỗi người trong lòng đều vui mừng không thôi, tự đáy lòng tán thưởng Bùi tướng quân có thể khuyên nhủ Hoàng Thượng thức tỉnh, chăm lo việc nước, quả thật là phúc khí của dân chúng, may mắn lúc trước đây đã dự kiến được việc này mà thỉnh y tự quan ngoại hồi kinh can gián. Ai ngờ, Bùi Ngọc Thư lại lấy bản thân làm điều kiện để đổi lấy Hoàng Thượng trị quốc a.

Là tên sử quan nào nói hoàng đế Lưu Tuần ngu muội không biết, trầm mê yên vui? Mọi người không biết, kỳ thật hần căn bản là một con lang khoát lên người một lớp da dê, thông minh hơn người, tâm cơ thâm trầm, không chỉ Bùi Ngọc Thư, mà cả triều văn võ đều bị hần đùa bỡn trong tay.

Đương nhiên rồi, hần chính là đem hết tâm lực đặt vào kế hoạch hơn mười năm nay mà, muốn không thành *** cũng hơi bị khó.

Lại nói, nếu trong triều các đại thần biết được bí tân trong chuyện này, hiểu được chỉ cần hy sinh một mình Bùi Ngọc Thư lập tức có thể đổi lại việc Hoàng Thượng thức tỉnh, phúc lợi của lê dân bách tính, tin tưởng bọn hần nhất định ngay cả một chút do dự cũng không có, lập tức không cần nghĩ ngợi gì mà hai tay dâng người cho hần.(thiệt ta sâu sắc cảm thương cho a Thư, hết bạn tự bán mình tới người khác bán bạn =)))

Ba tháng vừa đến, Lưu Tuần hạ chiếu triệu Phiêu Hãn tướng quân Bùi Ngọc Thư lập tức hồi kinh, nói là có việc cần thương lượng.

Lúc này, biên cương tình hình chiến đấu đang rất cấp bách, Bùi Ngọc Thư chỉ có thể nhờ truyền lệnh quan —nhấn về chờ sau khi bình định chiến sự nhất định hoả tốc hồi kinh.

Điều này khiến Lưu Tuần dù rất buồn phiền, nhưng cũng không thể làm gì. Dù sao hần rất hiểu cá tính của Bùi Ngọc Thư luôn ưu quốc ưu dân, lấy xã tắc bách tính để lên đầu, cho nên hần chỉ phải an ủi bản thân còn nhiều thời gian, hơn mười năm còn có thể chờ, còn chờ không được vài ngày sao chứ? Đành phải tạm thời kèm nén tính tình mà chờ đợi.

Thời gian thấm thoát, một tháng lại trôi qua.

Biên cương truyền về tin chiến thắng, Phiêu Kị tướng quân Bùi Ngọc Thư lấy chiến thuật tập kích bất ngờ đánh tan quân đội Hung nô, đuổi sạch chúng ra khỏi Lang Cư Tư sơn, lệnh Hung nô yên tĩnh một hồi lâu không dám đến xâm phạm biên giới.

“Bùi tướng quân chính là anh hùng của Hán nhân chúng ta a!” Lão hán một thân bố y hoa sắc cười thật to, dựng thẳng ngón cái khen ngợi.

“Đúng rồi! Đúng rồi!” Người bên ngoài không ngừng gật đầu phụ họa.

“Nương, mau tới, anh hùng sắp đến rồi, ta muốn đến mặt trước hoan nghênh bọn họ!” Tiểu nam hài vui mừng khôn xiết chen chúc trong đám người, chỉ để nhìn thấy quân dung uy vũ long trọng.

“Hảo, hảo, đừng nóng, nương tới bây giờ.” Một phụ nữ tuổi chừng ba mươi thở hồng hộc theo sát phía sau tiểu nam hài.

Đoàn quân chiến thắng trở về được dân chúng xếp thành hai hàng bên đường hoan nghênh, trên mặt các quan tướng cùng những binh sĩ đều lộ ra nụ cười thắng lợi. Chỉ có Phiêu Kị tướng quân Bùi Ngọc Thư diện vô biểu tình, trên mặt hoàn toàn không có nụ cười chiến thắng, ngược lại có một bộ trang chí hung hoành (ôm ấp chí lớn) hy sinh vì nghĩa.

Y biết, lần này hồi cung chắc chắn sẽ gặp phải vận mệnh bị bắt thực hiện lời hứa, thế này thì bảo y cười thế nào đây?

“Bùi tướng quân! Anh hùng của Hán nhân!”

“Các vị anh hùng cảm ơn các người!”

Tiếng hoan hô của dân chúng kéo tâm tư của Bùi Ngọc Thư từ cảnh hư ảo trở về, y cúi đầu mỉm cười với dân chúng, nhưng trong tâm lại là ngū vị tạp trần.

Dưới thân bảo mã Thanh Nhĩ khí vũ hiên ngang đi về phía trước, cùng khuôn mặt cương nghị tuấn lãng của Bùi Ngọc Thư chiếu rọi lẫn nhau, ánh tư tỏa sáng, không hề có phụ phong hào tuấn nam đệ nhất kinh thành.

“Bùi tướng quân cười với ta nga!” Một vị lam y nữ tử say mê trầm vào nụ cười của y.

“Nào có..... ngài ấy cười với ta!” Bên cạnh nữ tử mặc y phục màu xám nhạt vội vàng nói lại, Bùi tướng quân chính là thần tượng của nàng.

“Mới không phải, là cười với ta mới đúng!” Thanh y nữ tử không cam yếu thế nói.

“Nói ra cũng thật kỳ quái, Bùi tướng quân bộ dạng nhất biểu anh tài, lại là một tướng quân uy phong lẫm lẫm, nhưng vì sao đến giờ y vẫn chưa thành thân?” Lam y nữ tử đưa ra nghi vấn của nàng.

“Thật ngốc a! Không thành thân chứng tỏ chúng ta tất cả mọi người còn có cơ hội a!” Nữ tử mặc y phục màu xám nhạt nhanh chóng đáp vào một câu.

“Đúng ác!”

Bên đường các cô nương bị nụ cười của y làm thần hồn điên đảo, người một lời ta một câu đàm luận Bùi Ngọc Thư là cỡ nào phong độ nhanh nhẹn, bộ dạng tuấn suất lại luôn đối xử khiêm tốn với người khác, y chính là như ý lang quân mà các cô nương khuê nữ trong thành Trường An tối ngưỡng mộ!

Nhưng Bùi Ngọc Thư đối với những cao đàm khoát luận (bàn luận viễn vông) của bọn họ hoàn toàn bịt tai không nghe, y chỉ lo lắng cho ước định của y với Hoàng Thượng bốn tháng trước ——

Trở thành phi tử của trẫm!

Phi tử! Phi tử a!

Ông trời! Hai chữ “Phi tử” này như cố ý đối nghịch với y nha cứ xoay mãi trong đầu không chịu biến mất, tâm tình của hệt như trên người đang trôi theo một tảng đá lớn, càng thêm nặng trĩu.

Nhưng, dân chúng đang đắm chìm trong những lời chúc mừng cùng sung sướng vẫn chưa phát hiện bộ dáng tâm sự nặng nề của y.

Sau khi hồi cung, các quan tướng theo lệ thường yết kiến Hoàng Thượng tiếp nhận phong thưởng. Khi Phiêu Kị tướng quân Bùi Ngọc Thư yết kiến Lưu Tuần, hai tay thả dài, không dám ngẩng đầu nhìn mặt của hần, với việc bản thân sắp vào miệng hổ thành thức ăn cho nó, thì cho dù có lập công cao tới đâu, y cũng thật cao hứng không nổi.

Lưu Tuần thu hết phản ứng của Bùi Ngọc Thư vào mắt, trực giác y thật sự quá mức cương trực.

Bất quá, hần chính là thích điểm này ở Bùi Ngọc Thư. Ánh mắt ‘nóng bỏng’ của hần nhìn chăm chú Bùi Ngọc Thư, khiến y có chút không tự nhiên mà ngẩng đầu.

Ông trời! Ánh mắt Hoàng Thượng không chút cố kỵ nhìn chăm chăm y, cái này làm càng Bùi Ngọc Thư xấu hổ không còn chút mặt mũi nào.

Hạ triều, Lưu Tuần chiêu Bùi Ngọc Thư tới Ngự thư phòng, cũng âm thầm khiến lui toàn bộ cung nga nội thị.

“Ái khanh quả nhiên là tướng tài hiếm có!” Lưu Tuần cố ý chuẩn bị một bàn rượu cùng thức ăn phong phú an ủi Bùi Ngọc Thư.

“Chịu Hoàng Thượng thác ái, không dám kể công.” Bùi Ngọc Thư xem xét rượu cùng thức ăn đầy bàn, thế nhưng y hoàn toàn không có ý muốn ăn, cũng không hề nâng đũa.

“Trẫm kính ái khanh một chén rượu, nào, ái khanh người áo phải một hơi cạn sạch a.”

Lưu Tuần nâng lên ngọc bôi rót đầy mỹ tửu kính Bùi Ngọc Thư sau đó uống một hơi cạn sạch, Bùi Ngọc Thư mang theo vẻ mặt u buồn thống khổ uống hết chén khổ tửu này.

“Ái khanh đánh thắng trận, vì sao tâm tình lại nặng trĩu như thế?” Lưu Tuần biết rõ mà vẫn cố hỏi.

“Thần..... Thật sự sợ hãi.” Bùi Ngọc Thư biểu tình ngưng trọng, thành thật tiết lộ ra tình tự lo sợ bất an trong lòng.

“Ái khanh..... Có nhớ rõ ước định với trẫm không?” Lưu Tuần nắm tay Bùi Ngọc Thư, rốt cục nói ra ước định bốn tháng trước —— trở thành phi tử của hần.

“Thần..... Nhớ rõ.”

Bùi Ngọc Thư kích động muốn rút tay về, nhưng Lưu Tuần lại nắm chặt lấy không cho y rút tay về, biểu tình Bùi Ngọc Thư hơi ngưng trọng, trong tâm càng thêm bất an.

“Ái khanh, tối nay là lúc nên thực hiện lời hứa.” Lưu Tuần tăng thêm lực đạo nắm tay Bùi Ngọc Thư, đôi mắt nhìn thẳng y.

“Thần..... Sợ hãi! Thỉnh cầu Hoàng Thượng giáng tội, thần nguyện ý tiếp nhận trách phạt, chỉ cầu Hoàng Thượng không cần đối xử với thần như nam sủng.”

Bùi Ngọc Thư phút chốc đứng lên gập người quỳ một gối xuống đất, cung kính thỉnh cầu Lưu Tuần thu hồi điều kiện lúc trước y xúc động đáp ứng.

“Ái khanh không biết quân vô hí ngôn sao, há có thể nói rồi lại xem như không?” Lưu Tuần vẻ mặt không vui nhìn Bùi Ngọc Thư quỳ trên đất.

“Ta..... Ta.....” Tâm tình Bùi Ngọc Thư như treo giữa không trung, đầy hoảng loạn.

Trời biết y có bao nhiêu hi vọng y chưa từng đáp ứng Hoàng Thượng cái điều kiện kia a!

“Trẫm đúng hẹn triệt hồi Lan Xạ viện, chăm lo việc nước, cần chính yêu dân, chẳng lẽ ái khanh muốn vì ước sao?” Lưu Tuần vươn tay nâng cằm Bùi Ngọc Thư lên, con người đen thâm trầm bình tĩnh chăm chú nhìn y.

“Này..... Này.....” Bùi Ngọc Thư không nói gì, quả thật là chính y đồng ý điều kiện khuất nhục này, mới đổi được sự thức tỉnh của Hoàng Thượng.”Ta..... Thần tướng mạo không đẹp, thân thể không mềm mại đáng yêu, tuyệt không thể làm nam sủng được, thỉnh cầu Hoàng Thượng không cần xem thần như nam sủng.....” Bùi Ngọc Thư sợ Lưu Tuần thật sự đối với y làm ra chuyện hiệp định, khẩn trương đến mức kể hết khuyết điểm của mình ra, hy vọng có thể khuyên Hoàng Thượng triệt tiêu điều kiện khuất nhục này.

Phiêu Kị tướng quân thật biết đùa, thế nhân đều biết Bùi Ngọc Thư dung mạo cường nghị tuấn lãng, tính tình ngay thẳng, không cần cho phép có thể tự do ra vào cung cấm, thường xuyên can gián hoàng đế cần chính yêu dân, nếu ái khanh biết từng có một nam sủng yêu y, lơ đãng cùng một nam sủng khác thổ lộ tiếng lòng, lại bị hấn biết được giận dữ xuống lệnh xử tử, không biết y sẽ có cảm tưởng gì.

Dù sao chỉ có hấn có thể có những suy nghĩ không an phận với ái khanh, những người khác không được phép.

Cứ việc việc này thể hiện rõ đến mức mọi người trong Vị Ương cung đều biết, nhưng Bùi Ngọc Thư nhiều năm ở biên cương phòng thủ lại hoàn toàn không biết chút gì.

Đang trong Hán cung nơi nam phong thịnh hành, Bùi Ngọc Thư lại giữ mình trong sạch, không ôm nam sủng, không giữ mi kỷ, một lòng thâm nghĩ ra chiến trường giết địch, vì triều đình cống hiến, vì một cuộc sống an cư lạc nghiệp cho dân chúng.

“Thần, thần thỉnh cầu Hoàng Thượng không cần xem thần trở thành nam sủng.....” Bùi Ngọc Thư đã bất chấp hình tượng lãnh huyết hán tử, hướng hoàng đế cầu tha.

“Trẫm có từng nói qua muốn ái khanh trở thành nam sủng sao?” Lưu Tuần có chút dở khóc dở cười nhìn Bùi Ngọc Thư cá tính cương trực.

“Là..... Chưa từng..... Nhưng, Nhưng là.....” Bùi Ngọc Thư ngắc đầu, nghi hoặc nhìn Lưu Tuần.

“Trẫm chính là muốn ái khanh trở thành phi tử của trẫm, mà không phải là nam sủng.” Vì tránh cho Bùi Ngọc Thư bị kinh hách, Lưu Tuần chậm rãi thổ lộ tiếng lòng của mình.

“Nhưng mà, nghĩa từ khác nhau, ý tứ cũng là trăm sông đổ về một biển a.”

Hai than phận này có gì khác nhau? Còn không phải đều phải..... Bùi Ngọc Thư vẫn như chim sợ cành cong nhìn sắc lang hoàng đế đang đến gần y.

“Người thật sự là khiến trẫm tức chết!” Lưu Tuần thật hận cái tính ngoan cố ăn không tiêu của Bùi Ngọc Thư.

” Ái khanh có biết trăm vì sao đồng ý yêu cầu triệt hồi Lan Xạ viện?” Lưu Tuần lập tức quyết định nói ra hết thấy.

“Hoàng Thượng thánh minh, chăm lo việc nước, cần chính yêu dân.” Bùi Ngọc Thư cảm thấy Hoàng Thượng nhất định là thương cảm cho dân chúng mới có thể đồng ý.

“Tự Lan Xạ viện triệt hồi, trăm đã bốn tháng chưa từng lâm hạnh bất luận kẻ nào.” Đây thật sự là vết thương nặng trong bản ghi chép việc lâm hạnh của hắn.

Lưu Tuần nội tâm cường ức bản thân nói ra từ hắn cùng Bùi Ngọc Thư trao đổi điều kiện đến nay, cả ngày trong đầu chỉ nghĩ đến việc cùng y hảo hợp, căn bản không có tâm tư để ý đến tần phi khác. Nhưng lời đến bên môi, liếc mắt nhìn phản ứng của Bùi Ngọc Thư, hắn vẫn là không nói ra.

Đừng đùa, đây chính là động lực hắn chăm lo việc nước a! Nếu Bùi Ngọc Thư biết chuyện này, chỉ sợ sớm sợ tới mức ngất.

“Hậu cung đẹp như mây, Hoàng Thượng tuyệt không có lý do không đi.....” Lâm hạnh. Cuối cùng hai chữ đến bên môi, Bùi Ngọc Thư hợp thời đình chỉ.

“Ái khanh, người nên thực hiện lời hứa.” Lưu Tuần nâng Bùi Ngọc Thư dậy, đôi mắt thẳng ngoác theo dõi y, tầm mắt ‘cháy bỏng’ thoáng chốc khiến Bùi Ngọc Thư không biết làm sao.

“Hoàng Thượng..... Không, không thể a.”

Mắt thấy Lưu Tuần từng bước bước về phía mình, mà y..... lại không ngừng lui về phía sau, cho đến khi sau lưng đụng đến cột giường, không còn đường lui, ngã ngồi trên giường.

“Thần, thần là võ tướng sa trường giết địch, tuyệt không thể thị..... Thị.....” Bùi Ngọc Thư ngồi trên giường, vươn tay chần lầy thân hình Lưu Tuần đang ngày càng gần lại.

“Thị tẩm, có phải không?” Nhìn Bùi Ngọc Thư ánh mắt bối rối, tuy rằng đây là phản ứng có thể đoán được, nhưng Lưu Tuần vẫn có chút cô đơn.

“Ái khanh, người không phải là nam sủng của trăm, mà là phi tử của trăm.” Lưu Tuần một bên cởi áo ra tháo thắt lưng, một bên nhìn vào đôi mắt Bùi Ngọc Thư bởi vì kinh hách trợn tròn.

“Hoàng Thượng, trăm triệu không thể.....” Bùi Ngọc Thư khấn trương đứng lên, lại bị Lưu Tuần đè lại hai vai đè xuống giường.

“Hoàng, Hoàng Thượng..... Không! Không cần!” Nhìn thấy Lưu Tuần bắt tay vào việc dỡ xuống khoa giáp trên người y, Bùi Ngọc Thư vươn tay đè lại tay hắn, không cho hắn tiếp tục cởi ra phòng hộ duy nhất có thể giúp y không bị long chảo tứ ngược.

“Có biết vì sao trăm gọi người là ái khanh?” Lưu Tuần bắt lấy bàn tay Bùi Ngọc Thư đang ngăn hắn, một tay kia cởi khoa giáp trên người y.

“Không phải là Hoàng Thượng xưng hô với hạ thần sao?” Bùi Ngọc Thư trên người chỉ cần một mảnh y phục thành thật trả lời.

“Ái khanh là chỉ, ta yêu khanh khanh (khanh khanh đây là từ chỉ cách gọi thân mật của vợ chồng không còn nghĩa là hạ thần nữa =))) a..... Chỉ có người, là khanh khanh của trăm.....” Lưu Tuần hai tay ngăn lại tay của Bùi Ngọc Thư, đưa hắn áp đảo trên giường.

“Hoàng Thượng, không cần.....” Bùi Ngọc Thư hai mắt trợn lên, hoảng sợ nhìn chăm chăm người trên thân mình.

“Người của lúc nhỏ, chọc người say mê biết bao, sau khi lớn lên, tính tình lại trở nên ngoan cường như đá, bất quá, trăm chính là thích cái tình tình ngoan cường như đá này của người.”

Lưu Tuần cởi bỏ y phục trên người Bùi Ngọc Thư, hiện ra trước mắt hắn chính là da thịt màu trà bóng loáng, nam tính thân thể bởi vì trải qua nhiều năm rèn luyện tác chiến nơi tái ngoại, cả người tràn ngập hương vị của mặt trời, hắn nuốt nước miếng, liếm đôi môi vì khát vọng mà khô đi, đôi mắt thẳng ngoác thân thể hoàn mỹ của người dưới thân.

Cái bộ dáng kia thật như là khi hái hoa tặc thấy được Hoa nhi xinh đẹp, thèm nhỏ dãi không thôi, không thể không bẻ vào tay.

“Hoàng Thượng, không, không cần như vậy..... Thần, thần.....”

Bùi Ngọc Thư hai tay bị áp chế không thể động đậy, y quay đầu đi không dám nhìn thẳng vào ánh mắt tràn ngập dục vọng của Lưu Tuần, trong lòng càng thêm thống hận bản thân vì sao phải đồng ý cái điều kiện khuất nhục kia, y cứ nhiên đã quên Hoàng Thượng là một người tâm cơ thâm hậu trầm, kinh nghiệm bị lừa trước đây vẫn chưa đủ để giáo huấn y nhớ kỹ.

“Người có biết trăm ngày nhớ đêm mong đều là người a.” Lưu Tuần trút y phục trên thân mình xuống, lộ ra ***g ngực trắng kiện hồng hậu cùng vòng eo thon thả, đường cong cơ thể hoàn mỹ khêu gợi thập phần gợi lên trí tưởng tượng ‘sâu xa’ của kẻ khác.

“Hoàng Thượng, van cầu người..... Thần, không cần..... Cầu người tha thần.....” Bùi Ngọc Thư cảm nhận được dục vọng tràn đầy của Lưu Tuần để giữa vùng dưới thắt lưng y, nóng đến mức như muốn làm bỏng da cháy thịt, trì hoãn như y cũng biết tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì. Y sớm sợ tới mức nói năng lộn xộn, căn bản không nghĩ đến việc thân thể anh vĩ cao tráng của Hoàng Thượng thế nhưng càng so với y cường tráng hơn.

“Người để trăm đợi suốt bốn tháng..... Trăm..... Muốn người.” Lưu Tuần duỗi tay kéo trường khôi của Bùi Ngọc Thư xuống nhẹ nhàng khiêu khích.

“Không, không cần..... Thần không cần..... Van cầu người.....” Bùi Ngọc Thư vươn tay ngăn Lưu Tuần chạm dục hỏa trên thân thể y lại.

“Ngọc Thư, người có từng đi Câu Lan viện chưa?” Lưu Tuần đột nhiên hỏi làm Bùi Ngọc Thư hoàn toàn đoán không được hắn đang nghĩ gì.

“Chưa từng, thần ra trận giết địch, vì nước, vì dân chúng cống hiến, chưa từng nghĩ đến việc hưởng lạc.” Bùi Ngọc Thư tuy rằng không hiểu Hoàng Thượng vì sao lại hỏi chuyện này, nhưng vẫn thành thật trả lời.

“Vậy..... ô nam sủng?” Lưu Tuần lần thứ hai hỏi càng khiến Bùi Ngọc Thư không hiểu được nguyên nhân.

“Không có.” Không phải là người a! Ai có hứng thú nam sủng chứ? Bùi Ngọc Thư thành thật lắc đầu, với những vấn đề của hắn vẫn là có hỏi tất đáp.

“Thật sự?” bạc thần khêu gợi của Lưu Tuần cong lên. Ngực khí vui sướng, gương mặt tuấn mỹ mang theo một mặt ý cười.

Bùi Ngọc Thư đối với nụ cười thâm ý của Lưu Tuần cảm thấy cả người phát lạnh, tựa hồ có một dự cảm không tốt đang phát sinh.

“Ngọc Thư, tối nay chính là của đầu đêm người, trăm sẽ thật ôn nhu với người a.”

Lưu Tuần trên vành tai Bùi Ngọc Thư phun ra một câu khiến người khác suýt ngất, ánh nhìn nóng rực làm toàn thân Bùi Ngọc Thư run rẩy, sợ tới mức y căng mắt ra nhìn hắn – kẻ đang cười cực kỳ gian tà, tên háo sắc hoàng đế này đang nói cái gì vậy!

Đêm đầu? Ông trời ạ! Bùi Ngọc Thư lúc này mới phát hiện y bị lừa rồi, ảo não nghĩ muốn cắn đứt đầu lưỡi của mình, nhưng mà lời đã thốt ra, có hối cũng không kịp.

“Người, người đừng nói bậy!” Mây đỏ lan ra trên mặt Bùi Ngọc Thư, đến tận mang tai. Y lấy tay đẩy thân thể kiện mỹ của Lưu Tuần đang dán lên người mình ra, nhưng người nào đó lại vẫn như cũ không nhúc nhích dán sát lên người y.

Đáng giận! Tên háo sắc hoàng đế này không phải hiệp nam sủng, hoang phế võ công hay sao chứ? Vì sao thân hình hắn so với y còn muốn cao lớn hơn? Y xuất ra toàn lực cũng không thể đẩy hắn ra.

“Đừng sợ, trăm lần đầu tiên lâm hạnh người, chắc chắn sẽ khiến người khó quên.” Lưu Tuần càng nói càng lớn mật, sợ tới mức Bùi Ngọc Thư tính tình ngay thẳng rốt cuộc không thể chịu đựng được những lời khinh bạt của hắn.

“Không, không cần! Buông!” Bùi Ngọc Thư dùng hết khí lực toàn thân, đẩy mạnh Lưu Tuần kề sát trên người y ra, muốn tránh đi sự giam cầm của hắn, nhưng chưa kịp trốn, cánh tay đã bị hắn nắm lại.

“Người muốn bội ước?” Lưu Tuần hai tay đè chặt lấy tay Bùi Ngọc Thư, hai chân ngăn chặn lại chân y, sắc mặt âm trầm như bóng tối đang buông xuống.

“Thần..... Khẩn cầu Hoàng Thượng trị tội, van cầu người, thần không muốn thành nam sủng..... Cầu Hoàng Thượng thả thần.....” Biểu tình nghiêm túc của Lưu Tuần thật sự làm Bùi Ngọc Thư hoảng sợ đến mức rốt cuộc bất chấp lễ nghi quân thần, một lòng chỉ muốn thoát ra khỏi sự giam cầm của tên hoàng đế háo sắc.

Lưu Tuần khẽ cắn vành tai tròn tròn của Bùi Ngọc Thư, trút đi y quan còn lại trên người y, nhìn thấy trên cổ Bùi Ngọc Thư mang một hà hoa song uyên bội (đôi ngọc bội hình hoa sen) hai mặt chạm hình rồng, ánh màu *** nhuận, đôi mắt ngọc mang theo sắc thanh lệ, hắn cầm ngọc bội lên, nhẹ nhàng hôn xuống.

“Ngọc Thư, người vẫn nhớ rõ lời thề này a.”

“Lời thề gì?” Không hiểu hắn đang chỉ cái gì, Bùi Ngọc Thư tim đập loạn nhịp hỏi.

Trên mặt Lưu Tuần tràn ra một nụ cười, lẳng thần từ trên vành tai Bùi Ngọc Thư, theo hai má trượt xuống, dừng lại trên đôi môi dày mỏng của y, đầu lưỡi phồng theo đường môi đang khép kín, rồi lại khẽ liếm lên đôi cánh hoa ấy, nụ hôn ôn nhu dần trở nên cuồng dã, Lưu Tuần mở hàm răng y ra, đầu lưỡi xâm nhập rồi cùng giao triền.

“Ngô..... Ngô.....” Không có được đáp án, thì môi Bùi Ngọc Thư đã bị Lưu Tuần cuồng dã xâm lược cùng chiếm lấy, kinh hách hít vào một hơi, thiếu chút nữa vì thiếu dưỡng mà hít thở không thông.

Mãi đến khi thỏa mãn, Lưu Tuần mới buông tha cho đôi môi bị hắn tứ ngược.

“Nụ hôn của trăm có thể khiến tim người loạn nhịp?” Lưu Tuần ý do vị tấn liếm bạc thần, lộ ra một mặt cười tà mị.

“Người..... Người.....” Bùi Ngọc Thư tròn tròn con người đen, nhìn chăm chú Lưu Tuần cười đến tà khí lại không thiếu phần tuần mỹ.

“Không trả lời? Vậy là do trăm chưa đủ sức a.....” Lưu Tuần hôn môi y lần nữa, đầu lưỡi linh hoạt càng sâu xâm nhập vào sâu trong miệng y, khiêu khích ý chí, hút lấy thứ nước ngọt ngào trong miệng y, lệnh Bùi Ngọc Thư cơ hồ vì không thể hô hấp mà hết hơi.

Lưu Tuần quyến luyến không tha rời đi Bùi Ngọc Thư vì nụ hôn cuồng liệt mà thở dốc, một đường chỉ bạc kéo ra sự rung động sớm ngủ đông trong lòng hắn.

Bùi Ngọc Thư thở dốc không thôi hung hăng trừng mắt nhìn Lưu Tuần, nhưng đôi môi bị hôn đến sưng đỏ của y trong mắt Lưu Tuần lại thành một loại y nhị vô cùng khác biệt, như cánh hồng tươi non ướt át, hưởng qua một lần lại muốn nếm tiếp lần nữa.

“Ngọc Thư, ta yêu người.....”

“Người.....! Người..... Người..... Người gạt người!”

Bùi Ngọc Thư kinh ngạc môi khẽ nhếch lên nhìn Lưu Tuần. Không! Y tuyệt không tin Hoàng Thượng thích y.

Lưu Tuần bật cười nhìn Bùi Ngọc Thư bị vây trong khiếp sợ.

Nếu không có những thứ như hiệp bế nam sủng, hoang phế chính sự, trăm mê yên vui làm thủ thuật che mắt, nếu không cải trang thành bộ dáng một hôn quân, hắn phải làm sao mới khiến Bùi Ngọc Thư nhiều năm phòng thủ biên cương, tại ngoại chinh chiến hỏa tốc chạy về kinh khuyển can?

Nhưng, cái thần kinh thô cứng như tường của Bùi Ngọc Thư hoàn toàn không thể cảm nhận được tình yêu Lưu Tuần dành cho y.

“Ngọc Thư.....” Lưu Tuần khẽ gọi một tiếng thâm tình thế nhưng lại khiến Bùi Ngọc Thư toàn thân nổi da gà.

Lưu Tuần hôn hai má y, mũi, môi, cổ một đường trượt xuống xương quai xanh, bờ ngực, cuối cùng dừng lại hai nụ hoa nhỏ nhỏ đang đứng thẳng trước ngực y trên đũa liếm láp, khiến y run rẩy một trận.

Trong lòng có một cảm xúc kì lạ rối loạn lệnh Bùi Ngọc Thư thấy bất an. Y nặng nề dùng sức đẩy Lưu Tuần đang kẻ sát trên thân thể lỏng lẻo của mình ra.

Đáng giận! Dù sao cuối cùng cũng là bị tên háo sắc hoang đàng này..... Lâm hạnh, chẳng bằng nhắm mắt làm ngơ, chỉ cầu chết dứt khoát một chút.

Thấy thật sự đã trốn không thoát, Bùi Ngọc Thư nhận mệnh nhắm đôi mắt lại. Cấn chặt môi dưới, nghiêng đầu một bên, buông tha giây dụa, rất giống tự thể hiện mình cho mãnh thú ăn (có khác nhau à?).

Một biểu tình thật chẳng giống đang bị lâm hạnh chút nào, mà cứ như tử sĩ vì nước hy sinh, khảng khái khởi nghĩa.

“Ngọc Thư, thân thể người căng chặt như vậy, trăm phải người lâm hạnh thế nào nha.” Lưu Tuần hai chân phân ra khóa bên người Bùi Ngọc Thư, hấn vươn ngón trở tay phải, trước bờ ngực rắn chắc gầy gò của Bùi Ngọc Thư vẽ phác những đường tròn, làm thân hình y không nhịn được khẽ run.

Bùi Ngọc Thư với tay muốn nắm lại tay phải hấn, ngăn cản hấn tiếp tục chọt lét y.

“Oa..... Ha ha ha! Dừng sờ nữa, ngứa quá!” Bùi Ngọc Thư hệt như đang bị người khác xoa chạm đùa bỡn khiến thân thể đang cứng ngắt của y thả lỏng không ít.

Vì giảm bớt sự khó chịu của Bùi Ngọc Thư trong lần đầu tiên, Lưu Tuần xuất ra nhuần nhuyễn cao (thuốc mỡ làm trơn) hấn trên quý, đây chính là cống phẩm dành để tiến cống cho ngoại quốc trong cung do do thương nhân mua được, trừ bỏ có công hiệu ngoại khinh lương nhuần (nhẹ lạnh, trơn) cũng dùng để chống sưng, đây là lần đầu hấn sử dụng.

Đây thật giống đêm động phòng hoa chúc a, giấc mộng được ôm ái khanh đã trở thành hiện thực, càng làm khoe miệng Lưu Tuần thêm cong lên.

“Người..... Đó, đó là cái gì?” Bùi Ngọc Thư chỉ vào biểu từ quán (hộp sứ) trên tay Lưu Tuần.

“Đây là..... được cao để chuẩn bị lâm hạnh người, trăm nhất định sẽ cho người cảm nhận được vui thích tiêu hồn thực cốt.” Lưu Tuần mở từ quán ra, một mùi thơm ngát truyền ra.

“Người nói gì? Lâm hạnh? Vui thích mất hồn thực cốt?” Bùi Ngọc Thư kinh ngạc tròn to đôi mắt, quả thật bị lời của Lưu Tuần dọa choáng váng.

“Àn..... Không..... Không cần a.....”

Anh quả trước ngực Bùi Ngọc Thư bị đầu lưỡi ướt át linh hoạt trên đũa, tay còn lại thì kẹp lấy khóa thực quả nhỏ nhỏ còn lại vì tình triều mà phiếm hồng nhẹ nhàng vuốt ve, cảm giác mãnh liệt như sấm đánh xuyên thấu qua hai điểm nhỏ ấy lan khắp toàn thân, Bùi Ngọc Thư không nhịn được mà rên rỉ ra tiếng.

Lưu Tuần say mê ngắm nhìn kiệt tác của mình. Bùi Ngọc Thư vì *** được khơi mào mà toàn thân ửng đỏ, y khó chịu vịn vẹo thân thể, tựa như muốn trốn đi cảm giác xa lạ mà kì quái này.

“Ngọc Thư, ta muốn người.....” Thanh âm trầm thấp thuần hậu của Lưu Tuần nói ra khát vọng của chủ nhân nó với Bùi Ngọc Thư, ngón tay mặt lấy được cao trên quý trượt vào nơi chưa từng bị xâm nhập.

“Không cần..... Đau quá!” Một cảm giác thanh lương cùng với đau đớn lệnh Bùi Ngọc Thư vô cùng khó chịu, y vịn vẹo thân thể kháng cự hấn tiến vào.

“Ngọc Thư, thả lỏng thân thể..... cứng ngắt sẽ bị thương.....” giọng nam trầm thấp của Lưu Tuần vờn quanh tai, một tay kia bao phủ lấy dục vọng của y khinh nhu vô vẻ chơi đùa.

Lưu Tuần bị dục hỏa mãnh liệt trướng cao đốt cháy, hấn hận không thể mai nhập thật sâu vào cơ thể Bùi Ngọc Thư để gọi đi liệt hỏa rực cháy của mình, nhưng hấn lại luyến tiếc làm đau người dưới thân, bởi vậy, hấn cắn răng ấn nhẫn, mồ hôi trên trán chảy ra, như đổ thêm dầu vào ngọn lửa dục vọng đang cháy hừng hực, khiến nó càng thêm bùng cháy mãnh liệt.

“A..... Không, không cần..... buông..... Buông.....” Dục vọng phía trước bị bàn tay linh hoạt thuần thực khiêu khích vỗ về chơi đùa, dững đạo nhắm chặt phía sau cũng bị xâm nhập, cảm giác vừa đau lại vừa tê dại không ngừng đánh vào Bùi Ngọc Thư.

“A.....” Lưu Tuần tăng nhanh trên tay tốc độ vuốt ve dục vọng cùng co rút phía sau, Bùi Ngọc Thư rốt cục không nhẫn nại nổi dặt đến đỉnh, phóng ra nhiệt tình.

Lưu Tuần vừa ngấm nhìn ánh mắt tản mát ướt sũng của Bùi Ngọc Thư sau khi dặt đến cao trào, thở hổn hển.

“Ngọc Thư, ta yêu người.....” Lưu Tuần rút ngón tay ra, tách ra hai chân y nâng lên vai mình, thay vào đó chính là dục vọng hiên ngang không thể khống chế được nữa của hắn.

“Không cần..... A! Đau quá!” Đau đớn xé rách lệnh Bùi Ngọc Thư thật sau hít một hơi, thân thể y căng cứng liều mạng kháng cự hắn tiến vào.

“Ngoan, thả lỏng thân thể.....” Lưu Tuần dừng động tác lại, khẽ cắn vành tai tròn tròn của y, thanh âm trầm thấp khêu gợi vang lên bên tai y.

“Không cần! Hoàng Thượng..... Van cầu người..... Buông.....” Bùi Ngọc Thư căn bản không nghe thấy hắn nỉ non, chỉ còn cảm thấy cảm giác đau đớn mãnh liệt tuân làm y phát ra thanh âm cầu tha.

“Ta không thể dừng lại.....” Dục hỏa trướng cao đến hắn cũng không thể khống chế, thì sao lại có thể dừng được

Lưu Tuần lần thứ hai vươn tay khiêu khích dục vọng ủa y, dưới kỹ xảo thuần thực đó, dục vọng của Bùi Ngọc Thư rất nhanh lạnh ngang nhiên đứng lên.

Từng đợt tê dại pha lẫn đau đớn không ngừng xâm nhập vào lý trí Bùi Ngọc Thư, thân thể y trong vô thức thả lỏng.

“A..... A.....” Bùi Ngọc Thư rốt cuộc không thể thừa nhận nổi những khiêu khích kích thích tình kia, một thân âm rên rỉ từ miệng y bật ra.

Lưu Tuần mạnh mẽ đỉnh tiến vào, đem dục vọng cực đại của mình thật sâu mai nhập vào cơ thể Bùi Ngọc Thư, một tay vẫn tiếp tục vuốt dục vọng y.

“Nóng quá.....” Dững đạo xiết chặt dục vọng của Lưu Tuần, làm hắn mất hồn thực cốt, so với kẻ đang bay trên đám mây còn thích thú hơn.

Thứ mẫn cảm phía trước của Bùi Ngọc Thư bị vỗ về chơi đùa khiêu khích, nơi tư mật sau lưng lại bị mãnh liệt va chạm, trước sau giáp kích, khó khoái cảm mãnh liệt thể ngôn dụ làm dao động cảm quan của y”Ngọc Thư..... Ta..... Yêu người..... A.....” Lưu Tuần gầm nhẹ một tiếng, trong thân thể ấm áp của người dưới than phóng ra nhiệt tình.

Bùi Ngọc Thư đồng thời cũng đạt tới cao trào, y thở hổn hển, mồ hôi đầm đìa, toàn thân ủng nhuận vô lực.

“A..... Người, người lại..... Không cần!” Kinh ngạc thấy dục vọng trong cơ thể mình lại ngang nhiên đứng thẳng, Bùi Ngọc Thư sợ tới mức trợn tròn mắt vì *** trào dâng mà tiêu thất nhìn Lưu Tuần.

“Yêu người cả ngàn lần cũng không chán a!” Lưu Tuần lần thứ hai cuồng dã rong ruổi trong cơ thể y, hai người giao triền như hai cây chầm thụ chặt chẽ kết hợp.

Bùi Ngọc Thư vì không thể thừa nhận quá nhiều kích thích mãnh liệt mà ngất đi, cũng vì lực đạo va chạm trong cơ thể làm y tỉnh lại, cho đến khi y rốt cuộc không chịu nổi cơn giao hoan mãnh liệt mà mê man đi.

“Ngọc Thư, người cho trăm cảm nhận dục vọng trước nay chưa từng có, trăm quyết định..... Sau này chỉ làm hạnh một mình người.” Lưu Tuần ôm lấy Bùi Ngọc Thư đang nằm trong lòng mình, yêu thương hôn xuống cánh môi đích Bùi Ngọc Thư, bên tai y nhẹ giọng lẩm bẩm.

May mắn Bùi Ngọc Thư không nghe được những lời này, nếu không, y thà rằng chính mình lần thứ hai ngất đi.

Lưu Tuần tương tư nhiều năm, tối nay rốt cục thực hiện được, bất quá, mộng yếp (bóng đèn) của Bùi Ngọc Thư lúc này mới đang bắt đầu.

Bởi vì lúc này trong lòng Lưu Tuần đang tính toán phải làm sao để khóa ái khanh lại bên mình.

Hết đệ nhất quyển- đệ nhị chương

3. Quyển 1 - Chương 3

Hôm sau sáng sớm ——

Bùi Ngọc Thư vẫn chưa thanh tỉnh, Lưu Tuần trước khi thượng triều khê hôn lên đôi môi y, nhẹ giọng thăm thì bên tai: “Ngọc Thư, trăm phải thượng triều, hạ triều sẽ đến vấn an người.”

Lưu Tuần thượng triều mang theo sắc mặt sung sướng, khoe miệng thỉnh thoảng cong lên vài đường cong giáo mỹ, thể hiện tâm tình của hắn, văn võ bá quan nhân cơ này hội góp lời, mà hắn cũng gật đầu phê chuẩn đề nghị của các đại thần.

Nhưng, mọi người đều không vui nổi,..... Bùi tướng quân từ trước nay luôn thượng triều đúng giờ vì sao hôm nay lại không có mặt?

Văn võ bá quan nhìn lẫn nhau, Vương Thừa tướng nói: “Khải tấu Hoàng Thượng, Bùi tướng quân hôm nay không thượng triều, không biết là vì duyên cớ nào?”

” Đêm qua Bùi ái khanh thân nhiễm bệnh nhẹ, trăm chuẩn y nghỉ ngơi, hôm nay không cần thượng triều.” Lưu Tuần nhớ đến đêm qua, cảm giác ngọt ngào nồng đậm như thủy triều tràn về, ý cười trên mặt lại càng sâu.

Đêm qua yêu cầu ái khanh quá mức, không biết ái khanh đã tỉnh chưa?

Cả triều văn võ kinh ngạc tròn tròn mắt, chăm chú nhìn vị Hoàng Thượng đang cười dị thường sáng lạn, hai mặt nhìn nhau không biết nên mở miệng thế nào.

Bùi Ngọc Thư mệt mỏi mở mắt ra, vì sao toàn thân như bị gông xiềng trói chặt không thể nhúc nhích?

Y nhìn chung quanh bốn phía, đây không phải là nhà y, đây là..... chịu đựng thân thể đau đớn y gượng dậy, chỉ thấy cả người bủn rủn vô lực, nhất là nửa thân dưới, hoàn toàn không nghe sai sử.

Ông trời! Sao lại biến thành thế này?

Đây là Ngự thư phòng! Bùi Ngọc Thư rốt cục nhớ tới chuyện đêm qua, y không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng mắng: hỗn đản tên hoàng đế háo sắc!

Ta là Phiêu Hãn tướng quân, đường đường một hán tử, cư nhiên bị tên hoàng đế háo sắc xem như nam sủng mà..... Lâm hạnh.

Trời giết tên hoàng đế biến thái đó!

Đáng giận! Cái gì mà lâm hạnh chứ, đây thật sự là thiên đại bất hạnh! Y nắm chặt tay, dùng sức đâm vào vạch giường, hận không thể đánh nát giường, mới có thể tiêu bớt mối hận trong lòng.

“Ngô!” Chỉ dùng lực một chút lại kéo theo toàn thân đau nhức không thôi, đau đến mức y rên ra tiếng.

“Hỗn trưởng!” Bùi Ngọc Thư càng thêm phần nộ chữ một tiếng.

Y là người luôn luôn thủ tín trọng lời hứa mà nay bỗng nhiên thống hận bản thân vì sao phải đáp ứng điều kiện khuất nhục kia, trở thành hoàng đế háo sắc lang..... Ách, phi tử. Kết quả còn không phải giống một nam sủng!

Bùi Ngọc Thư gượng dậy thân hình đau nhức vô lực, dùng sức xoay người xuống giường, chân vừa chạm đất, một trận hoa mắt đã ập đến, khiến y quỵ rạp xuống, hai tay bám lấy mép giường, mồ hôi đổ đầy người, thống khổ thở hổn hển.

Hỗn đản! Tên kia dù có bị chém ngàn đao cũng ko đủ tiết hận!

“Ngọc Thư, người làm sao vậy? Trầm đờ người.....” Lưu Tuần hạ triều, không dừng một giây bước về ngự thư phòng, thấy Bùi Ngọc Thư bám lấy mép giường, những giọt mồ hôi lớn như hạt đậu chảy xuống trán, gương mặt thống khổ quỵ rạp trên đất, hấn đau lòng đỡ y đứng lên.

“Buông, buông ra!” Còn không phải đều do người tạo thành sao!

Hai mắt Bùi Ngọc Thư ngập tràn lửa hận, tròng mắt Lưu Tuần đang lo lắng, phát tay muốn tránh đi bàn tay đang vươn đến kia, đáng tiếc lực bất tòng tâm, không thể tránh xa quá, tay đã bị hấn nắm lại, thất lưng cũng bị hấn ôm lấy, cả người tựa vào trên vai hấn.

“Người mệt mỗi..... Trẫm giúp người tắm rửa vậy.” Lưu Tuần sai người chuẩn bị nước ấm, ôm ngang Bùi Ngọc Thư bước vào dục gian.

“Buông..... Buông ra! Thần không dám làm phiền Hoàng Thượng, thần có thể tự tắm rửa.....” Bùi Ngọc Thư bối rối vươn tay muốn ngăn Hoàng Thượng đang ôm lấy y.

Người này cư nhiên dễ dàng bề y, lúc trước là ai nói hấn hiệp bề nam sủng, hoang phế vô công? Bùi Ngọc Thư oán hận tròng mắt nhìn hấn.

Cựu thần trong triều nói hấn giống như Hạ Kiệt, Thương Trụ (toàn tên mấy ông vua ‘nổi tiếng’) hoang *** yên vui, cho nên lúc trước y mới phải từ biên cương hỏa tốc chạy về.

Kết quả, mọi chuyện hoàn toàn không phải như thế.

“Lớn tiếng ồn ào như vậy, không sợ đem chuyện người đem qua bị trẫm lâm hạnh tuyên dương ra ngoài sao?” Bạc thần khêu gợi của Lưu Tuần dán lên vành tai Bùi Ngọc Thư, phun ra những lời y không muốn nghe nhất.

“Người.....” Bùi Ngọc Thư mặt đỏ tai hồng, tròng Lưu Tuần đang cười tối vô cùng.

Đi vào dục gian, Lưu Tuần cởi ngoại bào, lấy vớ tay thử nước ấm, thoát y phục trên người mình cùng Bùi Ngọc Thư xuống, trực tiếp ôm y vào bể.

“Người..... Buông ra!”

Bùi Ngọc Thư đẩy Lưu Tuần đang ôm chặt lấy mình ra, nhưng toàn thân không thể dùng lực, chỉ có thể giãy dụa vô ích. Còn làm cho Lưu Tuần hôm y chặt hơn, cộng thêm một mặt cười tà mị.

Tên hoàng đế hào sắc khó ưa! Thấy ánh mắt hạ lưu của hấn nhìn chăm chú cơ thể mình, Bùi Ngọc Thư hận không thể hung hăng một cước đưa hấn đập hấn bay ra ra mười dặm, để tránh y không nhìn được nữa mà lấy kiếm chém chết hấn.

Đáng tiếc, những thứ đó chỉ có thể tưởng tượng trong đầu, trên thực tế, y cả người vô lực, ngay cả khí lực đẩy Lưu Tuần ra còn không có, nói gì đến khí lực đập bay hấn. Bùi Ngọc Thư vùng vẫy trong lòng Lưu Tuần hồi lâu, rốt cục dưới ánh mắt tà tứ đang nhìn khắp toàn thân mình, cùng với ma thủ không an phận phi lễ trên người y nữa ngày ruốt cuộc tắm xong, mà y, mệt đến mức e rằng đi còn không nổi lấy gì mà đập bay người nọ.

“Ngọc Thư, người hảo hảo nghỉ ngơi, trẫm phải phê duyệt tấu chương.” Lưu Tuần ôn nhu đặt Bùi Ngọc Thư trên giường trong ngự thư phòng, xoay người đi vào một gian phòng khác, ngồi xếp bằng trước án phê duyệt đồng thể tre, thể gỗ xếp thành núi, mớ tấu chương này ước chừng ít nhất cũng phải nặng hơn một trăm cân.

Lúc này, kỹ thuật làm giấy còn chưa ra đời, tất cả tấu chương vẫn được viết bằng mực trên thẻ tre hoặc miếng gỗ mà thành. Hôm nay, Chu Ngự Sử đề một tấu chương, sử dụng hơn hai ngàn miếng gỗ, phải phiên đến hai tên tráng hấn khiêng tấu chương vào Ngự thư phòng, chỉ thấy Lưu Tuần thoải mái trải tấu chương bằng thẻ tre, gỗ ra trên án bắt đầu phê duyệt.

Nguyên lai thể trạng cường tráng của Lưu Tuần là do được huấn luyện như thế này, mỗi ngày phê duyệt những quyển tấu chương nặng như vậy, muốn không luyện thành thân thể kim cương bất hoại cũng hơi bị khó.

“Ân.....” Bùi Ngọc Thư đang mệt mỏi ngủ, bỗng ân ân vài tiếng, cảm thấy bên cạnh hình như có ai đó đang mở chăn ra, y chậm rãi mở hai mắt.

“A! Ta đang ngủ!” Bùi Ngọc Thư sợ tới mức ngồi dậy, sao y lại đang ngủ?

Bất ngờ hoạt động kéo theo thân thể đau nhức vô lực, khiến y đau đến nhắm mi.

“Ngọc Thư, người tỉnh, thân thể có khỏe không?” Lưu Tuần ngồi bên mép giường, đỡ lấy tay y, ôn nhu chăm chú nhìn y.

“Hoàng Thượng sao người lại ở đây?”

Bùi Ngọc Thư thật sự là ngủ đến mức đầu óc mơ hồ, đây là Ngự thư phòng, hoàng đế không ở đây vậy phải đi đâu?

Bùi Ngọc Thư thanh tỉnh lại, y nhìn chung quanh bốn phía, đẩy Lưu Tuần ra, muốn đứng lên mặc y phục, nhưng chân vừa bước xuống giường, một trận hoa mắt lại ập đến, thiếu chút nữa lại té ngã ra đất Lưu Tuần nhanh chóng ôm lấy thân thể y.

“Thần, thần đã thực hiện lời hứa, mong Hoàng Thượng có thể tiếp tục chăm lo việc nước, cần chính yêu dân.”

“Cái gì?”

Thế ra y cho việc như thế là thực hiện lời hứa? Không! Hẳn tuyệt không cho phép! Lưu Tuần tức giận nhìn y.

“Ngọc Thư, trầm thấy lần này không thể tính.”

“Cái gì! Ta đều bị người giày vò thành thế này, còn chưa có nghĩa nữa sao?” Bùi Ngọc Thư nhìn chằm chằm Lưu Tuần gần ngay trước mắt, vì không thể tin mà đề cao âm lượng.

“Người không phải cam tâm tình nguyện.....”

“Người!” Nói như thế y còn phải trút bào phục nằm trên giường thỉnh cầu Hoàng Thượng lâm hạnh sao?

“Chuyện này không nằm trong điều kiện thực hiện lời hứa..... Thứ thần không thể đáp ứng.” Bùi Ngọc Thư chịu không nổi Lưu Tuần cứ tùy hứng hồ nháo như thế, quả quyết cự tuyệt yêu cầu vô lý của hắn.

“Ngọc Thư, biểu hiện đêm qua trầm không hài lòng, nếu muốn trầm tiếp tục chăm lo việc nước, cần chính yêu dân, còn phải xem biểu hiện kế tiếp của ái khanh.....”

Lưu Tuần nâng cầm Bùi Ngọc Thư lên, ánh mắt tà tứ dõi theo y, cố ý bày ra biểu hiện không hài lòng, nhưng thâm tâm lại cực yêu màn cá nước thân mật đêm qua” Ngọc Thư, trầm đã không thể lý khai người, người phải phụ trách.”

“Người!” Hồn dân! Bùi Ngọc Thư phần nộ nói không ra lời, muốn dùng sức đẩy Lưu Tuần đang ôm thân thể y ra, nhưng vì toàn thân vô lực nên dù y dùng hết toàn lực vẫn không thể lay động hắn được một chút.

“Người thân thể không khỏe, vẫn là hảo hảo nằm xuống nghỉ ngơi đi.” Lưu Tuần không để ý ánh mắt hùng hực lửa giận của Bùi Ngọc Thư, đỡ y nằm xuống nghỉ ngơi.

“Người đang làm gì?” Bùi Ngọc Thư nhìn Lưu Tuần đang khoan y giải đai (cởi áo, thắt lưng ra mang tính kính trọng), kinh ngạc đến mức chán chường tiêu hết, cho dù toàn thân mệt mỏi cũng vô pháp nhắm mắt lại.

“Đêm đã khuya sương cũng phủ khắp nơi rồi, chúng ta..... Nên nghỉ tạm.” Lưu Tuần thuận miệng trả lời y, lúc này bất quá là giờ Tuất, sao có thể là ‘đêm đã khuya nên đi ngủ’.

“Hoàng Thượng không trở về tẩm cung?” Bùi Ngọc Thư không thể tin Hoàng Thượng cư nhiên phải ở Ngự thư phòng qua đêm, hẳn nên trở về tẩm cung, hoặc là về đến chỗ hậu cung phi tần mới phải.

Kỳ thật, chỉ cần hần không cần ở lại Ngự thư phòng, đi chỗ nào cũng được.

Đêm qua sự đau đớn khi bị lâm hạnh vẫn còn rất mới mẻ trong kí ức của y, Bùi Ngọc Thư căn bản không hy vọng hần lưu lại, vạn nhất hần nhất thời hứng khởi, y chẳng phải sẽ lại bị hần..... Không cần! Chết cũng không cần!

“Ngọc Thư, trẫm phải cùng ngươi cộng chằm, mới có thể cho ngươi có cơ hội biểu hiện a.” Đôi môi của Lưu Tuần phun ra những lời khiến kẻ khác xấu hổ quần bách đến mức muốn tự sát, nhưng tiểu y trên mặt lại chưa từng dừng lại.

“Hoàng Thượng, ngươi, ngươi.....” Bùi Ngọc Thư bắt đầu sợ hãi, cơ thể lui sát vào góc tường, y thậm chí nghĩ muốn tránh xa tên hoàng đế háo sắc biến thái trước mắt này.

“Cách trẫm xa như vậy, trẫm làm sao biết được biểu hiện của ngươi có khiến trẫm vừa lòng hay không đây?” Lưu Tuần xoay người, ôm lấy thắt lưng Bùi Ngọc Thư đang đưa lưng về phía mình, kéo y vào trong lòng.

“Oa! Ngươi muốn làm gì?”

Lưu Tuần một tay ôm thắt lưng, một tay kia từ sau lưng với vào khó đang (đứng quần) của y, Bùi Ngọc Thư bị động tác bất ngờ này làm kinh hách, toàn thân cứng lại.

Hần..... Chẳng lẽ lại..... Không! Không cần!

Bùi Ngọc Thư thất kinh bất chấp tất cả đẩy bàn tay của Lưu Tuần đang ôm chặt thắt lưng y ra xa, nhưng y toàn thân bủn rủn vô lực muốn đẩy một ngón tay ra cũng là chuyện khó.

“Trẫm đang thưởng được cho ngươi.” Lưu Tuần tăng lực đạo đang ôm thắt lưng Bùi Ngọc Thư, một tay kia mặt được cao trượt qua lại nơi tư mật của y.

“A! Ngươi..... Ngươi! Không cần..... Buông ra!”

Tay Lưu Tuần như có như không điểm nhẹ lên nơi tư mật vì đêm qua bị yêu cầu quá độ mà sưng đỏ lên, khinh nhu bên ngoài nhập khẩu rồi chậm rãi tiến vào dững đạo đang nhắm chặt, một cổ lãnh lẽo trơn dính cùng với cảm giác tê dại đau đớn ập đến, Bùi Ngọc Thư rốt cuộc chịu không nổi loại tra tấn này sợ hãi bật ra tiếng.

“Đừng sợ, trẫm tối nay sẽ không lâm hạnh ngươi.” Cảm giác được thân hình trong lòng cứng lại, Lưu Tuần từ sau lưng dán lên tai Bùi Ngọc Thư thì thầm, nhưng tay thì vẫn vỗ về nơi mà cả Bùi Ngọc Thư cũng chưa từng xem qua, nhục nhã như muốn ngắt đi làm Bùi Ngọc Thư ngồi nằm đều không yên.

Ai tin nổi ngươi! Bùi Ngọc Thư mặt đỏ ửng, quay đầu hung hăng trừng Lưu Tuần, cho một ánh mắt cam đoan của hần thập phần không thể tín nhiệm.

“Ngọc Thư, ngươi đừng nổi giận, hảo hảo nghỉ ngơi đi.” Thượng được xong, Lưu Tuần hai tay vòng từ sau lưng ôm lấy Bùi Ngọc Thư, áp sát vào lưng y, lại ở bên tai y thổi ra luồng hơi ấm áp.

Trẫm không chỉ muốn cơ thể của ái khanh, càng muốn y chỉ thuộc về mình trẫm, nếu làm ái khanh sợ, vậy sẽ uống phí bỏ cục trẫm xảo tâm thiết kế.

Nhưng Bùi Ngọc Thư tuyệt không cảm kích, y vặn vẹo thân hình giãy dụa muốn rời khỏi cái ôm ấp của Lưu Tuần.

Phút chốc, toàn thân Bùi Ngọc Thư cứng lại, ngừng động tác. Bởi vì y cảm thấy dục vọng hiên ngang của Lưu Tuần đặt ở vùng giữa thắt lưng với hông của y, cách lớp y phục mềm nhẹ, y vẫn có thể nhận được độ ấm nóng của dục vọng liên tiếp truyền đến, nói cho y biết hần đang phải nhẫn nhịn thứ gì.

“Ngươi nếu còn lộn xộn, trẫm không chắc còn giữ được mình.”

Thanh âm trầm thấp khàn khan kèm chế xức động muốn dung nhập vào thú tính của Lưu Tuần, hần nhanh chóng chế trụ thắt lưng của Bùi Ngọc Thư, không cho y vặn vẹo thân hình.

Bùi Ngọc Thư sợ tới mức thức thối thì dừng hết động tác lại không dám lộn xộn nữa.

Ngô! Mong muốn ôm y mãnh liệt đến mức tâm cơ hồ đau buốt, thật thống khổ!

Có lẽ cực lạc thiên giới cùng địa phủ quả thực chỉ cách nhau một đường, vượt qua tức là thiên giới, không vượt qua lại là địa phủ a!

Ai! Lưu Tuần chỉ phải ôm chặt Bùi Ngọc Thư an ủi chính mình, dục vọng mãnh liệt trong nội tâm tạm thời hạ xuống, dù sao chỉ cần ái khanh ở bên cạnh hắn, hà tất phải tự mình triệt đi đường về của mình.

Lưu Tuần mang theo các võ tướng cùng thị vệ sẵn bắn chung quanh vùng sơn lâm ngoại thành của Vị Ương cung, cũng là để nhân cơ hội này hiểu biết bản lĩnh của tướng lĩnh bình thường đều ở chiến trường giết địch, dựa theo đó tìm một thống soái quân đội tiếp theo.

Bất quá, quan tâm lớn nhất của hắn là tìm một người thay Bùi Ngọc Thư ra chiến trường, bởi vì hắn chỉ muốn để Ngọc Thư ở bên cạnh hắn.

“Nơi đó có lộc!”

Lục Trung Phu liếc mắt thoáng nhìn thấy một con bạch lộc chạy qua trong rừng, hắn chỉ vào vật thể đang chuyển động rất nhanh mà hô lên.

Mai hoa lộc thấy khách không mời mà đến, sợ tới mức chạy trốn khắp nơi, Lưu Tuần hai chân kẹp chặt bụng ngựa, giục ngựa đuổi theo, tay trái giữ cương, tay phải cài tên, hừ một tiếng bắn trúng bạch lộc đang muốn chạy trốn, chỉ thấy nó bốn chân bay lên, đổ xuống trên cỏ.

“Hoàng Thượng ư vũ!”

Chúng tướng quan cùng bọn thị vệ không khỏi kêu to, Lục Trung Phu cùng Phùng Đường Võ đến trước nâng bạch lộc lên, giao cho thị vệ phía sau.

Bỗng nhiên một trận cuồng phong một thanh âm rít gào từ trong rừng cuốn qua hòa lẫn với tiếng vó ngựa giẫm đạp, bỗng dừng, đập vào mắt mọi người là một con hổ dũng mãnh đuổi theo mấy con ngựa hoang đang kinh hách chạy loạn bốn phía, Bùi Ngọc Thư cười bảo mã Thanh Nhĩ, giục ngựa truy theo sau lão hổ.

Thanh Nhĩ là thiên lí danh câu (ngựa nổi tiếng chạy ngàn dặm) toàn thân một màu tuyết trắng, chỉ có hai bên tai, bờm ngựa có màu thiên thanh, ánh mắt nhấp nháy rực rỡ, oai hùng dũng mãnh phi thường, cùng ngũ quan kiên cường đoan chính của Phiêu Hãn tướng quân Bùi Ngọc Thư, đôi con ngươi đen láy hữu thần như mắt ưng, anh tư hiên ngang cùng khí thế hỗ trợ lẫn nhau.

Khi đối diện với Hung nô, trên chiến trường Bùi Ngọc Thư một thân giáp màu tiết hời (màu sét, xám đậm), một con bạch mã có bờm màu thiên thanh, dũng mãnh thiện chiến, bất khuất can đảm mạnh mẽ, khiến địch nhân chỉ cần nghe thấy tên đã mất hồn mất vía, Cái tên Phiêu Hãn tướng quân nhanh chóng lan truyền.

Địch nhân chỉ cần nhìn thấy quân đội có soái kỳ chữ “Bùi” thì đã biết bản thân nhất định thua trận, thậm chí chưa đánh đã chạy, cuối cùng vẫn là bị đánh đến hoa rơi nước chảy.

Thật sự là hổ phụ vô khuyển tử a! Vào thời thiên hoàng, phụ thân Bùi Cách của Bùi Ngọc Thư cũng là một võ tướng tiếng tăm lừng lẫy, tử thừa phụ chức (con kế thừa chức vụ của cha), quả là thanh xuất vu lam nhi thắng vu lam kì (màu xanh được chiết xuất từ cỏ lam còn xanh hơn cả cỏ, bằng nghĩa với câu, con hơn cha, trồn giỏi hơn thầy), những quan tướng khác nguyên bản muốn đuổi theo vây sẵn, Hoàng Thượng lại ngăn bọn họ cùng với thị vệ lại trước rừng

Đừng đùa! Hôm nay chính là một ngày hiếm có, hắn muốn cùng ái khanh ở chung, bất luận kẻ nào cũng không được quấy rầy.

“Hoàng Thượng?” Dương Quảng Lăng không hiểu vì sao Hoàng Thượng không cho bọn họ vào rừng, chỉ để Bùi tướng quân một người truy đuổi con mồi?

“Hôm nay sẵn bắn thu hoạch khá phong phú, các khanh trước mang con mồi về đi.”

“Hoàng Thượng không mang theo nội thị thật rất nguy hiểm, chúng thần vẫn là nên tùy thị bên cạnh.” Dương Quảng Lăng lo lắng cho an nguy của Hoàng Thượng, hắn hy vọng Hoàng Thượng có thể mang theo vài thị vệ bên cạnh.

“Không sao, có Bùi ái khanh đi chung thì không cần lo lắng, các khanh về cung trước đi.” Lời vừa ra khỏi miệng, Lưu Tuần xoay người giục ngựa vào rừng, bỏ lại một đám võ tướng cùng thị vệ đương trường ngạc nhiên.

“Hoàng Thượng! Sao không ai tùy thị theo người? Dương Quảng Lăng cùng thị vệ đâu?” Thấp thoáng nghe thấy tiếng vó ngựa lại gần, Bùi Ngọc Thư vỗ nhẹ hông ngựa giảm tốc độ lại.

“Trẫm trong rừng săn bắn, quá mức chuyên chú nên mới rời xa khỏi đoàn người, may mắn lúc này hảo ngộ ái khanh.” (thật là ‘hảo ngộ’ a)

“Hoàng Thượng, thần đưa người ra khỏi rừng, còn phải đi tìm những người khác nữa.” Bùi Ngọc Thư khẽ ghim cương ngựa, cùng Hoàng Thượng đi ngang hàng.

“Sắc trời còn sớm, trẫm cùng ái khanh đã lâu chưa nói chuyện nhiều với nhau, hôm nay thật cũng là một cơ hội tốt, không bằng thả bước trong rừng ôn chuyện vậy.”

Lưu Tuần tuyệt mỹ văn nhã cùng Bùi Ngọc Thư cương nghị tuấn lãng ngồi trên một đôi ngựa một hắc một bạch, từ những thú sự thiếu thời đến quốc gia đại sự, quân sự sách lược, đến tận chuyện Hung Nô không gì không nói.

Đối với chuyện lần trước vì đồng ý điều kiện Hoàng Thượng đề ra mà bị bắt thực hiện lời hứa, Bùi Ngọc Thư hoàn toàn xem như bản thân bị đã thú cần không hề để ý đến, giờ ít nhiều cũng đã quên hết, trừ phi có người nào không sợ chết trước mặt y nhắc lại, hoặc là, chính y trong lúc vụng về bất cẩn nhớ lại.

Đang lúc hai người nói chuyện quên hết mọi thứ, thì xa xa một tia chớp cắt ngang qua không trung âm u phía chân trời, tiếng sấm vang lên như đất bằng nổi sóng, một cơn mưa như trút hạ xuống.

Hai người không kịp tìm chỗ trú nhanh chóng ướt sũng.

“Trẫm nhớ rõ phụ cận có một gian nhà nhỏ dùng khi đi săn, sao giờ lại chẳng thấy đâu?” Lưu Tuần phóng tầm mắt mờ mịt tìm kiếm trong cơn mưa, tìm thêm vài lần nữa vẫn là không thấy.

“Hoàng Thượng, ở đằng kia!”

Bùi Ngọc Thư chỉ vào gian nhà nhỏ không xa trước mắt, hai người ruổi ngựa chạy về phía trước.

Đó là một gian nhà nhỏ bên cạnh còn có chuồng ngựa, dắt hai con ngựa vào trong, Bùi Ngọc Thư đẩy cửa ra, ngoài ý muốn phát hiện trong phòng được thu dọn không có một hạt bụi, rất sạch sẽ.

Gian phòng này nằm trong khu liệt trường, bình thường tuy rằng không ai ở, những vẫn phái người định kì phụ trách dọn dẹp quét dọn.

“Hoàng Thượng, mau cởi xiêm y bị ướt ra, bọc chăn quanh người mới không sợ nhiễm phong hàn.”

Hoàng Thượng kim chi ngọc diệp sao chịu nổi mắc mưa? Hiện tại là giữa mùa thu, vào đêm sau sẽ còn lạnh hơn, mắc mưa có thể bị phong hàn.

Bùi Ngọc Thư lo lắng cởi bào phục tẩm thấp trên người Lưu Tuần xuống, thúc giục hắn mau nằm vào trong chăn.

“Sách! Sao lại không thấy củi rơm?” Bùi Ngọc Thư nhìn quanh trong phòng, sau khi tìm mấy lần thì tự hỏi. Lưu Tuần từ cổ xuống thì hoàn toàn bị bao trong chăn, nghiêng người nhìn thấy Bùi Ngọc Thư treo bào phục của hắn lên giá. Phục sức chế tác từ tơ lụa có một đặc điểm, chính là chất vải mềm nhẹ nhuyễn, chỉ cần bị nước làm ướt sẽ dán lên người, sắc nhạt vốn có của y phục sẽ biến thành bán trong suốt, nếu không mặc trung y, vậy thì toàn thân cao thấp sẽ bị nhìn thấu.

Thiếu lam sắc bào phục dán lên người Bùi Ngọc Thư, lại bị bạch sắc trung y chặn lại”Cảnh xuân”, thể nhưng vẫn đủ để vân da như ẩn như hiện, hơn nữa pháp phỏng theo động tác của y, rõ ràng chính là những động tác vô cùng tự nhiên, lại khơi dậy khát vọng tự đáy lòng Lưu Tuần.

Hắn nuốt nước miếng, bỗng nhiên thấy miệng khô lưỡi khô, dục vọng xôn xao từ bên hông nổi lên.

Ánh mắt cơ khát của Lưu Tuần nhìn thẳng thân ảnh Bùi Ngọc Thư, tâm sớm đưa bào phục của y cởi sạch, trong đầu chỉ còn lại ý nghĩ làm thế nào để đưa ý tưởng thành thực tế, để ái khanh tự động khoan y giải đãi.....

Mấy ngày không cùng ái khanh cộng chằm, bây giờ lại nguyệt hắc phong cao, mưa to không ngừng, tối thích hợp..... Hắc hắc! Làm chuyện xấu.

Lưu Tuần bỗng nhiên cười tà ác, đáng tiếc Bùi Ngọc Thư đưa lưng về phía hắn tìm kiếm lương sài phòng trong, không nhìn thấy nụ cười cùng ánh mắt tà tứ tính kế của hắn.

“Trẫm hảo lãnh.” Lưu Tuần quần chặt chẽ, hai tay xếp trước ngực nâng cánh tay đang run rẩy, ngay cả răng cũng không ngừng run lên.

Xem! Trang giống biết bao! Tuy rằng chưa từng thực tế ăn đói mặc rách, nhưng từ trước giờ nghe thái phó nói đến nỗi khó khăn chốn nhân gian, hắn thật cũng có thể ngộ ra vài phần đạo lý.

“Hoàng Thượng, có lạnh lắm không! Thần lập tức hồi cung truyền thái y.....” Bùi Ngọc Thư có chút khẩn trương, Hoàng Thượng ra cung đi săn, lại mắc một trận mưa lớn, vạn nhất cuốn hút phong hàn, y chẳng phải dính cái tội danh hộ giá bất lực?

“Đừng đi, lưu lại bồi trẫm.” Lưu Tuần vươn tay kéo góc áo của Bùi Ngọc Thư.

“Nhưng vạn nhất nhiễm phong hàn sẽ không tốt, thần vẫn là.....” Bùi Ngọc Thư lo lắng nhìn hắn sắc mặt tái nhợt, trên trán toát ra mồ hôi, bên người lại không có nội thị, nên làm thế nào cho phải đây?

Mặt khác quan tướng cùng thị vệ đi đâu rồi? Sao trong thời khắc trọng yếu này không ở bên Hoàng Thượng chứ? Bùi Ngọc Thư thì thầm trong miệng, y đã quên bản thân y toàn thân cũng ướt đầm.

“Ngọc Thư, ngươi cũng ướt, như vậy đi, ngươi cởi y bào bị ướt ra phơi một bên, lên đây đắp chăn với trẫm, hai người sưởi ấm cho nhau dù sao vẫn tốt hơn một người lạnh run.”

Lưu Tuần đưa ra đề nghị, nhưng đáy mắt hắn lại nhanh chóng hiện lên một mặt *** quang giáo hoạt.

“Nhưng..... Không gọi thái y đến xem, thần lo lắng.....” Mắt thấy Hoàng Thượng như rất khó chịu, Bùi Ngọc Thư vẫn hy vọng thỉnh thái y đến chẩn bệnh tốt hơn.

“Đừng nhưng nữa, bên ngoài mưa lớn như vậy, ái khanh nếu không đi lên, không chỉ có trẫm bệnh nặng hơn, ngươi cũng sẽ vì mặc y phục ướt mà nhiễm phong hàn.” Lưu Tuần ngắt lời y, nén lại dục vọng mà khuyên bảo.

“Được rồi.”

Thật vậy! Nếu còn kiên trì nữa thì đừng nói Hoàng Thượng, ngay cả y cũng sẽ nhiễm phong hàn.

Bùi Ngọc Thư tự hỏi trong chốc lát, đồng ý đề nghị của Lưu Tuần.

Hết đệ nhất quyển – đệ tam chương

4. Quyển 1 - Chương 4

Bùi Ngọc Thư đối diện Lưu Tuần bắt đầu tháo dây áo trên người, cởi ra bào phục ướt đầm.

Chung quy vẫn cảm thấy lúc khoan y giải đãi sau lưng luôn có hai tầm mắt nóng rực nhìn chăm chú y, Bùi Ngọc Thư bỗng đứng ngừng động tác, mặt mang chần chờ xoay người liếc nhìn.

Hồngбет! Không cẩn thận lộ ra ý đồ của mình.

Trấn định! Trấn định! Vẫn còn chưa lừa được ái khanh lên giường, sao có thể để y sinh tâm nghi ngờ?

“Làm sao vậy?”

Lưu Tuần thu liễm lại biểu tình thêm nhỏ dãi, ra vẻ trấn định, thanh âm trầm thấp hơi khàn khàn vang lên, đôi con ngươi như vì sao trên bầu trời đêm giờ đây ẩn sau một tầng hơi nước, ẩn ẩn lóe lên dục vọng thâm trầm.

Mau cởi a! Trẫm mau chờ không kịp nữa rồi!

“Cái này..... Cũng phải cởi?” Chỉ vào trung y trên người, Bùi Ngọc Thư bỗng nhiên cảm thấy da đầu run lên, đáy lòng có một dị cảm không thể nói rõ.

“Đương nhiên, nó cũng ướt mà.” Mặc một cơn mưa to, làm gì có chuyện chỉ có bào phục bị ướt, mà trung y lại khô?

Hắn cũng đang xích thân lửa thể, trên người chỉ trùm một cái chăn.

Hơn nữa, còn chờ ai kia ‘lên giường sưởi ấm’ a!

Ảo tưởng khi có thể đối Ngọc Thư”Như vậy” lại”Như vậy”, hắn không khỏi hưng phấn đến sắp chảy máu mũi.

Lúc này, trong chăn là một thân thể nam tính vì *** mà nóng ấm, dục vọng dâng trào không ngừng kêu gào muốn giải phóng.

Nhưng hắn phải trang cảnh thái bình giả tạo, ít nhất, trước khi lùa được Ngọc Thư lên giường tuyệt đối không thể để y phát hiện.

“Mau thoát đi! Nếu chậm trễ, không sợ trẫm bệnh nặng hơn?”

Sao y lại đột nhiên do dự? Thật không giống cá tính quyết đoán của y.

Lưu Tuần cố ý tăng thêm ngữ khí thúc giục, như thể chỉ cần Bùi Ngọc Thư không cùng hắn trên giường sưởi ấm, bệnh hắn sẽ đột nhiên trở nên phi thường nghiêm trọng.

Không, phải nói, là bị dục vọng tăng nhanh đầu bị nhiệt độ nung nóng đến mức thần trí mơ hồ!

Bỏ qua cảm giác quái dị trong lòng, Bùi Ngọc Thư nhanh chóng trút đi y phục trên người, lấy tốc độ cực nhanh tiến vào trong chăn, y đưa lưng về phía Hoàng Thượng, toàn thân cứng còng nằm xuống.

Hai má y có chút nóng, đã bị cảm nhiễm phong hàn rồi sao? Hay là.....

Nói thật, hai nam tử lửa lò đối nhau thật cũng không có gì quá ghê gớm, y trước đây vẫn cùng Hoàng Thượng tắm cùng nơi, ngủ cùng giường đầy thôi. Lúc đóng giữ ở biên cương, khi dẫn quân tác chiến cũng thường cùng các tướng sĩ thủ hạ lưng trần ngực phẳng, thao luyện diễn tập, thậm chí cùng tắm bên bờ sông.

Nhưng, y đột nhiên nhớ đến bản thân từng vì đồng ý một điều kiện khuất nhục mà bị Hoàng Thượng..... Ách, lâm, lâm hạnh.

Nghĩ đến đây, khuôn mặt y không không chế được mà nóng lên, thậm chí cảm thấy toàn thân khô nóng như than hồng.

Sách! Sao lúc này lại nhớ lại chứ?

“Ngọc Thư, ngươi cách trẫm xa như vậy làm sao sưởi ấm được? Lại gần một chút.”

Lưu Tuần đưa tay kéo y tựa vào mình, tuy mặc mưa, nhưng nếu vì thế mà đổi lấy việc công chăm với ái khanh, thế cũng đáng.

Huống chi..... Hắc hắc!

Lưu Tuần không nén nổi sức tưởng tượng bắt đầu rong ruổi khắp thiên nam địa bắc, dục vọng nóng rực hiên ngang càng phải cố gắng chịu đựng.

“A! Hoàng Thượng, người, người! Không cần!” Vật thể cứng rắn lại nóng rực đặt bên hông y, Bùi Ngọc Thư sợ tới mức hoang mang thất sắc.

“Trẫm đối với ngươi là nhất vãng tình thâm (tình sâu thâm thắm, thắm thiết ... blab tùy mọi người hiểu..), xem này! Thân thể ngươi thành thật hơn nhiều.” Thanh âm trầm thấp kêu gọi vang lên, hơi thở ấm áp phủ vào tai Bùi Ngọc Thư, khiến thân thể y không tự giác được mà run lên.

“Nếu Hoàng Thượng thật sự muốn như vậy, có thể đi tìm hậu cung tần phi.....” làm ơn đi, ngàn vạn lần đừng tới tìm ta! Bùi Ngọc Thư trong lòng ra sức cầu nguyện.

Chính là, bình thường không thấp hươu, đến lúc nước tới chân mới nhảy thì cũng chẳng ích gì, ông trời hôm nay đặc biệt không chiều cổ y.

Không chỉ để y nhớ lại chuyện bị bắt thực hiện lời hứa, thậm chí ngay cả dự vọng trắng trợn của Hoàng Thượng đều để rõ ràng y cảm nhận, bảo y làm sao mà không đỏ mặt được.

“Ngươi thật mau quên, điều kiện của chúng ta là ngươi phải trở thành phi tử của trẫm, cho nên, ngươi coi như là tần phi.” Lưu Tuần cố y dùng thứ đang dâng trào nóng rực của mình mà xát bên hông Bùi Ngọc Thư.

“A! Không, không cần!”

Bùi Ngọc Thư kinh hách bất chấp tôn nghiêm nam tính cao giọng hét to, y dùng sức đẩy ra hay bàn tay đang chế trụ thất lưng y, nhưng mà, lực đạo đang siết chặt đó lại hoàn toàn không có ý thả lỏng.

“Hoàng, Hoàng Thượng cũng có thể đi tìm nam sủng.....”

Y thiếu chút nữa đã quên Hoàng Thượng hảo nam sắc, cho nên, y cố gắng suy nghĩ, dùng sức suy nghĩ, hy vọng có thể từ trong đầu bài trừ ra một phương pháp hữu dụng để thoát thân.

“Ngươi lại quên? Trẫm đã đồng ý ngươi triệt hồi Lan Xạ viện, vậy trẫm phải đi đâu tìm nam sủng đây?” Lưu Tuần triển khai một mặt mỉm cười đủ để khuynh thành, nhưng đáng tiếc thấy nụ cười tà khí kia lại làm da đầu Bùi Ngọc Thư run lên.

Chết tiệt! Thật đáng giận! Đều tại mấy lão đại thần trong triều nói cái gì Hoàng Thượng trẫm mê yên vui, hại y trong lúc lo lắng lập tức từ biên cương hồi kinh khuyên gián, kết quả.....

Y có một cảm giác bị mắc mưu, hơn nữa còn bị người bán.

Đáng giận! Lúc trước an phận ở biên cương phòng thủ, tránh xa Hoàng Thượng thì tốt rồi, đang êm đẹp đi lo cái gì hồn thủy (nước đục) chứ!

“Đúng rồi! Tiểu quan..... Nhất định có thể hầu hạ cho Hoàng Thượng.....” Suy nghĩ trong đầu thiên hồi bách chuyển, bỗng nhiên nhân tình sang lên, Bùi Ngọc Thư dùng hết tâm tư du thuyết (từ xưa dùng để chỉ chính khách đi xử thuyết khách) Hoàng Thượng buông tha cho y.

“Ái khanh, tần phi, nam sủng hay là tiểu quan gì đó đều kém ngươi, trẫm chỉ cần ngươi, đừng suy nghĩ tìm cách thuyết phục trẫm nữa.” Thanh âm gọi cảm nồng đậm của Lưu Tuần dán vào tai Bùi Ngọc Thư mà tử tế, trực tiếp ngta81 đi những lời y chưa kịp nói.

Bùi Ngọc Thư trợn to đôi mắt như hắc diệu thạch liếc nhìn Hoàng Thượng đang cười vô cùng tuần mĩ, lúc này mới sâu sắc cảm nhận được câu: bạn quân như bạn”Lang”, hơn nữa còn là một cơn đại, sắc, lang đáng ghét.

Y thấp phần hồi hận, vì sao y thân là võ tướng nơi nơi đều có thể trang bị sự nhanh nhẹn cùng lợi hại, nhưng khi đối diện với Hoàng Thượng, thì một chút cũng không thể thi triển được?

Y cư nhiên ngốc đến mức mắc mưu của hắn, cởi hết bào phục trên người một thân xích lửa lên giương giúp hắn ‘suối ấm’, đây có khác gì là cá nằm trên thớt mặc người xâm lược a?

Thật ngốc! Phi thường ngốc! Siêu cấp ngốc! Ngốc đến mức không còn thuốc chữa! Y từ đáy lòng hồi hận mắng.

Đáng tiếc có hối hận cũng đã muộn!

Lưu Tuần xoay người một cái dễ dàng đặt Bùi Ngọc Thư dưới thân, đôi tay thon dài ý vị nhẹ nhàng dao động trước ngực y, nhanh chóng chiếm lấy nụ hoa nhỏ đang đợi khai hoa trước ngực.

“Không..... Buông..... A!”

Động tác niết nhẹ xoa nắn làm thân thể Bùi Ngọc Thư hơi run lên, bàn tay đang vỗ về chơi đùa nụ hoa bỗng nhiên khép chặt lại, làm y không khỏi ngâm nga.

“Ngô..... Ân.....”

Cánh môi Lưu Tuần áp lên đôi môi dày mỏng của Bùi Ngọc Thư, khiến những lời y muốn thốt ra tan biến trong những nụ hôn cháy bỏng.

Đầu lưỡi linh hoạt phác họa đường môi tuyệt đẹp, cảm giác tê dại ngứa ngáy trỗi dậy lệnh người dưới thân hân xôn xao khô nóng không thôi.

Đầu lưỡi giảo hoạt mờ ra hàm răng đang đóng chặt, thâm nhập vào bên trong, cuốn lấy lưỡi y cùng nhau giao triền, cơ khát cướp lấy mật tân trong miệng y.

“Ngô..... Ngô.....” Nụ hôn kịch liệt làm Bùi Ngọc Thư thiếu chút hết hơi, y vươn tay đẩy ra thân thể Lưu Tuần đồng dạng xích lửa như y, nhưng do chiều cao, thể lực Lưu Tuần hơn hẳn y, nên căn bản y không thể làm gì được hắn.

Mãi đến khi thỏa mãn, Lưu Tuần mới rời đi cánh môi mềm mại của Bùi Ngọc Thư, lần môi lại trượt xuống hầu kết của y, hôn lên nơi hầu kết nhô cao, chậm rãi trượt đến xương quai xanh, mút lấy hõm xương mẫn cảm, sau khi bị đôi môi ướt át tứ ngược trên da thịt màu trà che kín hồng ửng.

Cánh môi lại chậm rãi đến lòng ngực rắn chắc bằng phẳng của Bùi Ngọc Thư, hai nụ hoa mềm mại như đang cầu xin người ta chạm vào, Lưu Tuần hàm lấy một hoa lõi, nhẹ nhàng mút liếm, rất nhanh, nụ hoa như Hoa nhĩ nở rộ đỏ tươi.

“Ân..... A.....” Dòng điện như bị sấm đánh chạy khắp toàn thân, một tiếng rên rỉ bật ra từ miệng y.

“Ô..... Ân.....” Dục vọng bị khơi mào dần mài đi lý tính của y, Bùi Ngọc Thư khó chịu rên rỉ ngân nga.

Ân, thân thể ái khanh ẩm áp co dãn, quả thật có thể phát huy công hiệu của ẩm lô (lò sưởi).

Bất quá, y là ẩm lô chuyên chúc của hắn, người khác tuyệt không được chạm vào.

“Bên ngoài trời rất lạnh, chúng ta ‘ sưởi ẩm ’ thôi.”

Ánh mắt tà tứ của Lưu Tuần cùng ngữ khí trêu tức lệnh Bùi Ngọc Thư có cảm giác da đầu run lên, hắn dùng gần như toàn lực chống cự vẫn không thể động hắn một chút.

“Không, không cần..... A!”

“Mau! Mau đi tìm Hoàng Thượng!” Dương Quảng Lăng chỉ huy hoàng cung thị vệ tuần tra chung quanh cánh rừng của liệt trường tìm tung tích Hoàng Thượng.

Hoàng Thượng không phải nói muốn cùng Bùi tướng quân ôn chuyện sao? Nhưng trời đã tối rồi, hai người vẫn chưa hồi cung, bên ngoài trời đang đổ mưa to a!

Mà không biết Hoàng Thượng rốt cuộc có tìm được Bùi tướng quân hay không nữa? Nếu là có chuyện gì vạn nhất, bọn thị vệ như họ sẽ gánh tội danh hộ giá bất lực a. Sớm biết Hoàng Thượng sẽ tìm cơ hội chuẩn đi, thì lúc này cho dù làm long nhan tức giận hắn cũng sẽ liều chết đi theo, dù sao hiện tại để mọi người lo lắng suông vẫn tốt hơn.

Nội thị cũng chia nhau đi tìm Hoàng Thượng, mọi người trong lòng đều cầu nguyện, ngàn vạn lần đừng để Hoàng Thượng xảy ra chuyện gì, nếu không đầu bọn họ sẽ khó giữ được.

“Nơi đó có gian nhà, đến xem đi!” Phùng Đường Vô chỉ vào gian nhà nhỏ để đi săn.

Thế nhưng khi đoàn người đến trước gian nhà, bên trong lại truyền ra tiếng rên rỉ đứt quãng cùng thở gấp.

” Tọa kỵ của Hoàng Thượng cùng Bùi tướng quân ở đây, hẳn là không có chuyện gì. Ta xem, chúng ta vẫn là nên đợi ở bên ngoài thôi, giờ mưa cũng ngừng rồi.”

Đương lúc Dương Quảng Lăng do dự có nên vào hay không, thì Trương Thông lên tiếng cắt đứt ý đồ của mọi người.

Nhưng nội thị Tứ Hỉ đang tuổi huyết khí phương cương lại cội vàng nói: ” Bên trong truyền ra quái thanh, liệu có xảy ra chuyện gì không?”

Cậu thật sự rất lo lắng, lo lắng cho cái đầu trên cổ mình không giữa được, bỏ qua lời khuyên của Trương Thông mà phá cửa vào.

“Hoàng Thượng! Nô tài đến đây! Ngài có chuyện gì.....” Từ ‘ không ’ còn chưa ra khỏi cửa miệng, cậu đã thấy được một hình ảnh hương diễm kích dục.

Hoàng Thượng đang cùng Bùi tướng quân làm chuyện ái ân.

Bùi tướng quân quỳ trên giường, vùi đầu vào ổ chăn, Hoàng Thượng đang tùy ý rong ruổi trên người y.

Thảm! Cậu lầm! Một cổ ác hàn từ lòng bàn chân luồn lên đỉnh đầu, Tứ Hỉ có một dự cảm không tốt rằng cậu đang đến gần cái chết.

Cảm giác thân thể dưới thân từ cứng ngắc đến thạch hóa, sau đó oanh một tiếng từ đột ngột màu hồng lan từ đỉnh đầu xuống tận bàn chân.

“Trẫm lâm hạnh Bùi tướng quân, nhìn cái gì, còn không mau đi ra ngoài!” Lưu Tuần khiển trách một tiếng, đuổi Tứ Hỉ đã nhìn thấy thứ không nên thấy ra ngoài, tên cẩu nô tài này! Dám quấy rầy chuyện tốt của hần!

Tứ Hỉ nhanh chóng đóng cửa lại, vọt ra ngoài, cậu nhớ lại biểu tình tức giận của Hoàng Thượng, tim đập nhanh như muốn nhảy ra khỏi miệng, cậu sao lại cảm thấy mình sẽ không sống quá tối nay.

Bị người nhìn thấy chuyện mất mặt thế này! Bùi Ngọc Thư thấy y rất muốn ngắt đi.

“Không cần! Buông!” Bùi Ngọc Thư vịn vẹo thân hình ra sức kháng cự.

“Ngọc Thư, bình tĩnh một chút, người còn lộn xộn, không chịu nổi sẽ thành thật đó.” Lưu Tuần ấn thất lưng Bùi Ngọc Thư không cho y lộn xộn, thanh âm trầm thấp khàn khàn ẩn hàm dục vọng thâm trầm.

“Dừng, dừng tay! Buông ra!” Bùi Ngọc Thư dù đồng dạng bị ngọn lửa dục vọng thiêu đốt khó chịu nhưng cũng không nguyện khuất phục dưới sự chi phối của ***, thanh âm ám ách tê rống.

“Trẫm không thể dừng lại, ngoan, cùng trẫm đến cực lạc.” Lưu Tuần dụ hống, bàn tay to lớn lần thứ hai phủ lấy thứ nóng ấm đang ngang nhiên đứng thẳng của Bùi Ngọc Thư, tăng tốc độ vỗ về chơi đùa cùng tốc độ tiến vào cơ thể y.

“A..... A.....”

Rất nhanh, hai người đã đạt đến đỉnh ***, phóng ra dục vọng.

“Người..... Cáp..... Cáp.....” Bùi Ngọc Thư nằm sấp trên giường thở hổn hển, y tức giận nhìn chằm chằm Lưu Tuần vừa phóng thích trong cơ thể mình.

Trước đó y đã đạt đến không biết mấy lần cao trào, thế nhưng thể lực của người kia lại kinh người đến thế, mỗi lần đều khiến y mệt mỏi tê liệt mà vẫn không chịu buông tha.

“Đáng tiếc, chúng ta không thể tiếp tục nghỉ ngơi rồi.”

Lưu Tuần quay mặt Bùi Ngọc Thư lại nhẹ nhàng hôn lên, rời đi thân thể y, xuống giường mặc vào xiêm y đã được hong khô, cũng mang một bộ bào phục đến giúp y mặc vào.

“Ta, ta tự mình có thể mặc, không cần phiền Hoàng Thượng.” Bùi Ngọc Thư vươn tay muốn đoạt lấy xiêm y trong tay hần, nhưng y toàn thân vô lực ngay cả giờ tay lên còn khó.

“Ngọc Thư, người mệt mỏi, vẫn là trẫm giúp người tốt hơn.” Lưu Tuần không để ý sự phản đối của y, giúp y mặc xong y phục, ngồi xuống ôm y lên.

“Không cần! Như vậy rất mất mặt, buông! Ta có thể tự đi!” Bùi Ngọc Thư gượng dậy *** thần, liều chết cũng không cho hắn ôm, nằm trong lòng hắn ra sức giãy dụa.

“Nói vậy ngươi muốn đi về sao? Đừng cậy mạnh.”

Cửa gian nhà mở ra, Lưu Tuần ôm Bùi Ngọc Thư xuất hiện ở cửa, tất cả mọi người mở to mắt nhìn một màn này.

Bùi Ngọc Thư mặt đỏ bừng, chôn mặt vào cổ Hoàng Thượng.

Thật mất mặt! Y quả thật không còn mặt mũi gặp người a!

Khi Bùi Ngọc Thư nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của đồng bào trong quân đội, các huynh đệ cùng y trên chiến trường đồng sinh cộng tử, Dương Quảng Lăng, Phùng Đường Võ, Lục Trung Phu ..., y thầm nghĩ muốn đập đầu vào ngực Hoàng Thượng, xem có thể khiến mình ngất đi hay không, dù sao thế cũng dễ dàng nhắm mắt làm ngơ hơn.

Lưu Tuần ôm Bùi Ngọc Thư đặt xuống nhuyến *** trong ngực liền, chân hắn vừa bước vào ngực liền, đột nhiên nhớ đến cái gì đó quay đầu phân phó tả hữu, “Đừng quên ngựa của trẫm cùng Bùi tướng quân. Còn nữa, không cần chạy đi, tận lực chọn đường bằng phẳng, đừng quấy nhiễu ái khanh của trẫm.”

“Tuân lệnh!” Xa phu lĩnh mệnh chậm rãi cầm lấy mã tiên, vững vàng lái xe chạy về trước.

” Sao vậy? Mất hứng?” Lưu Tuần ôm Bùi Ngọc Thư ngồi trên đùi hắn, trêu ghẹo hỏi han.

Đâu chỉ mất hứng, là phi thường mất hứng! Bùi Ngọc Thư chỉ có thể lẩm bẩm trong lòng, y ngay lập tức biểu hiện ra sự bất mãn của mình.

Chẳng những bị người khác biết chuyện y bị hắn lâm hạnh vô cùng mất mặt này, giờ lại còn vì toàn thân mềm nhũn vô lực mà bị ép ngồi trên người hắn cũng không thể phản kháng. Thế gian này còn vương pháp không a? Nghĩ lại y đường đường một tướng quân cuối cùng lại bị người khác đối đãi như nữ tử..... Bùi Ngọc Thư nghĩ đến đây liền âm ỉ đến mức muốn bị nội thương.

“Bị Tứ Hỷ nhìn nên mất hứng? Hồi cung rồi chém nó không phải được rồi sao?” Lưu Tuần ôn tồn an ủi y.

“Ngươi đừng động bất động đã đòi chém người được không? Ta có nói cậu ta gì đâu!” Bùi Ngọc Thư cố sức trừng mắt kẻ đang cười lấy lòng y kia, tất cả lỗi còn không phải do người tạo thành sao.

“Chém người mất hứng, không chém người cũng không cao hứng, vậy ngươi muốn trẫm làm thế nào mới cao hứng đây?” Lưu Tuần siết chặt lực đạo bên hông y.

“Thả cậu ta, chỉ sợ giờ cậu ta cũng lo lắng ngươi sẽ làm vậy đó chứ.” Bùi Ngọc Thư hất mặt qua, căn bản không muốn để ý tới hắn.

“Hảo, hảo, trẫm hết thấy đều nghe ngươi, vậy được chưa?” Lưu Tuần nhẹ hôn lên mặt y, vui vẻ nở nụ cười.

Ngữ khí sùng nịnh lệnh Bùi Ngọc Thư thấy toàn thân da gà tức thì đứng thẳng dậy.

Người này! Cười đến ghê tởm như vậy nhất định trong lòng đang lo lắng chuyện gì bất hảo đây.

“A! Tới tướng quân phủ rồi, ta phải xuống xe.” Bùi Ngọc Thư tùy tay vén màn trúc trên ngực liền lên, y thấy phủ đệ của mình, cao giọng muốn xuống xe.

“Uy! Dừng xe, dừng xe a!” Nhìn tướng quân phủ càng lúc càng xa, Bùi Ngọc Thư đề cao âm lượng hô.

“Ngươi sao không bảo bọn họ dừng xe a?” Bùi Ngọc Thư nhìn chằm chằm Lưu Tuần nén giận nói.

“Ngọc Thư, ngươi không thể đi đường, chỉ có thể để trẫm ôm ngươi đi, chẳng lẽ ngươi thật sự muốn xuống xe với cái bộ dáng này? Ân?” Lưu Tuần khẽ vờ mờ y, điều chỉnh tư thế ngồi, đem dục vọng dâng trào của mình hức y.

“Ngươi, ngươi cái tên vạn năm động dục này, buông!” Bùi Ngọc Thư chịu không nổi gào lên, hôm nay đã bị hắn giày vò cả một buổi chiều, hắn hiện tại thể nhưng còn..... Người này nhất định không phải người!

“Hồi cung với trăm thôi.” Lưu Tuần gồi đầu lên hõm vai Bùi Ngọc Thư, từ chấn động toàn thân, có thể cảm giác cho ra đối phương đang cười vô cùng đáng ghét.

Hừ! Bùi Ngọc Thư trong lòng hừ lạnh một tiếng, hung hăng trừng hấn, sâu sắc bi ai cho bản thân mình từ nhỏ đã bị hấn trị gắt gao.

“Tứ Hỷ, người làm kinh hách ái khanh của trăm, phải bị tội gì?”

Lưu Tuần ngồi trong ngự thư phòng, nghiêng người liếc Tứ Hỷ đang quỳ trên đất, chỉ thấy Tứ Hỷ toàn thân gục xuống đất thi đại lễ ngũ thể đầu địa (đầu rạp xuống đất) với hấn, ngay cả đầu cũng không dám nâng lên.

“Nô tài biết tội! Hoàng Thượng tha mạng! Hoàng Thượng tha mạng!” Tứ Hỷ sợ tới mức nằm trên đất, nghĩ thầm nó thật sự không thể trốn quá tội nay.

Lưu Tuần nhìn Tứ Hỷ sợ tới mức hồn phi phách tán, nội tâm không khỏi cười thầm.

Tên tiểu tử này! Nhiệt tình lúc chiều đã bay đi đâu rồi?

“Về sau còn dám quấy rầy trăm cùng Bùi tướng quân không?” Thanh âm trầm thấp từ đỉnh đầu truyền đến, mang theo một cỗ uy nghiêm không thể phản kháng.

“Nô tài không dám! Nô tài không dám!” Tứ Hỷ dập đầu như giả tội, chỉ cầu Hoàng Thượng có thể tha cậu lần này, cho cậu một con đường sống.

“Trương Thông, dẫn Tứ Hỷ xuống, hảo hảo dạy nó, về sau làm việc đừng lỗ mãng như vậy nữa.” Lưu Tuần ngồi tựa vào sau ghế, biếng nhác bảo Trương Thông đang đứng một bên dẫn hấn đi hảo hảo dạy dỗ.

Mà hấn thì sao, đương nhiên là đến tắm điện cùng ái khanh nghỉ ngơi.

“Tạ ơn Hoàng Thượng không giết! Tạ ơn Hoàng Thượng không giết!” Tứ Hỷ dùng sức dập đầu tạ ơn Hoàng thượng, cậu xoa mồ hôi lạnh trên trán. Hô, mạng nhỏ được bảo vệ “Vâng! Nô tài tuân mệnh!” Vừa nghe thấy mệnh lệnh của Hoàng Thượng, Trương Thông tức khắc mang Tứ Hỷ đi ra.

“Người tên tiểu tử này, làm việc lung tung làm việc không thêm nhìn trước nhìn sau, nếu không phải có Bùi tướng quân bên cạnh hoàng thượng, người có hơn một mạng cũng không đủ chém.” Trương Thông không khỏi trách cứ Tứ Hỷ làm việc lỗ mãng.

“Nô tài về sau không dám!” Làm ơn đi! Cậu cũng không phải ăn no không có việc gì làm, sao còn dám làm chuyện ngu xuẩn như vậy nữa.

5. Quyển 1 - Chương 5

“Khải tấu Hoàng Thượng, Hung nô phạm biên cương, tàn sát nhân dân chốn biên cương, gặp phải quân ta đang đóng quân ở vùng khai hoang, thần thỉnh được điều về biên cương phòng thủ, lĩnh quân ra trận đón đánh Hung nô.” Bùi Ngọc Thư hai mắt nhìn thẳng Lưu Tuần, không kiêu ngạo không siểm nịnh tự động xin đi giết giặc trở về biên cương.

Đây mới là bổn phận tướng quân của y, bị Hoàng Thượng lâm hạnh là vì một điều kiện khuất nhục đáng giận mà không thể làm gì.

Hôm nay khi lâm triều, cả triều văn võ bá quan vì những lời của Bùi Ngọc Thư mà kính nể không thôi, trong triều cự thần kính trọng y là một hấn tử đường đường, một tướng lãnh kiệt xuất. Huống hồ nếu không có Bùi tướng quân tận lực can gián, Hoàng Thượng hiện tại vẫn đang trầm mê vào hiệp bế yên vui, mà không hề có được những chuyện của hôm nay.

“Trẫm chuẩn tấu.....” Lưu Tuân trầm tư trong chốc lát, phê chuẩn Bùi Ngọc Thư lĩnh quân xuất kích Hung nô.

Dù sao, Trung Nguyên cùng Hung nô là kẻ thù truyền kiếp, song phương từ thời Tây Chu đến nay đã triều đẩu hơn ngàn năm, mà Hán sơ vì thực lực của một nước suy yếu mà phải khuất nhục thực thi chính sách hòa thân, trải qua gần trăm năm nghỉ ngơi lại sức, Hán triều đã có thực lực của một nước hưng thịnh, từ thời tiên hoàng đã bắt đầu phản kích lại, lấy được thắng lợi bước đầu, khi Hán Thắng đế Lưu Tuân nhập ngai, còn đang suy tư nên như thế nào tiêu diệt Hung nô. Đây là chuyện bắt đầu cho việc văn trị võ công (lấy văn để trị thiên hạ, lấy võ để chống ngoại xâm), cũng là ước nguyện lớn nhất của hần.

Thời Tiên hoàng, Đại tướng quân Bùi Cách cũng là một võ tướng dũng mãnh thiện chiến, liên tiếp đánh bại Hung nô quấy rầy biên cảnh.

Bùi Ngọc Thư yêu tử của Đại tướng quân kế thừa chức vụ của phụ thân, xuất chiến Hung nô, càng đánh càng thắng.

Nhưng..... Lúc này, trong lòng Lưu Tuân ần ần lộ ra không tha, nguyên nhân không cần nói, đơn giản là vì Bùi ái khanh của hần muốn đến biên cương cách hần ngàn dặm để tác chiến.

Lao tâm lao lực dụng mưu, thật vất vả mới đưa được ái khanh từ nơi phòng thủ biên cương triệu hồi kinh, nguyên bản hy vọng có thể dựa vào đó ngày đêm bên nhau bồi dưỡng cảm tình, nhưng bất đắc dĩ..... Thiên bất nhân nguyện.

Hần chân tâm kỳ vọng ái khanh có thể ở lại bên cạnh hần, nhưng tiêu diệt Hung nô, khai thác thông đạo Tây Vực, phát triển quốc uy của Hán triều, là di huấn tiên hoàng lưu lại, hần há có thể không vâng theo.

Sách! Mưu kế hoàn mỹ đến mấy cũng cản không nổi thiên biến vạn hóa.

Nghĩ đến đây, Lưu Tuân không khỏi âm thầm thở dài.

Ngọc Thư, từ năm trăm bảy tuổi, ánh mắt đầu tiên thấy người đã rơi vào lưới tình, đến nay đã là mười ba năm.

Đôi mắt như hồ sâu thăm thẳm dừng trên người Bùi Ngọc Thư đang quỳ dưới điện, đối diện với con người hữu thần sáng ngời kia, tình cảm lưu luyến khó thể nói hết nên lời.

Đáng tiếc thâm tình của Lưu Tuân không hề truyền được vào lòng Bùi Ngọc Thư, nghĩ lại y thà rằng thâm nhập vào đại mạc với cát vàng cuộn cuộn đối chiến với Hung Nô, cũng không nguyện ở lại bên cạnh Hoàng Thượng từ nhỏ đã “Quan ái” y không ngừng không nghỉ, không có việc gì tổng sẽ giở trò với y, hôn y, ôm y, sờ y, ma chưởng như bạch tuộc thường xuyên dán chặt y không buông, mỗi kỳ danh viết quan tâm, kì thực là quấy rối.

Nếu vì lúc ấy tuổi nhỏ không hiểu chuyện cũng coi như xong, ai ngờ sau khi lớn hưng lên lại càng trầm trọng hơn, yêu cầu y một tác không rời theo bên cạnh hần, cuối cùng thật sự chịu không nổi, y mới phải tự nguyện thỉnh được điều đến biên cương.

Trước đó vài ngày, hần còn khai ra cái điều kiện khuất nhục khiến kẻ khác muốn xấu hổ quẫn bách đến chết, bản thân y thậm chí bị bắt thực hiện lời hứa, thứ duy nhất hiện nay y có thể nghĩ là thoát khỏi được sự kiểm chế của Hoàng Thượng.

Đối với sự quan ái của Lưu Tuân, y chỉ có thể dung bốn chữ “Khổ không nói nổi” để hình dung.

Bất quá..... Hoàng Thượng cũng thật là! Hậu cung có nhiều tần phi như vậy mỗi ngày nghiền cổ ngóng trông hần đến lâm hạnh, vì cái gì hần không đi quan ái các nàng, hảo hảo hưởng thụ các tần phi hầu hạ chứ? Cổ tình muốn trêu chọc y.

Y đường đường là một nam tử, cái loại “Quan ái” này cùng khinh bạc đùa giỡn không khác gì nhau, y vô phúc tiêu thụ.

“Ái khanh, lần này xuất chinh trăm mệnh người chỉ huy các bộ tướng lĩnh trong quân đội.” Thanh âm trầm thấp thuần hậu của Lưu Tuân gọi về suy nghĩ Bùi Ngọc Thư đang đi vào cõi thần tiên.

“Vâng! Thần tuân chỉ.” Trong lúc đang diễn ra hội nghị quân sự quan trọng, mà y ruốt cuộc đang suy nghĩ cái gì?

Bùi Ngọc Thư hoảng sợ, nhanh chóng đá căng hết các tạp niệm, buộc bản thân chuyên tâm vào hội nghị quân sự trọng yếu trước mắt.

Dù sao sinh mệnh của mười vạn quân đội đều nằm trong tay y, dù chỉ một chút cũng thể qua loa!

Nhưng khi y ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt Lưu Tuân như hai thâm u như hai hồ nước sâu thâm thẳm, là một tầm mắt vô biên vô hạn, y không khỏi ngây người, ánh mắt Hoàng Thượng tựa hồ lộ ra nỗi lưu luyến không rời cùng cô đơn.

Vì sao ánh mắt Hoàng Thượng mỗi khi phái y xuất chinh đều rất ưu thương? Cùng sự cuồng ngạo tự tin thường thấy hoàn toàn khác nhau?

Hơn nữa trong hội nghị quân sự trao quân lệnh cho các vị quan tướng, ánh mắt Hoàng Thượng không biết vì sao luôn quán quanh người y?

“Không cần xuất kích Hung nô chỉ cần làm cho chúng biết năng lực Hán quân, không nên trực đảo Hoàng Long (trở mặt, đánh trực tiếp), giờ chưa phải lúc tiêu diệt chúng, trầm cần thêm nhiều thời gian chuẩn bị hơn.”

Lưu Tuân dựa theo sa bàn suy diễn, định ra sách lược tác chiến cùng lộ tuyến tiến quân.

“Tuân lệnh!”

Chúng tướng quan lĩnh chỉ liền rời khỏi, chuẩn bị xuất binh.

Sau hội nghị quân sự, Lưu Tuân gọi Bùi Ngọc Thư đến Ngự thư phòng, ngữ khí mang theo trách cứ hỏi han: “Ngọc Thư, vì sao ngươi luôn cố ý đi đến biên cương?”

“Thần là sa trường võ tướng, biên cương lĩnh quân giết địch chính là chuyện thiên kinh địa nghĩa (hết sức bình thường).” Bùi Ngọc Thư nhìn thẳng vào mắt hắn, bịt tai không nghe trách cứ của hắn.

“Trầm có thể phái một quan tướng khác đi.” Lưu Tuân vẫn chưa từ bỏ ý định khuyên can. Hy vọng y có thể bỏ đi cái ý niệm tự mình lãnh quân trong đầu.

“Hoàng Thượng, hiện tại Hung nô đến phạm biên cảnh, tình huống nguy cấp, thần thân là võ tướng trấn thủ biên cương theo lý nên dẫn quân đối kháng.” Bùi Ngọc Thư quyết ý tự mình lĩnh quân ra trận.

“Ngươi nhần tâm bỏ trầm lại không quân tâm?” Đôi con ngươi tối đen như mực nhìn thẳng Bùi Ngọc Thư, trong mắt Lưu Tuân lộ ra sự tức giận cùng mất mát thâm trầm.

“A?” Đối với sự trách cứ của Hoàng Thượng, Bùi Ngọc Thư không rõ nguyên do. “Xuất binh tác chiến là để bảo vệ xã tắc triều đình, sao có thể nói thành đạo lý bỏ mặc Hoàng Thượng?”

“Ngươi muốn chạy trốn?”

Lưu Tuân từng bước tiến sát lại, Bùi Ngọc Thư thì không ngừng lui về phía sau, cho đến khi lưng đụng phải cột giường, y ngừng lại nhìn thẳng hắn, lại vẫn không thể lí giải lời nói của hắn “Thần tự nhận mỗi lần ra trận đều anh dũng giết địch, tuyệt không có chuyện lâm trận bỏ chạy.” Đối mặt sự tức giận của Lưu Tuân, Bùi Ngọc Thư tuyệt không lùi bước, y tự nhận là mình là người quang minh thần đảng (thẳng thắn vô tư), tuyệt đối không có chuyện lâm trận chạy trốn.

“Ngươi thật không hiểu trầm đang chỉ chuyện gì?” Nhìn đôi mắt Bùi Ngọc Thư sắc nhọn như chim ưng cùng thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh, Lưu Tuân có chút thất bại dừng lại cước bộ mà nhìn y.

“Hoàng Thượng chẳng lẽ không phải là trách cứ thần không hoàn thành chức trách của một võ tướng?” Trong đầu Bùi Ngọc Thư chỉ nghĩ có phải vì y chưa làm hết trách nhiệm của một thần tử mà chọc hắn tức giận.

“Ai!” Lưu Tuân nghe vậy không khỏi nặng nề thở dài một hơi.

Phản ứng của Ngọc Thư thật sự trì độn đến mức làm hắn không biết nên nói gì.

“Không phải, thân là nhân thần, người xem như đã làm hết cương vị.” Lưu Tuần hai tay ấn lên vai y lắc đầu.

Nhưng thân là tần phi của trẫm..., phản ứng lại đơn thuần trì độn như thế, thật sự làm hấn chỉ có thể hồ bất đắc dĩ.

Trẫm biểu hiện còn chưa đủ để y hiểu sao? Bằng không vì sao y vẫn phô ra một biểu tình không biết nguyên nhân tự nhiên đến thế? Y đang giả ngốc, hay thật sự là trì độn không phát giác ra?

Liếc nhìn vẻ mặt hoàn toàn mờ mịt của Bùi Ngọc Thư, mười trên mười là y thật sự chưa phát hiện rồi!

Xem ra, chỉ có mình kì tựa hồ vẫn không đủ, phải trực tiếp dùng hành động để biểu hiện.

Hấn từ năm bảy tuổi đã bắt đầu yêu Bùi Ngọc Thư đến mức không còn thuốc chữa, nỗi giầy vò trong mười mấy năm qua đã giúp hấn luyện ra một thân công phu nhần nại cuồng phong có thổi cũng không thể lay động, nhưng, tâm ý hấn lại như một đoá hoa nhỏ bé nhu nhược diễm đạm đáng yêu, trong cơn bão táp đã tàn phá tan nát.

Cho nên, chỉ cần có cơ hội, hấn đương nhiên sẽ thừa cơ ăn đậu hủ của Ngọc Thư để an ủi bản thân. Nếu không, kiên nhẫn của hấn rất nhanh sẽ bị sự trì độn của Bùi Ngọc Thư mài sạch.

“Một khi đã như vậy, chuyện gì khiến Hoàng Thượng tức giận không vui?” Bùi Ngọc Thư lộ ra vẻ mặt khó hiểu, không hề phòng bị nhìn lại Lưu Tuần.

Lưu Tuần là một người theo chủ nghĩa hành động, lập tức quyết định phải áp dụng hành động bày tỏ tình yêu.

“Khụ..... Không, trẫm không tức giận.” Hấn ho nhẹ một tiếng, che đi tình tự của mình, đương nhiên không thể cho y biết ý đồ của hấn.”Đúng rồi! Trẫm còn chưa nói cho người quân lệnh a!”

“Thỉnh Hoàng Thượng cho biết, thân sẽ trở về chuẩn bị tốt.” Bùi Ngọc Thư hướng Hoàng thượng khom người thở dài, ngày mai trước khi xuất chinh thật có vài chuyện muốn an bài.

“Trẫm sẽ nói cho người, bắt quá..... Là ở trên giường.”

Phía sau Bùi Ngọc Thư chính là giường, Lưu Tuần trực tiếp đưa áp đảo y lên giường.

“Người, người muốn làm gì?” Bùi Ngọc Thư tròn to đôi mắt như hắc diệu thạch, hoảng sợ nhìn Lưu Tuần.

“Làm gì? Đương nhiên là muốn nói cho người quân lệnh a!”

Lưu Tuần hai tay nắm lấy mười ngón tay của Bùi Ngọc Thư, hai chân thì đặt trên đùi y, làm y hoàn toàn không thể động đậy.

“Quân lệnh? Vậy vì sao phải.....” Bị người đặt lên giường mới có thể nói? Bùi Ngọc Thư liếc thấy biểu tình biến hoá kỳ lạ của hấn, lập tức nuốt về những lời vừa ra đến miệng.

Y ruốt cuộc cũng phát hiện mình đã rơi vào bẫy của Lưu Tuần, căn bản trốn không thoát, chỉ có thể như rùa trong úng, chìm trong lòng chờ bị bắt.

Vì sao mỗi lần đối mặt với Hoàng Thượng, y như một tên ngốc tử không hề phát hiện ra ý đồ của hấn?

Tâm cảnh giác của y đã bay đến nơi nào hay đã bay vào cõi thần tiên rồi? Bùi Ngọc Thư không nhanh không chậm phiên não sự trì độn của mình, “Người, người, buông!” Tay chân bị áp chế không thể nhúc nhích, Bùi Ngọc Thư dùng sức vặn vẹo thân hình ý đồ trốn tránh sự kiểm chế của hấn.

“Người nếu còn lộn xộn, trẫm sẽ quên thương hương tiếc ngọc là thế nào nga!” Toàn thân Lưu Tuần dán lên người y, dục vọng cứng rắn nơi nơi tỏ ra việc hấn muốn y, *** cao trương đã sắp không thể khống chế.

“Không, không cần! Buông!” Bùi Ngọc Thư lắc đầu mãnh liệt, càng ra sức vặn vẹo thân hình kháng cự sự giam cầm của hấn.

“Hoàng Thượng, thân ngày mai phải xuất chinh, sao lại có thể.....” Không cần! Bùi Ngọc Thư liều chết không theo.

“Đừng sợ, trẫm sẽ ôn nhu nói cho người” Quân lệnh” mà.” Lưu Tuần khước miệng nâng lên, Dán tại vành tai Bùi Ngọc Thư lẩm bẩm, thanh âm trầm thấp kêu gọi thập phần hấp dẫn nhân tâm.

“Không! Hoàng Thượng, van cầu người, hôm nay thật sự không được!” Mạnh bạo không thể, Bùi Ngọc Thư lập tức hạ nhuyễn âm điệu cầu xin hẳn, hy vọng hẳn có thể phóng y một con ngựa.

“Trẫm thích người, đã đến nông nổi không thể không chế được bản thân.” Kinh ngạo Bùi Ngọc Thư rất tròn đích thù tai, khe liếm thù tai tròn trịa của Bùi Ngọc Thư, thần tình của Lưu Tuần bắt đầu thì thầm.

“Ngô.....” Hơi thở ẩm áp phun bên tai, Bùi Ngọc Thư không khỏi sợ hãi.

Nụ hôn của Lưu Tuần dọc theo vành tai, hai má, mũi y một đường trượt đến đôi môi dày mỏng, hút lấy cánh môi, phồng theo đường môi hoàn mỹ, đầu lưỡi linh hoạt mở ra tham nhập vào miệng y, liếm hàm răng trắng bóng, chiếm lấy chiếc lưỡi non mềm đang trốn tránh, kéo nó cùng giao triền.

“Ngô..... Ân.....” Dòng nước trong suốt dọc theo cánh môi chảy ra, Lưu Tuần liếm lấy nó, Bùi Ngọc Thư bị hôn cho ý loạn tình mê khe nhếch môi lên, từ kháng cự thành chủ động mời gọi, cái lưỡi linh hoạt của Lưu Tuần lập tức xâm nhập vào miệng y, hút lấy can tâm trong đó.

“Ngô.....” Không cần!

Bùi Ngọc Thư phát hiện *** của mình bị khơi mào dùng hết sức phản kháng Lưu Tuần đang tiến sát, hai tay để trên ngực muốn đẩy hẳn ra cũng dần yếu đuối vô lực.

Bào phục trên người Bùi Ngọc Thư đã bị cởi sạch, mãi đến khi đầu lưỡi linh hoạt rời ra, y mới có thể thở dốc.

“Ân..... A!”

Đôi môi Lưu Tuần lập tức trượt đến thực quả khéo léo trước ngực Bùi Ngọc Thư nhẹ nhàng cắn mút, một anh quả khác thì bị ngón tay vuốt ve xoa nắn, khoái cảm như thủy triều không ngừng ập xuống Bùi Ngọc Thư.

“Không..... Không cần..... A.....”

Da thịt toàn thân Bùi Ngọc Thư vì tình triều mà phỉếm hồng, Lưu Tuần hôn khắp toàn thân y, tạo nên những ấn kí màu ửng đỏ, âm thanh của những nụ hôn càng tăng thêm sự phiến tình cùng dụ hoặc trong không khí.

“Ái khanh chỉ huy quân đội, không cần xâm nhập hoang mạc quá sâu.....” Lưu Tuần khe liếm vành tai y, bắt đầu thì thầm bên tai y, bàn tay to lớn bao lấy dục vọng của y vỗ về chơi đùa.

“Cái gì? Ân.....” Bùi Ngọc Thư mở ra đôi mắt tràn ngập sương mù, cố gắng nghe xem hẳn đang nói gì, nhưng tay hẳn lại bao lấy dục vọng phía trước của y vuốt ve chơi đùa, lý trí y chỉ có thể vô lực chống cự.

“Ở vùng Hà Nam chặn đánh Hung nô, phải bảo tồn thực lực.....” Lưu Tuần ghé vào tai y khàn khàn nỉ non, một bên tăng nhanh động tác trên tay, đánh tan một tia lý trí còn tồn tại của Bùi Ngọc Thư.

“A..... A.....” Bùi Ngọc Thư đặt đến đỉnh, phóng ra nhiệt lưu trên tay hẳn.

Y hai mắt ướt át, thở hổn hển, chưa thể từ cao trào hồi phục lại thần trí.

Thanh âm trầm thấp càng thôi thúc không khí trở nên phiến tình, ý thức Bùi Ngọc Thư mơ hồ, căn bản không nghe thấy những lời Hoàng Thượng nỉ non bên tai, chỉ có thể theo bản năng thỏa mãn khát vọng tối nguyên thủy.

Lưu Tuần tách ra hai chân y, ngón tay mặt nhuận hoạt nhuyễn cao, trượt qua lại trên đùi đang nhắm chặt rồi tiến nhập.

“Không được trúng gian kế của quân địch..... Mai phục..... Rời đi.....” Môi Lưu Tuần vẫn dán bên tai Bùi Ngọc Thư, ngón tay thon dài trong cơ thể mềm mại xiết chặt của y bồi quấy, đụng vào nơi mẫn cảm kia một chút.

“Ân.....” Cảm giác khó chịu khi dị vật xâm lấn làm thân thể Bùi Ngọc Thư căng cứng, ngón tay đang quấy rối trong cơ thể càng khiến y không thể nghe rõ quân lệnh trong miệng hắn.

“Ân..... A.....” Bàn tay còn lại của Lưu Tuần lần thứ hai bao lấy dục vọng của y, ngón tay làm càn vuốt ve đầu mút phía trước, dục vọng mới ngủ yên lại thức tỉnh dưới sự vỗ về chơi đùa.

Từng đợt tê dại như sóng thần thổi quét vào Bùi Ngọc Thư, y như thấy bản thân mình sắp chìm ngập vào đó, hai tay nắm chặt bị nhục (drap giường), khớp tay vì dùng sức quá mức mà trắng bệch

“Nếu gặp đại quân Hung nô, thì chia làm hai cánh đánh xuyên hông. Dương đông kích tây.....”

Thanh âm thuần hậu khêu gợi của Lưu Tuần chậm rãi nhẹ giọng nỉ non bên tai Bùi Ngọc Thư, hơi thở ấm áp khuấy lên một trận ngứa ngáy, y sắp không chịu nổi loại tra tấn ngọt ngào này.

“Ngô!” Ngón tay Lưu Tuần rút ra khỏi dũng đạo mềm mại nhắm chặt, một cảm giác trống rỗng lệnh Bùi Ngọc Thư không nhìn được mà nâng thất lưng lên muốn tìm kiếm sự ấm áp lấp vào đó.

Lưu Tuần nâng hai chân y lên bả vai, đâm thứ nóng rực đang vận sức chờ dâng trào của mình vào cơ thể y.

“Không, không cần..... A!”

Cảm giác vừa đau vừa tê dại từ hạ thân truyền đến, kích thích ý thức Bùi Ngọc Thư, nhưng thân thể đã hưởng qua khoái cảm lại lơ đi ý thức bắt đầu lắc lư, chủ động hòa theo dục vọng ngày càng to lớn trong cơ thể mình.

Dục vọng bị cưỡng ép nhẫn nại cuồng hô muốn được thỏa mãn, Lưu Tuần đang nhẫn nhịn chờ y thích ứng lần đầu tiên thấy y chủ động tác cầu như thế, rốt cuộc không nhịn nữa mà tùy ý cho khát vọng mãnh liệt làm chủ mình.

Lưu Tuần ra sức va chạm thân thể y, đâm thật sâu vào cơ thể chặt cứng đó, lại chậm rãi rút ra.

Thân thể vì tình triều mà phiếm hồng rải rác những dấu vết Lưu Tuần duyên hôn mút cắn, đôi mắt đen mờ mịt lại nổi lên sương mù, ý thức Bùi Ngọc Thư đã hoàn toàn bị *** khống chế, cái gì lý trí, thận tâm sớm bị quăng lên mây tầng trời.

Y chỉ có thể theo tiết tấu trong thân thể, mà luật động, hai chân bắt tri bắt giác quán chặt lấy thất lưng Lưu Tuần, khát cầu hắn thâm nhập vào sâu hơn.

“Tối trọng yếu là phải.... Nhất định phải..... Còn sống trở về.....”

Thanh âm thì thầm vì *** cao trương mà đứt quãng nối tiếp nhau vang lên bên tai Bùi Ngọc Thư, thanh âm trầm thấp khàn khàn bao hàm *** của Lưu Tuần mê hoặc, thúc giục ý chí vốn đã không kiên định của Bùi Ngọc Thư, càng sa vào vực sâu của dục vọng.

“Ân..... A.....”

Dục vọng phía trước bị bàn tay linh hoạt xoa bóp vỗ về chơi đùa, phía sau dũng đạo sít chặt lại bị cường lực xô xuyên, trước sau cùng bị giáp công mãnh liệt, Bùi Ngọc Thư rốt cuộc không thể tự kiềm chế mà rên rỉ ra, cảm thụ từng cơn từng cơn sóng nhiệt ập vào.

“Ngọc Thư, trầm yêu người.....”

“A..... A.....” Bùi Ngọc Thư hoàn toàn bị bao phủ trong bể dục, hoàn toàn nghe không rõ Lưu Tuần lời thì thầm bên tai y.

Hết đệ nhất quyển – đệ ngũ chương

6. Quyển 1 - Chương 6

Lưu Tuân đứng bên bờ sông Bá tiến đưa quân đội sắp xuất chinh, đôi mắt như trời đêm dừng lại trên người Bùi Ngọc Thư, tản mát ra nỗi quyến luyến khi phải cách chia, không nỡ để y rời xa hẳn ngàn dặm trường chinh.

Cho dù chỉ có một khắc, hẳn cũng vô pháp chịu nổi Bùi Ngọc Thư rời đi hẳn.

Bùi Ngọc Thư chịu đựng thân hình bủn rủn vô lực mà đứng thẳng, cắn chặt răng không cho kẻ khác nhìn ra y vì đêm qua "Lao động chân tay" quá độ mà không khoẻ.

"Ái khanh tựa hồ thân thể không khoẻ, trước vẫn nên dưỡng hảo thân thể quan trọng hơn, ngày khác ra hũy xuất chinh....." Lưu Tuân khẽ vuốt khuôn mặt tuấn suất chưa mang râu ngao (giáp đội đầu) của y, hỗn đăng người còn dám nói vậy! Nếu không phải đêm qua người làm chuyện tốt..... hôm nay ta có gì biến thành bộ dạng thê thảm này!

Bùi Ngọc Thư nghiêng mặt, bỏ mặc ánh mắt quan tâm của hắn.

Bất quá, y càng thống hận mình hơn!

Chuyện đêm qua kỳ thật y cũng có trách nhiệm, dưới sự khiêu khích của hắn, lí trí y cơ nhiên không còn một chút, dưới thân hắn chẳng những không hề chống đỡ, càng đáng xấu hổ chính là, hai chân y ngược lại còn quẩn lầy thắt lưng hắn, hết như một nữ nhân cầu xin hắn lâm hạnh.

Điều này khiến một tia tôn nghiêm gần như còn lại của y bị tiêu diệt hoàn toàn. Đáng giận!

Từ lần đầu tiên bị bắt thực hiện lời hứa đến nay, phản ứng của thân thể mỗi lần đều phản bội y, cho dù nội tâm có vô vàn không muốn, thân thể lại cự tuyệt sự kháng nghị của lí trí mà bỏ vũ khí đầu hàng, chỉ cần bị hắn chạm vào, toàn thân cao thấp đều kêu gào muốn hắn tiến thật sâu vào cơ thể lấp đầy y, tựa hồ..... Đã ngày càng quen nhiệt độ cơ thể hắn.

Bùi Ngọc Thư mặt phỉếm hồng, y cưỡng chế thẹn tâm của bản thân, cố ý bỏ qua ôn độ đang tăng dần trên mặt.

"Hoàng Thượng thỉnh bảo trọng, thần phải lên đường."

Bùi Ngọc Thư hướng Lưu Tuân chấp tay thở dài, khi đang muốn đội râu ngao lên, Lưu Tuân bất ngờ ôm lấy y không hề có chút đề phòng, nâng cằm y lên nhẹ nhàng trao cho y một nụ hôn.

Đôi mắt đen mở to như chuông đồng nhìn chằm chằm Lưu Tuân đang chìm đắm trong nụ hôn sâu, Bùi Ngọc Thư đương trường kinh ngạc nói không nên lời, chỉ có thể toàn thân cứng ngắc, nghẹn họng trân trối tùy ý râu lưỡi hắn trong khoang miệng y tìm kiếm giao triền, râu ngao trên tay sớm vì kinh hách quá độ mà rơi xuống đất.

Phản ứng của cả triều văn võ bá quan cùng với mười vạn đại quân cũng không so với Bùi Ngọc Thư khác hơn, tất cả đều bị một màn trước mắt dọa choáng váng.

Hoàng, Hoàng Thượng thế nhưng trước mặt cả triều văn võ cùng với mười vạn đại quân làm ra loại chuyện khiến kẻ khác xấu hổ quần bách muốn đập đầu chết tại chỗ.

Hoàng Thượng không sợ mọi người chê cười là chuyện của hắn, nhưng hắn..... Cũng không nên!

Bị Lưu Tuân xem như nữ tử mà cưỡng hôn, tạo thành vết thương không nhỏ trong tâm lí của Bùi Ngọc Thư, mặt y nhất thời như con cua bị luộc chín hồng đến tận mang tai.

Bị hắn quấy rối thế này, y phải dẫn dắt mười vạn đại quân như thế nào đây?

Bùi Ngọc Thư ý thức được tình thế nghiêm trọng ra sao, vội vàng dùng sức đẩy kẻ đang ôm mình, ý đồ muốn đẩy hắn ra, đáng tiếc, trận kịch tình đêm qua cơ hồ đã tước đi phần nửa thể lực của y, khiến y lòng muốn mà thân bất tòng, huống hồ, khí lực Hoàng Thượng lại vốn mạnh hơn y, trói chặt lấy đôi tay y vẫn đang cố gắng loạn xạ.

Vô liêm sỉ! Còn không mau buông!

Bùi Ngọc Thư hung hăng, ra sức trừng mắt Lưu Tuân đang chìm trong nụ hôn kịch liệt, hân thể nhưng không hề quan tâm đến chung quanh trước mắt bao người tiếp tục đòi hôn y.

Đầu lưỡi hai bên quần quanh hồ trở lẫn nhau, trêu đùa ý chí, khiêu khích *** của Bùi Ngọc Thư, một trận khô nóng phút chốc tự hạ phúc tràn lên.

“Ngô.....”

Bùi Ngọc Thư hai chân không tự giác nhũn ra, may mắn Lưu Tuân ôm lưng y mới không nghiêng ngã xuống đất.

Không! Không cần! Kinh ngạc phát hiện mình bị khơi mào ***, Bùi Ngọc Thư bối rối thất thố muốn thoát khỏi sự kiềm chế của Lưu Tuân, đáng tiếc Lưu Tuân một tay ngăn đè lại đầu y không để y tiếp tục lộn xộn, tiếp tục tác cầu thứ cam diềm trong miệng y.

Nụ hôn triền miên không dứt lệnh mọi người có mặt thấy miệng khô lưỡi khô, không tự chủ được mà đỏ mặt.

Nóng quá a! Vào mùa thu đầy trời sương phủ, thời tiết nguyên đã nên chuyển lạnh, nhưng một cảnh hỏa lạt thế này lại khiến mọi người thấy lạnh run.

Hai nam nhân trước mặt mọi người hôn nhau đã là hiếm thấy, huống chi là hoàng đế quý vi ngôi cửu ngũ cường hôn Phiêu Hân tướng quân Bùi Ngọc Thư.

Đương Bùi Ngọc Thư thấy mình sắp vì thiếu không khí mà hít thở không thông, Lưu Tuân mới lưu luyến không tha mà rời khỏi bờ môi hân quyến luyến không thôi.

“Ngươi!” Gương mặt Bùi Ngọc Thư ửng hồng, con ngươi đen mờ mịt tức giận trừng Lưu Tuân đang dung ánh mắt thâm tình nhìn y chăm chú.

Lưu Tuân ý bảo nội thị đứng cạnh nhặt đầu ngao dưới đất lên đến giao cho hân, rồi tự mình chuyển vào tay Bùi Ngọc Thư.

“Ái khanh cũng phải bảo trọng nhiều.” Trẫm có bao nhiêu luyến tiếc để ngươi đi ngươi có biết không! Đôi mắt như sao trời của Lưu Tuân lưu luyến không tha ngưng lại trên người Bùi Ngọc Thư.

Bùi Ngọc Thư bị nhìn chăm chú cả người không được tự nhiên giật lấy đầu ngao trong tay hân, không hề nhìn lại mà quay đầu rời đi.

Còn đứng đó nữa, y sắp không chịu nổi cái ánh nhìn chăm chú thâm tình quá mức lộ liễu của Hoàng Thượng.

Y cắn răng sải bước Thanh Nhĩ, mạnh gượng dậy *** thần dẫn dắt toàn quân rời đi sông Bá, nhưng thân thể lại chưa thể hồi phục lại từ nỗi kinh hách vừa rồi.

Theo lý thuyết, Bùi Ngọc Thư lĩnh quân đi trước cả quân đội đã cách thật xa tầm mắt của Lưu Tuân, nhưng không hiểu vì sao, y vẫn cảm thấy có một tầm mắt nóng rực cứ dừng mãi trên lưng mình, y không được tự nhiên quay đầu lại nhìn, nhưng ngoại trừ cát bụi cuộn cuộn cùng quân đội, thì cái gì cũng không thấy.

Hừ! Mấy ngày nay bị Hoàng Thượng làm *** thần luôn khấn trương, cứ nhiên tạo thành lỗi giác làm người ta sợ hãi như vậy.

Bùi Ngọc Thư thu hồi tâm thần, buộc bản thân tập trung *** thần dung tốc độ cao nhất đi về phía đại mạc hoang vắng.

Đôi mắt sắc bén như ưng mẫn tuệ nhìn quanh đại mạc vô bờ trước mắt, Bùi Ngọc Thư vươn tay ra hiệu đại quân dừng lại.

Thảm! Quân lệnh Hoàng Thượng tự ‘mình’ trao trước khi xuất chinh lại vì trận kích tình đêm đó mà khiến y quên hết, y hiện tại chỉ nhớ rõ”Nhất định phải còn sống trở về” còn có”Ngọc Thư, trẫm yêu ngươi” hai câu này. (A Thư nhớ hay thật a)

Đáng giận! Tên hoàng đế hỗn đản háo sắc! Khi nào không lâm hạnh, lại cố tình chọn lúc nguy cấp, dưới loại tình hình đó ai nhớ nổi hẳn nói cái gì.

Nơi này chính là chiến trường thiên biến vạn hóa, hẳn tướng bàn thân vẫn còn đang suy diễn trên sa bàn a!

Nhớ lại trận kích tình đêm đó, gương mặt Bùi Ngọc Thư ửng hồng, nhịn không được lại mắng tên hoàng đế háo sắc tùy hứng làm bậy lại ác bá.

Từ bị bắt nhận điều kiện Hoàng Thượng đề ra, Bùi Ngọc Thư phát hiện tính cách trầm ổn của ngày càng nôn nóng hấp tấp, cũng càng lúc càng dễ tức giận.

Nhưng thân là võ tướng thứ cơ bản nhất phải trang bị là sự bình tĩnh, chỉ có bình tĩnh, mới có thể nắm giữ thời cơ tốt nhất để xuất binh đánh tan địch nhân.

Tức giận nóng này thấp thỏm như thế, y phải suất lĩnh những binh sĩ này thế nào? Ngẫm lại sinh mệnh của họ đều nằm trong tay mình, quyết không thể khinh thường.

Y bình tâm lại, quyết định dùng phương thức của mình để tác chiến, không hề dè ý đến cái quân lệnh y đã sớm quên sạch kia.

” Vì sao mặt Bùi tướng quân từ lúc lĩnh quân rời khỏi bờ sông Bá thì lúc nào cũng sa sầm thế kia?” Phùng Đường Võ thấp giọng hỏi Lục Trung Phu bên cạnh.

“Nhất định là có quan hệ với Hoàng Thượng, Hoàng Thượng không phải đối y.....”

Lục Trung Phu luôn khoái nhân khoái ngữ không tự giác trình diễn lại trong đầu màn hương diễm chứng kiến buổi sáng một lần, đang muốn nói ra, đột nhiên, một ánh mắt hung ác phóng vào người bọn họ, hai người lập tức câm như hến.

“Bớt nhàn thoại đi!”

Tức chết mà! Hai tên này, nói gì không nói lại nói đến chuyện đó!

Bùi Ngọc Thư không để ý tới biểu tình kinh ngạc của hai người, tiếp tục xâm nhập vào đại mạc bao la mênh mông, hành quân qua ba, bốn ngày sau, y thoáng nhìn thấy bụi cỏ phía trước còn có khói bếp cùng doanh trướng, *** kỳ thêu hai chữ “Hô đồ”, nhất định là nơi Hô Đồ vương một nước thuộc địa của Hung đang đóng quân.

Từ lúc lĩnh quân ở sông Bá bị Lưu Tuần tác hôn, y tràn ngập phần nộ mà không chỗ phát tiết, vừa lúc khai đao với Hung nô quân xui xẻo này vậy.

Y mệnh Lục Trung Phu tiến quân từ cánh phải của địch doanh, Phùng Đường Võ từ cánh trái công kích, Dương Quảng Lăng dẫn quân vòng ra sau địch doanh đánh lén, còn y trực tiếp chính diện giao phong với đại quân Hung nô.

Hô Đồ vương cho rằng Hán quân không có khả năng lặn lội đến chinh chiến nơi đại mạc cách xa ngàn dặm này, vẫn đang trong doanh trướng cùng tướng lĩnh thuộc hạ uống rượu mua vui, gãi tay trái ôm mỹ nhân, tay phải ôm tiểu thiếp, trái ủng phải ôm, vô cùng khoái hoạt.

“Hán quân đến kìa!”

Một tiếng hét thảm thiết cắt ngang chân trời, bên ngoài doanh trướng lập tức truyền đến tiếng chém giết, tiếng vó ngựa lộc cộc cùng với tiếng binh khí giao nhau, bọn lính Hung nô còn chưa kịp thu hồi cảnh giới thả lỏng, lập tức bị Hán quân từ bốn phương tám hướng đánh lại sợ tới mức hồn phi phách tán, loạn chạy tứ phía.

Bọn lính Hung nô trong lúc chạy trốn hỗn loạn, không phải bị chiến mã đạp chết thì bị loạn đao chém chết, may mắn không chết, thì toàn bộ cũng đầu hàng bị Hán quân bắt làm tù binh.

Hô Đồ vương hốt hoảng ôm mỹ nhân tiểu thiếp, cùng mấy trăm vệ kỵ đánh ra trùng điệp tầng mây, bỏ chạy về hướng bắc, không bao giờ dám trở lại thuộc địa của mình nữa.

Trận đột kích này, đánh cho đại quân Hung nô hoa rơi nước chảy, mấy vạn hàng binh hàng tướng Hung nô bị bắt làm tù binh, cùng với mấy trăm vạn đầu bò dê.

Hán quân dưới sự suất lĩnh của Phiêu Hãn tướng quân Bùi Ngọc Thư, lại một lần nữa giành được thắng lợi hoàn toàn.

Bùi Ngọc Thư lẳng lặng ngồi trên lưng Thanh Nhĩ đứng trước địch binh đã đầu hàng, cơn tức sôi trào trong trùng phong hăm trận (trận đánh nguy hiểm, anh dũng...) lúc này đã biến mất hơn phân nửa, y khẽ thở ra, phân phó Dương Quảng Lăng an trí hàng binh.

Nếu Hung nô quân bị thảm bại biết được bọn họ chẳng qua là nơi trú ẩn của Phiêu Hãn tướng quân Bùi Ngọc Thư, nhất định sẽ than một tiếng vô tội thật lớn, cư nhiên thành túi trút giận cho ân oán cá nhân của Hán triều thiên tử cùng Phiêu Hãn tướng quân.

Phiêu Hãn tướng quân Bùi Ngọc Thư đánh vỡ quân đội Hồ Đồ vương, thu phục vùng Hà Nam, tin chiến thắng được khoái mã truyền về Trường An, Lưu Tuần ở tiền điện của Vị Ương cung vui vẻ cười to.

Từ thời tiên hoàng đã thực thi chính sách “Chống Hồ”, Cho đến bây giờ đã thành “Diệt Hồ”, hẳn rất cực tạo ra một cực diện mới cho Hán triều từ lúc khai quốc đến nay.

“Ha ha! Không hổ là hảo ái khanh của trẫm!” Lưu Tuần tướng tượng nhìn thấy cảnh Bùi Ngọc Thư anh vũ thần uy dũng cảm giết địch nơi tiền tuyến, trong đầu hẳn tất cả đều là thân ảnh cương nghị tuấn lãng của ai kia.

Vì để thăm hỏi các tướng sĩ anh dũng tác chiến, trừ bỏ tầng tầng phong thưởng cho các tướng sĩ lập công lần này, Lưu Tuần mặt khác còn phái Thái quan tặng bốn mươi xe rượu ngon cùng thịt tới Nhậm Môn Quan khao thưởng tướng sĩ nơi tiền tuyến.

“Tạ Hoàng Thượng thánh ân.” Bùi Ngọc Thư nhận thánh chỉ cùng mỹ ý của Hoàng Thượng, xoay người phân phó chư vị quan tướng phân thưởng cho các binh sĩ.

“Xin hỏi..... Thái quan còn chuyện gì cần giao phó sao?” Thấy Thái quan vẫn đứng yên một chỗ, Bùi Ngọc Thư mở miệng hỏi.

“Hoàng Thượng có một thủ dụ khác muốn hạ quan giao tận tay tướng quân.” Thái quan từ trong ngực lấy ra một chiếc bạch quyên (khăn tay trắng) được xếp chỉnh tề, cung kính hai tay chuyển cho Bùi tướng quân.

Tiếp bạch quyên, Bùi Ngọc Thư vừa mở ra nhìn sắc mặt phút chốc ửng đỏ, lập tức bối rối tùy tay xếp bạch quyên nhét vào ngực, hết như sợ bí mật trong đó bị người khác biết được.

“Các người còn đứng đây làm gì? Không mau phân mỹ tửu cùng thịt cho binh lính!” Bùi Ngọc Thư nghiêm gương mặt ửng đỏ lại, trừng mắt chứng tướng quan đứng một bên quan khán, bọn họ lập tức thức thời rời đi hiện trường phân phát phần thưởng.

Chúng tướng quan trong lòng đều vô cùng thắc mắc, ngày thường Bùi tướng quân trầm mặc ít lời, kiềm chế bản thân nghiêm ngặt mà sau khi nhìn thủ dụ của Hoàng Thượng cư nhiên đỏ mặt.

” Tính tình Bùi tướng quân gần đây rất khó chịu.” Dương Quảng Lăng ít lời rất cực nhẫn nại không nổi nói ra tiếng lòng của mình.

“Hơn nữa cũng rất dễ mặt đỏ, vừa rồi sau khi thu thủ dụ của Hoàng Thượng có vẻ rất bối rối, không biết là vì sao a?” Phùng Đường Võ nói ra những điểm khác lạ mình nhìn thấy ra.

“Nói không chừng đó là tình thư Hoàng Thượng gửi cho tướng quân nha.” Cá tính Lục Trung Phu quá thẳng thắn thật làm các quan tướng khác bối phục, bất quá, hẳn lại nói ra tiếng lòng của mọi người.

“Đúng vậy, Hoàng Thượng lúc ở sông Bá đã hôn y mà, nhất định Hoàng Thượng đã vừa ý tướng quân rồi.” Nghị lang Đặng Xương Hòe bồi thêm một câu, càng khắc sâu thêm phỏng đoán của mọi người.

Hán cung nam phong khá thịnh, kết quả của trên làm dưới theo là từ hoàng đế, cho tới đại thần sĩ phu đều có thị hiếu dương nam sùng, đối chuyện này, mọi người đều cho là chuyện phiếm bình thường, chỉ có đương sự Bùi Ngọc Thư không nghĩ như vậy.

Thừa dịp bốn bề vắng lặng, Bùi Ngọc Thư từ trong ngực lấy bạch quyền mở ra xem, chỉ thấy mặt trên lấy viết mấy dòng triện thể (một thể chữ viết được dung chủ yếu vào thời Hán)cứng cáp——

Ngọc Thư ngô ái, trầm bất thành mị,

Tự dữ khanh biệt, tương khứ vạn lí,

Khứ nhật dĩ viễn, y đài tiệm hoàn,

Vọng khanh tốc hoàn, giải tương tư khổ.

(Tạm dịch:

Ngọc Thư mà ta yêu, trầm không thể nào ngủ,

Từ lúc cùng khanh biệt li, xa cách ngàn dặm,

Đi đã bao ngày, vật áo dần dài, (gần giống câu chờ dài cổ của mình a)

Vọng khanh nhanh về, giải nỗi khổ tương tư.)

Đáng giận! Khao thưởng tướng sĩ thì khao thưởng tướng sĩ đi, mắc gì phải viết thủ dụ cho y chứ!

Bùi Ngọc Thư mặt ửng hồng, trong lòng chỉ mắng Lưu Tuần không nghiêm túc, thể nhưng lại nhịn không được đọc một lần rồi lại một lần, sau đó lần thứ hai cố mắng Lưu Tuần là hoàng đế háo sắc.

Lưu Tuần hạ chiếu triệu Phiêu Kị tướng quân Bùi Ngọc Thư hồi kinh có việc gấp cần thương lượng.

“Đáng giận! Tên hoàng đế hào sắc này!”

Bùi Ngọc Thư thu được chiếu lệnh của Lưu Tuần, tuyệt không hề nghĩ hần có chuyện gì khẩn cấp sự muốn thương lượng với y, còn không phải là..... Nhớ đến chuyện bị hần lâm hạnh, mặt y bỗng đỏ ửng.

Hồn dẫn! Lần này y tuyệt không mắc lừa nữa!

Bùi Ngọc Thư lấy cố biên cương quân tình nguy cấp, từ chối hồi kinh.

“Ái khanh, trầm tưởng niệm người như thế, người dám quăng trầm qua một bên!” Lưu Tuần ngồi trước bàn trong ngự thư phòng, trong tay thưởng thức một khối ngọc bội *** điều tế mại (được mài dũa *** tế, cẩn thận).

Chỉ thấy khối bạch ngọc ôn nhuận kia, nhìn sơ có hình chữ nhật, đầu trên khắc vân nổi nhau, trung tâm có một tâm kết, phía trên thắt vòm hình lúa đan nhau, trên mặt khắc nổi một đôi thụ đài diểu (chim giẻ cùi, hem biết đây là con gì =.=), một con bay trên, một con bay dưới, thân tương phản quay đầu nhìn nhau, *** tế tương đối, một mặt khác khắc bốn chữ “Vĩnh kết đồng tâm”.

Hần đặt ngọc bôi lên môi khẽ hôn, hay cho vĩnh kết đồng tâm! Ngọc Thư, trầm bao giờ mới có thể cùng người vĩnh kết đồng tâm?

Suy nghĩ của Lưu Tuần không thể ngừng lại mà trôi về một quá khứ xa xôi ——

Hoàng Thượng Lưu Hi Khánh cùng Đại tướng quân Bùi Cách kia ở Tuyên Thất điện tập trung *** thần lấy sa bàn thôi diễn quân tình, thương nghị chiến lược xuất kích Hung nô, mà ngoài điện một góc Ngự hoa viên có hai hài đồng đang truy đuổi chơi đùa, một là đương kim hoàng thái tử Lưu Tuần, ngày thường tế da nộn thịt, mắt ngọc mây ngài, thêm một đôi mắt phương hấp dẫn hồn phách người khác người còn lại là yêu tử của Đại tướng quân Bùi Ngọc Thư, con người đen như sao trời, tri nhân(mặt trẻ con) trong sáng, lê qua (má lún đồng tiền) trên mặt mỗi khi cười lên hệt như hai con sóng lăn tăn lan ra, kẻ khác vừa trong thấy trong lòng không khỏi vui vẻ thoải mái.

“Ngọc Thư, chúng ta đến chơi gia gia tửu (trò giả vợ chồng đó =))) đi.” Thanh âm Lưu Tuần vang lên như tiếng phong linh thanh thúy non nớt, đề nghị trò chơi.

“Điện hạ, đó là trò chơi của nữ hài, ta không chơi.” Bùi Ngọc Thư lắc đầu.

“Ta nói chơi thì chơi, ta làm phụ thân, người làm nương.” Thanh âm đồng trĩ của Lưu Tuần mang theo một uy nghiêm người khác không thể chống lại.

“Vì sao mỗi lần đều là người làm phụ thân, không công bằng, ta cũng muốn.” Mỗi lần chơi “Gia gia tửu” toàn là y làm nương, lần này y mới không theo hần nữa. Bùi Ngọc Thư quyết định không bao giờ làm nương nữa, vì cứ mỗi lần làm nương lại sẽ bị Lưu Tuần ôm chặt rồi loạn hôn, còn không cho phép y lộn xộn nữa.

“Nam chủ ngoại, nữ chủ nội (nam nhân là chuyện bên ngoài, nữ nhân lo chuyện trong nhà... cơ mà ta thấy cái này liên quan gì đến việc ai làm nương ai làm phụ thân a =.=?) a. Không được! Người nhất định phải làm nương.”

“Ta cũng là nam nhân.....”

“Vây..... Người để ta hôn một cái, chúng ta không chơi gia gia tửu nữa, chơi trò khác.” con người đen sang rục của Lưu Tuần lóe lên hào quang.

“Ta..... Được rồi, nhưng chỉ có thể hôn một cái ác.” Chỉ cần không chơi gia gia tửu, Bùi Ngọc Thư ngược lại nguyện ý phối hợp để hần hần hôn một cái.

“Hảo, ta đây muốn hôn.....” Lưu Tuần nhìn cái miệng mãn thành một đường của Bùi Ngọc Thư đang nhắm chặt hai mắt kia, biểu tình này quả thật tựa như đang khăng khải hy sinh (không phải sao??).

“Ngọc Thư, miệng người nhắm chặt như thế ta làm sao hôn được đây.” Lưu Tuần nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của y, muốn y thả lỏng.

“Nhưng mà..... rất hồi hợp..... Ai nha! Người đừng nhéo mặt người ta, đau quá ác!” Bùi Ngọc Thư mở hai mắt đang muốn hướng hần kháng nghị, Lưu Tuần thừa cơ hội này hôn một cái lên cánh môi phần nội của y.

“Hôn xong rồi..... Chúng ta chơi trò giả làm hoàng đế hoàng hậu, ta làm hoàng đế, người làm hoàng hậu.” Lưu Tuần đề nghị một trò chơi khác. (trò này với trò gia gia tửu có khác nhau à???)

Đề nghị của vị Hoàng thái tử này nếu không là “Gia gia tửu” thì lại là “Giả làm hoàng đế hoàng hậu” mấy trò nữ nhân thích chơi này? Chẳng lẽ hần không thể nghĩ đến mấy trò “Quan binh bắt cường đạo”, “Kỵ mã đánh giặc” linh *** mà tiểu nam hài thích chơi hay sao chứ? Thật sự là bình mới rượu cũ mà, Bùi Ngọc Thư nghe xong nhin không được mắt trợn trắng.

“Vì cái gì chứ? Ta mới không làm hoàng hậu, vậy có khác gì nhau đâu.....” Y bĩu môi lắc đầu.

“Đương nhiên không giống nhau, hôm nay chơi sắc phong hoàng hậu.” Lưu Tuần hưng phấn mở to hai mắt, hệt như trò “Sắc phong hoàng hậu” đày có bao nhiêu là thú vị.

“Thật vậy chẳng?” Bùi Ngọc Thư bán tín bán nghi nhìn hần.

“Là thật đó. Đúng rồi, sắc phong hoàng hậu chuyện đầu tiên chính là phải trao đổi tín vật, người có mang theo thứ gì trên người không?” Lưu Tuần từ trong ngực lấy ra một hà hoa song uyên ngọc bội đã giấu thật lâu, là một đôi ngọc bội mặt chạm rồng, chính diện chạm một đôi uyên ương trong nước, với lông chim cùng hoa sen khắc chung quanh, mặt trái khắc uyên ương cùng đài sen. Màu xanh lá, màu sắc *** tế vô cùng, hoàn chính như tự nhiên, lá sen màu tím nhạt, màu đặc thù của ngọc bích hai sắc, ngọc bội song sắc chạm trở hoàn mỹ mà phức tạp, thật sự là hi thế trân bảo.

Khối ngọc này màu sắc *** nhuận, mang theo song sắc thanh lệ của mỹ ngọc nghe nói là do ngoại bang triều cống, phụ hoàng ban cho mẫu hậu, mẫu hậu lại cho hần. Mẫu hậu từng nói, nếu hần có người thích thì có thể tặng ngọc bội này cho đối phương.

Người hần thích nhất chính là tên tiểu tử ngây ngốc trước mặt, vậy đương nhiên là tặng cho y khối ngọc bội này rồi.

“Oa! Khối ngọc bội này thật khá ác!” Bùi Ngọc Thư không chớp mắt nhìn mỹ ngọc trên tay Lưu Tuần.

“Người thích?” Lưu Tuần đưa ngọc bội ra trước mặt y.

“Ân.” Bùi Ngọc Thư gật đầu.

Lưu Tuần kéo tay y qua đặt ngọc bội vào tay y.”Vây, tặng cho người.”

“Nhưng mà ta không thể nhận được.” Bùi Ngọc Thư cầm ngọc bội trả lại cho hắn.”Phụ thân nói, vô công bắt thụ lộc.” Y vung tay chặn lại ngọc bội Lưu Tuân lần thứ hai đưa qua.

“Ta nói tặng ngươi thì là tặng cho ngươi, mau nhận lấy.” Lưu Tuân mở ra tay y ra, nhét ngọc bội vào, đồng thời nắm tay y lại, không để cho y có thể từ chối nữa.”Đúng rồi, ngươi có thể tặng lại ta một tín vật, như vậy, chúng ta xem như không thiếu nhau.” Lưu Tuân tự nhận đã nghĩ ra một hảo phương pháp.

“Ân, cũng đúng.” Bùi Ngọc Thư sờ soạng trên người, linh cơ vừa động, gỡ xuống ngọc bội đeo trên cổ, giao cho Lưu Tuân.

Đó là một khối ngọc bội *** điêu tể mài, bạch ngọc ôn nhuận không tỳ vết, nhìn sơ có hình chữ nhật, đầu trên khắc vân nổi nhau, trung tâm có một tâm kết, phía trên thắt vòm hình lúa đan nhau, trên mặt khắc nổi một đôi thụ đài điệu, một con bay trên, một con bay dưới, thân tương phản quay đầu nhìn nhau, *** tể tương đối, một mặt khác khắc bốn chữ “Vĩnh kết đồng tâm”.

Khối ngọc bội đó là do mẫu thân Bùi Ngọc Thư đưa cho y, dặn y sau khi lớn tên tặng cho nhân tức phụ (cô dâu) tương lai của mình làm vật đính ước, nhưng trong chốc lát y đã quên mất việc này, lấy nó đổi lấy mỹ ngọc của Lưu Tuân.

Cứ việc sau này Bùi Ngọc Thư nhớ lại nói cho Lưu Tuân ngọc bội đó là tín vật đính ước cho thê tử tương lai của y, nên muốn hắn trả lại, Lưu Tuân đương nhiên càng không trả lại cho y, còn nói hắn cho y cũng là tín vật đính ước cho hoàng hậu tương lai, nên, hai người không ai thiếu ai.

“Vậy một lời đã định, chờ ta lớn lên làm hoàng đế, ta nhất định sẽ lập ngươi làm hoàng hậu.” Lưu Tuân hai tay đặt lên vai Bùi Ngọc Thư, hôn lên đôi môi non nớt của y.

“Ngọc nhi, trời không còn sớm, chúng ta nên về phủ.” Đại tướng quân Bùi Cách cùng Hoàng Thượng đã thương nghị xong, chấp tay thi lễ cáo lui, lên tiếng gọi hài tử của mình.

Lưu Hi Khánh cùng Lưu Tuân nhìn theo thân ảnh Đại tướng quân cùng Bùi Ngọc Thư rời đi, hai người đồng thanh thở dài.

“Tuân nhi vì sao thở dài?” Lưu Hi Khánh khó hiểu một trĩ linh hài đồng (con nít tuổi nhỏ) thì có gì tiếc nuối?

“Vậy phụ hoàng vì sao thở dài?” Nói thật ra, hắn cũng không hiểu bản thân vì sao muốn thở dài.

“Ai! Nếu thời gian có thể trở lại, ta nhất định dừng cảm biểu đạt tình yêu với y.” Lưu Hi Khánh có chút đắm chiêu nói ra tiếng lòng của mình.

Khi đó ông đã quá dẫn đo suy tính, mới để cho ái nhân trốn khỏi mình, hiện tại muốn biểu lộ thì đã quá trễ, ông tuy rằng quý vi ngôi cửu ngũ, nhưng không cách nào tùy tâm sở dục, có quá nhiều cách trở cùng lễ chế trở ngại họ.

“Ai! Ta rất thích y.” Lưu Tuân bỗng nhiên thở dài, khó hiểu bản thân vì sao có tình ý với một tên tiểu tử ngây ngô như thế.

“Tuân nhi, ngươi không hồ là hài tử của trẫm.” Lưu Hi Khánh lý giải vuốt đầu Lưu Tuân, trong lòng không khỏi thở dài: họ thật sự là một cặp phụ tử vì yêu mà khổ sở.

“Phụ hoàng, hài nhi sau này phải lập Ngọc Thư làm hoàng hậu, kiếp này không phải là y thì không cưới.” Lưu Tuân ngẩng đầu nhìn phụ hoàng, hắn tuy tuổi còn nhỏ, mà trong ngữ khí đã có một sự kiên quyết phi nhất định phải đạt được mục đích.

“Tuân nhi, lập nam tử vi hậu sẽ có trở ngại, bất quá, trẫm tin tưởng ngươi nhất định có thể làm được.” Vì tư tính với Đại tướng quân, Lưu Hi Khánh ôm đầu vai nhỏ gầy của Lưu Tuân, cổ vũ hắn.

Nếu không phải ông không có được dũng khí, ông thật sẽ lập Đại tướng quân vi hậu, ai! Lưu Hi Khánh lại thở dài một tiếng, thấy hài tử này chấp nhất hơn ông nhiều lắm.

Nguyên lai, cảm tình cũng sẽ di truyền a!

Việc tiên hoàng Lưu Hi Khánh nhiều năm không có dũng khí làm, thái tử Lưu Tuần sau khi làm Hoàng đế, đã không từ thủ đoạn để đạt được mục đích.

Đây là nguyên nhân vì sao phụ tử Đại tướng quân Bùi Cách có thể không cần thông báo tức mà vào cung diện thánh, trừ bỏ sự trung tâm, chiến công huy hoàng của họ, tuyệt đại bộ phận là xuất phát từ sở thích cá nhân của người trên a (thiệt bỗng nhiên thấy tội cho hai cha con Bùi Cách =.=).

Hết đệ nhất quyển – đệ lục chương.

7. Quyển 1 - Chương 7

Lưu Tuần biết Bùi Ngọc Thư không muốn hồi kinh, thần tình không khỏi thất vọng cô tịch.

Ngọc Thư thế nhưng nhẫn tâm để hấn ném trái nổi khổ tưởng niệm? Vậy đừng trách hấn, hấn thế nào cũng phải hảo hảo nghĩ một biện pháp khiến y không thể không hồi kinh.

Vào đêm khuya, Lưu Tuần lại ở Ngự thư phòng trong Vị Ương cung đi qua đi lại, suy tư vấn đề duy nhất làm khó hấn mấy năm nay—— làm sao có thể chính đại quang minh khóa Bùi Ngọc Thư lại bên hấn.

Muốn y hồi kinh, hơn nữa còn cam tâm tình nguyện ở lại cạnh hấn, chuyện này..... Hấn phải làm gì mới được đây?

Aha! Cứ làm vậy đi!

Hấn quả nhiên thật thông minh, mới nghĩ ra cái hảo biện pháp này! Lưu Tuần vui vẻ cất tiếng cười to. (ta thấy lo cho a Thư quá...!)

Ái khanh a ái khanh, trăm sẽ khiến người chấp cánh cũng trốn không thoát khỏi tay trăm.

Bùi Ngọc Thư ngồi trong soái doanh suy tư giải quyết vấn đề địch nhân thỉnh thoảng lại đến gây rối ở biên cảnh thế nào, đang định nói cho Trường sử trong quân cùng quan tướng thủ hạ trong quân biết kế hoạch của y.

“Cáp thu!”

Y bỗng thấy mũi hảo ngứa, hắt xì một cái.

Thời tiết chuyển lạnh, nơi biên thủy nhiệt độ chênh lệch giữa ngày đêm rất lớn, quả thật cần phải chú ý giữ ấm, nếu không cẩn thận nhiễm phong hàn, sẽ ảnh hưởng đến sức chiến đấu của quân đội.

Y kéo như hàn mao thảm (thảm, đệm lông làm bằng sợi bông chống lạnh), cùng đại y nằm lên chiếu, tai nghe tiếng gió thổi cỏ lay từ xung quanh, trong đầu không ngừng suy nghĩ phải sử dụng chiến thuật nào để đối phó Hung nô.

Bỗng dưng, y nhớ đến Lưu Tuần ở Trường An, cùng với cái cảm giác ấm áp khi được hấn ôm vào lòng.....

Sách! Y không có việc gì nhớ đến hấn làm chi?

Còn không phải do hấn hại! Bằng không, y việc gì phải trốn hấn mà rời khỏi Trường An? Để bây giờ phải ở lại đại mạc trong trời đông giá rất này chứ, y cuộn người lại mặc chịu đựng từng cơn gió lạnh thổi đến.

Tên Hoàng Thượng đáng ghét! Rảnh rỗi luôn nói ra mấy từ yêu, thích, trêu đùa y thật thú vị đến thế sao?

Hơn nữa, ánh mắt hấn mỗi lần đều thật sự nhìn chăm chú y, rõ ràng nhìn chăm chú đến mức không cho người ta có cơ hội thở dốc, đôi mắt thâm thúy mà sâu thẳm làm y có một loại lỗi giác rằng y đang xích lỏm đứng trước hấn.

Nhưng, nụ hôn của hắn hảo ôn nhu, cái ôm của hắn áp hảo ấm áp..... Tưởng tượng đến đây, mặt Bùi Ngọc Thư không khỏi phấp hồng, kéo chặt lấy mao thảm hi vọng làm thế có thể ngăn lại từng cơn gió lạnh buốt thấm đàng quắt vào doanh trướng.

Trong lòng có một cảm giác khác lạ không thể nói nên lời, mà một người trì độn như hắn nào biết được loại cảm giác đó là gì, chỉ đành mặc nó chậm rãi lan ra ngập tràn tâm y

Đạo chiếu lệnh thứ hai đến, Bùi Ngọc Thư vẫn hồi âm về nói biên cương quân tình khẩn cấp, không thể hồi kinh.

Đạo chiếu lệnh thứ ba, thứ tư truyền đến, lệnh Bùi Ngọc Thư bắt đầu phát hỏa, Lưu Tuần không lo hảo hảo quản lí triều chính, muốn y về làm gì chẳng lẽ lại muốn kè gỏi trường đàm?

Nhưng mỗi lần trường đàm kết quả còn chẳng phải là lên long sán của hắn, tên hoàng đế háo sắc đáng ghét này, bản tướng quân tuyệt không hồi kinh!

Cho đến khi đạo chiếu lệnh thứ mười hai đến, nội dung lệnh Bùi Ngọc Thư phi thường kinh ngạc.

Trầm long thể khiêm an, Phiêu Kị tướng quân Bùi Ngọc Thư hoả tốc hồi kinh, nhất thiết không được trì hoãn!

” Hoàng Thượng..... Nhật lí vạn ky (làm việc nhiều, bận rộn), cường tráng khỏe mạnh cư nhiên long thể khiêm an?” Bùi Ngọc Thư thu được đạo chiếu lệnh thứ mười hai, không nhịn được bắt đầu lo lắng cho bệnh tình của Hoàng Thượng.

“Dương tướng quân, Hoàng Thượng long thể khiêm an, hạ chiếu muốn ta tức khắc hồi kinh, lúc ta không ở nhiệm vụ lĩnh quân đánh giao phó cho người, nhớ kĩ phải cẩn thận, nếu địch nhân không cố ý khiêu khích trăm triệu không cần hành động thiếu suy nghĩ, chớ trúng gian kế của địch nhân.”

Bùi Ngọc Thư tập hợp chư vị tướng lãnh, giáp mặt truyền quân lệnh cho An Tây tướng quân Dương Quảng Lăng cùng các quan tướng khác, liền sai bước yêu mã Thanh Nhĩ rời khỏi quân doanh Hán quân, nơi vó ngựa đặt xuống cát vàng cuộn cuộn bay lên.

Lưu Tuần dùng mười hai đạo chiếu lệnh, rốt cục gọi được Bùi Ngọc Thư hồi kinh.

Ven đường, Bùi Ngọc Thư trong lòng vẫn còn nghi vấn, Lưu Tuần thể lực hơn người cư nhiên sẽ sinh bệnh?

Y mỗi lần đều bị hắn gây sức ép khiến toàn thân mềm nhũn vô lực, hắn sao có thể sinh bệnh? Hừ! Lần này không phải là lại gạt y chứ?

Từ bị bắt thực hiện điều kiện khuất nhục kia, y chẳng những bị hắn dùng kế lừa lên giường làm ầm lồ, hơn nữa còn mượn việc danh nghĩa truyền quân lệnh mà bị hắn.....

Bùi Ngọc Thư bỗng dưng nhớ lại y ở dưới thân hắn cư nhiên thật hưởng thụ khoái cảm hắn gây cho y, cánh tay luôn ôm chặt y làm y cảm thấy thật ấm áp.

A! Y đang suy nghĩ cái gì vậy? Bùi Ngọc Thư xấu hổ nháy mắt khuôn mặt đã hồng thắm. Đáng ghét! Y vì sao nghĩ gì không nghĩ, lại cứ nghĩ đến chuyện này.

Bùi Ngọc Thư nhớ đến trước kia khi y làm thái tử thư đồng, tức bắt đầu những ngày có thể nói là kinh đào hải lãng (sóng gió gian nguy), khi đó Lưu Tuần vẫn là thái tử đã biết lợi dụng nhược điểm của y để đạt được mục đích của mình.

Y mỗi lần đều bị hắn xoay hết như một tên gỗ, nếu y không thông minh ra một chút, thì thật sự còn gỗ hơn cả cầu.

Tuy rằng giận bản thân bị hắn buộc thực hiện lời hứa, thế nhưng sự ôn nhu của hắn lại làm cho y cảm thấy hắn là thật tình, vì sao? Hắn chính là một hoàng đế a! Buông tha không hề sùng hạnh tận phi chốn hậu, lại thiên vị trêu chọc y, cả ngày toàn nghĩ đến những chuyện kì quái chẳng lẽ hắn không mệt sao?

Cẩn thận ngẫm lại, tất cả vấn đề phát sinh đều bắt đầu do y cảnh giác Lưu Tuần quá thấp. Cho dù bị hắn lừa cho xoay vòng, vẫn như cũ không thể chân chính oán hận hắn. Không có biện pháp, với một người từ

nhỏ lớn lên cùng mình, y sớm thành thói quen cả hai chơi đùa với nhau rồi, sao có thể khắc khắc đề phòng hần?

Kỳ thật Bùi Ngọc Thư thích kỳ mã đùa giỡn đao kiếm, trời sinh đối với chuyện nam nữ tình sự có chút trì độn, bằng không, lấy bề ngoài y tuần suất cùng phong độ làm người khiêm tốn, nhất định đã ăn sạch toàn bộ nữ tử chốn kinh thành.

May mà y đủ trì độn, Lưu Tuần mới có thể bảo vệ y thật chặt, không cho phép người khác chạm vào y. Có câu: nước phù sa không lưu ngoại nhân điền, đồ ngon đương nhiên chỉ dành cho mình ăn a!

Huống hồ, Bùi Ngọc Thư tuyệt không biết, hần chính là mối tình đầu Lưu Tuần! Từ buổi sơ ngộ năm bảy tuổi, Lưu Tuần đã yêu y, mười ba năm qua, trong lòng Lưu Tuần chỉ có tồn tại mình y! Trong chôn cùng đình câu tâm giác đầu (hực hực, lục lục), hậu cung *** loạn, là một chuyện vô cùng đáng quý.

Tuy rằng trong lòng Bùi Ngọc Thư vẫn hoài nghi Lưu Tuần rất có khả năng đang đùa giỡn lừa gạt y, nhưng sự quan tâm dành cho hần lại hơn hần nỗi hoài nghi trong lòng. Y không ngừng thúc giục Thanh Nhĩ, hối hả chạy như bay về phía trước, Thanh Nhĩ tựa hồ cảm nhận được nỗi bất an của y, một đường chạy thẳng về Trường An thành.

Bùi Ngọc Thư trong lòng khẩn cầu: Hoàng Thượng người cần phải cố gắng, thần tức khắc sẽ hồi kinh.

Bùi Ngọc Thư mã bắt đình đề (thúc ngựa không ngừng) chạy ba ngày ba đêm, rốt cục trở lại Trường An, còn chưa kịp nghỉ ngơi, đã lập tức tiến cung thăm Lưu Tuần nằm trên long tháp.

“Hoàng Thượng! Thần về rồi!” Ánh mắt đầy lo lắng của y toát lên sự quan tâm chân thành dành cho Hoàng Thượng.

“Ái khanh? Thật là người rồi!” Lưu Tuần sắc mặt tái nhợt, hữu khí vô lực mở hai mắt nhìn Bùi Ngọc Thư.

“Trẫm muốn cùng ái khanh ôn chuyện, các người lui xuống đi.”

Lưu Tuần cho một ánh mắt khiến lui đại thần cùng nội thị bên cạnh, chỉ lưu lại một mình Bùi Ngọc Thư.

“Hoàng Thượng sao lại mắc bệnh? Thần gọi thái y đến.....” Bùi Ngọc Thư xoay người muốn ra tẩm cung gọi thái y về.

“Ngọc Thư, thái y chẩn đoán bệnh của trẫm thuốc châm không hiệu quả, chỉ có.....”

Lưu Tuần kéo tay Bùi Ngọc Thư, hai mắt như cũ vô thần, Bùi Ngọc Thư nhìn thấy không khỏi lo lắng hần bệnh tình nghiêm trọng, dù sao triều đình xã tắc vẫn cần Hoàng Thượng xử lý a!

“Khụ, khụ! Chỉ có lấy ái khanh làm thuốc dẫn.....” Lưu Tuần che miệng khụ hai tiếng, suy yếu nói, nhưng bàn tay rắn chắc vẫn nắm chặt tay Bùi Ngọc Thư.

Con người đen trong suốt của Bùi Ngọc Thư chăm chú nhìn Lưu Tuần, nỗi lo lắng về bệnh tình của hần phát ra từ nội tâm, nhưng y đã hoàn toàn quên người bệnh sao có thể có khí lực cầm tay y mạnh đến thế?

Cá tính ngay thẳng lại đơn thuần như y, sao có thể địch lại Lưu Tuần luôn lén lút tính kế kẻ khác chứ?

Tên gia hỏa cả ngày chỉ nghĩ đến việc làm sao tiếp cận y, giữ lấy y, ăn sạch y, mà có thể trở thành minh quân trong miệng thế nhân quả thật là đại kỳ tích, bởi vì tâm tư hần toàn bộ đều đặt trên người Bùi Ngọc Thư.

Nếu không phải Bùi Ngọc Thư là bị lừa, ngày ngốc lấy bản thân làm điều kiện để đổi việc tên hoàng đế háo sắc chăm lo việc nước, giang sơn Đại Hán có thể giữ được không, thật đúng là một nghi vấn.

Hiện nay y lại bất tri bất giác đã xem bản thân như sơn dương mà đưa vào miệng hổ.

“Thuốc dẫn? Nhưng thần không phải thái y a, sạp có thể trị liệu cho Hoàng Thượng?” Bùi Ngọc Thư hoàn toàn không thể lý giải lời nói của Lưu Tuần.

“Trẫm mắc chính là bệnh tương tư a, nếu không lấy ái khanh làm thuốc dẫn là không thể trị liệu.”

Lưu Tuần kéo lấy tay Bùi Ngọc Thư, xoay người đặt y lên long tháp, hai tay cùng y mười ngón nắm nhau, hai chân cũng đè lên chân Bùi Ngọc Thư.

“Hoàng Thượng..... Người, người lại lừa thần!” Bùi Ngọc Thư lúc này mới phát giác Lưu Tuần căn bản không sinh bệnh, nếu không, hắn nào có thể lực đè y thế này.

Toàn thân bị Lưu Tuần áp đảo trên giường không thể động đậy, Bùi Ngọc Thư cực độ ảo não bản thân vì sao lại đại đột mắc mưu của hắn!

Y nên sớm nên biết Lưu Tuần luôn dùng kế dụ dỗ mình, thế mà y lại không bao giờ học được giáo huấn.

“Trẫm thật sự bị bệnh, hơn nữa là bệnh tương tư bất trị, trẫm có bao nhiêu luyện tiếu ly biệt người..... Đáp ứng trẫm, người đừng rời khỏi trẫm nữa.....” Bạc thần khêu gợi của Lưu Tuần dán bên tai Bùi Ngọc Thư, nhẹ giọng thì thầm mấy tương tư nỗi tương tư với y.

“Người..... Buông, buông ra!” Bùi Ngọc Thư trừng mắt nhìn Lưu Tuần, bị thông báo của hắn làm kinh hách, không khỏi dùng sức vặn vẹo thân thể, ý đồ giãy ra giam cầm của hắn, nhưng, Lưu Tuần hoàn toàn bất vi sở động.

“Không, không cần..... Buông!”

Hai tay Bùi Ngọc Thư cùng mười ngón Lưu Tuần nắm lấy nhau, hai chân cũng bị hắn áp chế, nhưng y tuyệt không nhận thua, đôi mắt sáng ngời hữu thần nhìn thẳng Lưu Tuần, lại vì thấy được nỗi tưởng niệm cùng khát vọng mãnh liệt trong đôi mắt kia mà sửng sốt.

Người dưới thân vặn vẹo thân thể, cố ý vô tình khiêu khích Lưu Tuần cấm dục đã lâu, lý tính của hắn như cầm huyền bị kéo quá căng mà đứt gãy.

“Ngọc Thư, người nên hảo hảo trị liệu bệnh tương tư của trẫm a.” Lưu Tuần khẩn cấp dỡ xuống áo giáp trên người Bùi Ngọc Thư.

Sách! Thiết chế chiến giáp qua khó cởi! Lần sau nhất định phải bắt y mặc bào phục chỉ cần dây áo buông lỏng là có thể trút đi toàn bộ, bằng không, quần áo chưa trút hết, hắn đã bị dục vọng mãnh liệt đốt chết.

Lưu Tuần bị *** khó nhịn dày vò, lung tung thoát y phục người dưới thân, trong lúc vô ý ngay cả dây thừng xuyên chiến giáp cũng bị xả đứt, Lưu Tuần đơn giản trực tiếp ném chiến giáp trên vai xuống đất.

“Hoàng, Hoàng Thượng..... Người.....” Bùi Ngọc Thư kinh ngạc nghẹn họng nhìn trần trời, chỉ có thể lẳng lẳng chăm chú nhìn động tác của Lưu Tuần, hoàn toàn nói không ra lời.

Áo giáp trên người y chính là *** cương chế tạo, ngay cả địch tướng trên chiến trường cũng không thể dễ dàng lấy binh khí đâm thủng, người này cư nhiên..... Nhẹ nhàng xả một cái đã xả đứt.

Tên này là quái vật với khí lực vô cùng lớn a!

Không! Y dù sao cũng phải nghĩ một biện pháp thoát ly sự giam cầm của hắn!

“Chờ, chờ một chút!” Hai tay cầm lại tay hắn, Bùi Ngọc Thư ra vẻ trấn định, trong đầu suy tư phải làm sao để Lưu Tuần buông y ra.

“Trẫm chờ không kịp!” Lưu Tuần vẫn tiếp tục bắt tay vào động tác đang làm, hắn nhanh chóng dỡ xuống phần chiến giáp che tay cùng thắt lưng hạ khóa của Bùi Ngọc Thư, sau đó mới ngẩng đầu lên.

“Ta mới từ biên cương trở về, còn, còn chưa tắm rửa, rất dơ đó!” Ngô! Thật xấu hổ! Đây hình như là làm nũng..... Bùi Ngọc Thư mặt ửng đỏ nói ra mấy lời làm y xấu hổ không thôi.

“Không quan hệ! Trẫm thích hương vị của người!” Thanh âm trầm thấp khêu gợi vang lên bên tai y, Lưu Tuần không chút để ý nói ra một câu suýt làm y đương trường ngất xỉu.

Bùi Ngọc Thư sợ tới mức ba hồn bảy phách đều bủa mát, y nào quan tâm đến chuyện Hoàng Thượng có thích hay không chứ, y chỉ muốn thoát khỏi sự kiềm chế của hắn.”Hoàng, Hoàng Thượng! Đừng làm như vậy, ta không muốn!”

“Đừng nóng vội, dù sao cũng vẫn phải tắm rửa, thôi, người trước trị liệu bệnh tương tự của trẫm vậy.” Lưu Tuần cởi sạch xiêm y trên người y, rồi cởi trung y của mình xuống, đường cong cơ thể hoàn mỹ như pho tượng lập tức hiện ra trước mắt Bùi Ngọc Thư, thể nhưng người xem duy nhất là y lại vô tâm thưởng thức.

“Ta, ta để ý! Buông ra đi!” Bùi Ngọc Thư lắc lắc đầu, vịn vịn hai tay bị áp chế, y nào có ngại hương vị trên người mình bị người thấy, y để ý chính là đang dâng trào vận sức chờ phát động kia của Hoàng Thượng đang dán tại trên người y, lệnh y nhớ lại cảm giác bị hấn lấp đầy, thân thể không tự chủ được mà muốn cảm thụ thứ nóng rực của hấn, nguy rồi! Mặt mình nhất định còn đỏ hơn cả quả cà chua chín.

“Ngọc Thư, người là thuốc dẫn duy nhất của trẫm, trẫm không thể chịu được những ngày không có người a.” Bạc thân của Lưu Tuần liếm thử duyên hôn nơi vành tai, hai má, cánh mũi, bờ môi của Bùi Ngọc Thư, chậm rãi trượt xuống xương quai xanh duyên dáng, nhẹ nhàng mút hút trên bờ ngực, bàn tay thon to dao động xuống ả phúc, bao lấy dục vọng đang đứng thẳng vượt ve nhu lỏng.

“Oa! Không cần! Ta không muốn làm thuốc dẫn!” Tiếng kêu thê lương thấm thiết tự tẩm điện của hoàng đế truyền ra, ngay sau đó chính là từng đợt thở gấp cùng rên rỉ đứt quãng đích rĩ. Tứ Hỷ cơ linh đóng cửa điện lại, đứng bên ngoài chờ đợi, không cho kẻ khác vào quấy rầy. May mắn Bùi tướng quân đã trở lại, bệnh của Hoàng Thượng đã có thể khỏi hấn.

Nhưng mà..... Bùi tướng quân đáng thương lại bị Hoàng Thượng lừa gạt!

“Ngọc Thư, trẫm phải sắc lập hoàng hậu.” Lưu Tuần ôm Bùi Ngọc Thư vào lòng, khẽ mút lấy thùy tai tròn trịa, ghé vào tai y thì thầm.

“Thật sự? Chúc mừng Hoàng Thượng muốn phong hậu.” Bùi Ngọc Thư đang chìm trong giấc ngủ ngọt ngào, đột nhiên mở hai mắt, mừng rỡ nói. Cám ơn trời đất! Hoàng Thượng rốt cuộc cũng nguyện ý phong hậu để nối dõi tông đường, chỉ cần về sau đừng đánh chủ ý lên người y nữa là được, y sẽ mỗi ngày thấp hương tể bái, nhất định thành tâm chúc phúc xã tắc của Hoàng Thượng truyền lưu thiên thu muôn đời.

“Người đoán là ai?” Lưu Tuần siết lấy Bùi Ngọc Thư đang muốn giãy dụa đứng dậy, song chưởng ôm chặt lấy y, không cho y lộn xộn.

” Vương Lan Hương tôn nữ của Vương Thừa tướng? Sự dịu dàng ôn nhu của nàng nổi danh khắp chốn kinh kì.” Bùi Ngọc Thư bắt đầu thật sự vì Hoàng Thượng suy tư chọn hoàng hậu.

“Không phải.” Lưu Tuần lắc đầu.

” Chu Ngọc Hồng muội muội của Chu Ngự Sử? Nàng bộ dạng như thiên tiên, chỉ cần nhìn nàng một lần. Tuyệt không thể quên.”

“Không phải.” Lưu Tuần lần thứ hai lắc đầu.

” Trần Sảnh San nữ nhi của Trần Thái úy? Nàng văn võ song toàn, từ nhỏ đã là một mỹ nhân, cùng Hoàng Thượng phối duyên Loan Phượng là tuyệt phối.”

“Không phải.”

“Phiêu Kị tướng quân.....” Khi Lưu Tuần đang muốn nói ra đáp án, thì đã bị Bùi Ngọc Thư ngắt ngang.

“Xá muội? Nàng năm nay mới tám tuổi, quá nhỏ không thích hợp làm hoàng hậu, thỉnh Hoàng Thượng khác tuyển chọn một người thích hợp hơn.” Bùi Ngọc Thư nghe vậy lắc đầu, muội muội y tuổi quá nhỏ, không thể tiến cung làm hoàng hậu.

“Ngọc Thư, người..... Ai!” Lưu Tuần hoàn toàn bị sự trì độn của Bùi Ngọc Thư đánh bại, thôi đi, tạm thời trước không nên nói ra đáp án vậy.

Lưu Tuần thật có chút chờ đợi, lúc Bùi Ngọc Thư biết được đáp án khi, sẽ kinh ngạc ra sao a.

“Hoàng nhi, hôm nay sao lại rảnh rỗi đến thăm nương?”

Tiêu thái hậu người ỷ vào nhuyễn tháp nhìn Lưu Tuần, hần vừa hạ triều đã lập tức đến Trường Nhạc Cung.

“Mẫu hậu quân an, nhìn thần hôm nay đến là muốn cùng mẫu hậu thương nghị việc sắc phong hoàng hậu.” Lưu Tuần hướng Tiêu thái hậu hành lễ vãn an rồi mới nói ra mục đích của mình.

“Không biết là vị tiểu thư khuê các nào được hoàng nhi coi trọng?” Tiêu thái hậu thật vui vẻ, hoàng nhi trước giờ luôn du hí nhân gian cuối cũng cũng muốn lập hậu, không khỏi vội hỏi.

“Này..... Là Phiêu Kị Đại tướng quân Bùi Ngọc Thư.....” Lời Lưu Tuần còn chưa dứt, Tiêu thái hậu đã tức giận ngắt ngang, “Hoang đường! Lịch đại chưa bao giờ chuyện sắc lập nam tử vị hậu, cái loại chuyện đại nghịch bất đạo này ngươi sao có thể phạm vào, bản cung không cho phép!” Tiêu thái hậu kích động từ tháp đứng lên, giận giữ chỉ vào hoàng nhi yêu thích Long Dương của mình, vốn tưởng rằng hần chỉ là nhất thời mê muội mới mê luyến nam nhân, thế nhưng hiện giờ hần lại muốn phạm triều cương lập nam tử vị hậu. Không thể được! Nàng tuyệt đối không cho phép!

“Mẫu hậu, Bùi tướng quân trung tâm, cương trực công chính, liên tiếp kiến công nơi sa trường, mỗi lần phong thưởng cho y, y đều khảng khái phân cho huynh đệ trong quân đội, nhi thần cho rằng có y phụ tá nhất định thiên hạ có thể yên ổn.” Lưu Tuần cố lấy ba tác lữ không xương nói hết toàn bộ ưu điểm của Bùi Ngọc Thư, ý đồ thuyết phục Tiêu thái hậu.

“Mẫu hậu biết Bùi tướng quân là một nhân tài hiếm có, thế nhưng y là nam tử, không thể nối dõi tông đường, nương vẫn không thể cho phép.” Ngờ kị Tiêu thái hậu đã mất đi sự kiên quyết ban đầu, Lưu Tuần thấy ngờ kị Tiêu thái hậu đã có dấu hiệu mềm hoá, không hề kiên quyết như trước, thừa cơ bổ thêm một câu.”Mẫu hậu không cần lo lắng vấn đề hoàng tử, ấu đệ của nhi thần Lưu Tường năm nay ba tuổi, nó cũng là hài tử của mẫu hậu cùng tiên đế, nhi thần muốn lập hần làm thái tử, mẫu hậu thấy sao?” Lưu Tuần thao thao bất tuyệt nói xong, hy vọng mẫu hậu có thể chuẩn hần lập Bùi Ngọc Thư vị hậu.

Chỉ cần có thể thuyết phục được mẫu hậu, trong triều mấy đại thần khác dù có phản đối hôn sự này thế nào đi nữa, cũng không thành vấn đề

“Chuyện này..... Hoàng nhân đã nói với Bùi tướng quân việc này chưa?” Theo cá tính ngay thẳng của Bùi tướng quân, y không có khả năng đồng ý hành vi hoang đường này của hoàng nhi, Tiêu thái hậu đối với hần theo như lời trong lời nói vẫn trì giữ lại thái độ.

“Chưa đề cập, nhưng nhi thần tính toán ngày mai lâm triều sẽ tuyên bố.”

“Bản cung vẫn như cũ cho rằng việc này không thỏa đáng, hoàng nhi phải ba tư.” Tiêu thái hậu trầm tư trong chốc lát, cho rằng lập hậu là triều đình đại sự, không thể lỗ mông hành sự.

“Nhi thần đối Bùi tướng quân là một tấm chân tình, không thể dung chứa bất kỳ ai khác, nhưng nếu mẫu hậu không cho phép, nhi thần sẽ không đề cập đến việc lập hậu nữa.” Lưu Tuần thật sự nhìn Tiêu thái hậu, ngờ kị kiên định, không hề lộ ra một chút biến đổi.

“Ngươi! Đại nghịch bất đạo! Loại chuyện phạm vào triều cương thế này mà ngươi cũng dám làm, ngươi không sợ làm thất vọng lịch đại tiên hoàng sao chứ!” Tiêu thái hậu bị Lưu Tuần làm kích động, tức giận đến mức vỗ án mắng to.

“Mẫu hậu, người đừng nổi giận, hài nhi thích Bùi tướng quân, người cũng biết, cầu người đáp ứng.” Lưu Tuần quỳ xuống, khẩn cầu Tiêu thái hậu.

“Ngươi hài tử này, ngươi muốn bản cung công đạo thế nào với liệt tổ liệt tông đây?” Tiêu thái hậu xoa huyết Thái Dương, đau đầu ngồi về nhuyễn tháp.

“Mẫu hậu.....” Lưu Tuần quỳ đến cạnh Tiêu thái hậu, trong mắt toát ra sự chờ mong.

“Ai! Thôi, ngươi đứng lên đi.” Tiêu thái hậu mặc dù không trực tiếp đồng ý, nhưng cũng đã gián tiếp ngầm đồng ý yêu cầu vô lý của hần.

“Đa tạ mẫu hậu thành toàn.....” Lưu Tuần đại lễ với Tiêu thái hậu rồi mới đứng dậy.

Khi ra khỏi Trường Nhạc cung, tâm tình của Lưu Tuần vô cùng hỗn hởi, ít nhất, cửa khó nhất đã qua. Kế tiếp, hần còn phải không ngừng cố gắng, mới có thể đột phá tầng tầng chướng ngại đạt thành nguyện vọng

trong nhiều năm qua của mình. Ngọc Thư, người chờ, trầm nhất định phải thực hiện mới lời thề trước đây, lập người vi hậu. Khỏe miệng cong lên một đường cong duyên dáng, Lưu Tuần nhẹ nhàng nện bước, trở về Vị Ương cung suy tư ngày mai lâm triều phải tuyên bố việc lập hậu thế nào.

Tứ Hỷ bước nhanh theo sau Hoàng Thượng, nó khó hiểu nhìn Hoàng Thượng thần tình tung tăng. Từ lúc Bùi tướng quân vội vã chạy về từ biên cương, bệnh tình của Hoàng Thượng chẳng những lập tức khỏi hẳn, tâm tình hình như cũng đặc biệt hảo, gần nhất càng rạng rỡ hơn, như gần nhất có chuyện gì vui? Nhớ lại những ngày Bùi tướng quân không ở trong cung, mặt Hoàng Thượng lúc nào cũng không có chút biểu tình, âm trầm tựa như không phải người, mà hết như Diêm vương lão gia, nếu có ai đó không cẩn thận làm long nhan nổi giận, đầu tùy thời đều có thể chuyển nhà, khi đó nói có bao nhiêu lo lắng là có bấy nhiêu a! Hy vọng Bùi tướng quân mỗi ngày đều ở bên cạnh Hoàng Thượng, Hoàng Thượng khoái hoạt, những nô tài hầu hạ Hoàng Thượng như bọn họ cũng sẽ khoái hoạt.

8. Quyển 1 - Chương 8

Hôm nay khi lâm triều, khỏe miệng Lưu Tuần vẫn còn giữ ý cười, biểu hiện tâm tình hẳn đang hảo, đôi mắt lại dừng lại trên người Phiêu Kị tướng quân Bùi Ngọc Thư.

Bùi Ngọc Thư bị nhìn chăm chú cả người không được tự nhiên, lại không dám ngẩng đầu nhìn Hoàng Thượng. Lưu Tuần nghe xong bản tấu của văn võ đại thần, vẫn chưa lập tức bãi triều, hẳn ngồi trên Cửu Long ý, ánh mắt đảo một vòng quanh các đại thần, suy tư trong chốc lát.

“Trẫm muốn sắc lập hoàng hậu.”

Thanh âm trong trẻo hơn hờ của Lưu Tuần nói ra phía mục đích của hắn với cả triều văn võ.

Cả triều văn võ đại thần nhìn nhau một lần, chưa bao giờ thấy Hoàng Thượng sung hạnh qua tần phi nào, sao lại đột ngột muốn lập hậu?

Nhưng Hoàng Thượng đã vào tuổi hai mươi, cũng là lúc nên sắc lập hoàng hậu để kìm lại nhân tâm trong thiên hạ.”Chúc mừng Hoàng Thượng, nhưng là không biết là vị tiểu thư khuê các nào?” Các đại thần đang vui mừng Hoàng Thượng rốt cục nguyện ý lập hậu để nối truyền thánh tự.”Trẫm tuyên cáo sắc lập Phiêu Kị tướng quân Bùi Ngọc Thư vi hậu.” Lưu Tuần không nhanh không chậm, bình tĩnh nói ra lời này. Nhất thời triều đình cao thấp xôn xao!

Chợt nghe nghe thấy lời từ trong miệng Lưu Tuần xuất ra, Bùi Ngọc Thư như thể nghe được tiếng tôn nghiêm nam tử của y tựa thủy *** vỡ, rơi xuống mặt đất nát thành từng mảnh nhỏ cuộc không thể hồi phục đầy đủ. Sau đó, y trước mắt tối sầm, lập tức lâm vào màn đêm vờn tay không thấy ngón.

Tiền điện Vị Ương cung vì lời nói Lưu Tuần khiến Bùi Ngọc Thư ngất xỉu, cự thần trong triều khiếp sợ như thể thiên toàn địa chuyển, có vài người sững sờ ở tại chỗ, còn lại là tê liệt ngã xuống đất, Tứ Hỷ cùng các nội thị trong cung vội vàng cứu người, gọi thái y đến, mọi chuyện dĩ nhiên hỗn loạn.

Bùi ngọc tỉnh lại từ trong bóng đêm, thứ đầu tiên nhìn thấy là Lưu Tuần thần tình lo lắng ngồi trước mặt, nước mắt thế nhưng không nghe lời mà lăn chã rơi xuống.

“Thần..... là một nam nhi a, há có thể phát sinh chuyện hoang đường như thế?”

“Ngọc Thư..... Trẫm chỉ yêu người một người, cho nên ta nhất định sẽ tiêu diệt hết muôn vàn khó khăn để thực hiện ước định của chúng ta.” Lưu Tuần ngồi ở mép giường, khẽ vuốt lưng người đang nửa nằm trên giường, nói ra tiếng lòng của mình với Bùi Ngọc Thư vì kinh khiếp quá độ mà rơi nước mắt.

“Ai có ước định với người!” Bùi Ngọc Thư ngừng khóc, đối Lưu Tuần rống to.

“Mới trước đây, hai chúng ta ở ngự hoa viên có ước định, trẫm nói sau khi trẫm kế vị nhất định sẽ lập người vi hậu.” Lưu Tuần ôn nhu chăm chú nhìn y, thích thú nói ra ước định khi đó.

“A?” Ước định?

Bùi Ngọc Thư vô cùng ngỡ ngàng, y căn bản đã quên bản thân y với Hoàng Thượng từng có ước định gì, bất quá, hiện giờ cũng không phải là lúc để nghĩ đến mấy chuyện râu ria đó.

“Người, người..... chỉ vì một lời nói đùa khi đó, mà tổn hại triều cương lập nam tử vi hậu, lịch đại có vị hoàng đế nào tùy hứng làm vậy như người không?” Phỉ Ngọc Thư hồi phục thất thần, y nói ra tính nghiêm trọng của sự việc, hy vọng xóa đi cái ý niệm vớ vẩn đó trong đầu hắn.”Người quý vi ngôi cửu ngũ, sao có thể làm ra chuyện hoang đường đến vậy mà tạo điều kiện cho thế gian chê cười!”

Đôi con ngươi đen hừu thần sáng ngời của Ngọc Thư ánh lên tia phẫn nộ, y hiện tại, chỉ có thể dùng bốn chữ khí cấp bại phôi (tức đến mức không thể thở) để hình dung.

“Chẳng lẽ người nhất định muốn người đời sau thóa mạ người? Cái tội danh thiên cổ này thần cùng người đều không thể gánh nổi. Thần khẩn cầu Hoàng Thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!” Bùi Ngọc Thư nắm tay Lưu Tuần, đôi mắt trong suốt chân thành nhìn hắn.

Lập hậu, loại quốc gia đại sự này không thể đùa giỡn được!

“Quân vô hí ngôn.”

Đồng mâu tối như mực của Tuần nhìn lại Bùi Ngọc Thư, ánh mắt toát ra vẻ kiên quyết biểu lộ hắn sẽ không thay đổi ước nguyện ban đầu của mình.

“Chuyện trăm đã nói ra tuyệt không sửa đổi.”

“Hoàng Thượng, người sao có thể tùy hứng như vậy!” Bùi Ngọc Thư cơ hồ bạo rống ra, y sắp bị sự xằng bậy của Lưu Tuần làm tức chết.

“Trăm bỏ qua triều cương lập người vi hậu, nếu người lo lắng trăm không chuyên tình, trăm nguyện ý vì người xóa bỏ hậu cung.” Lưu Tuần tựa như không hề nghe thấy tiếng rống giận của Ngọc Thư, tự cổ mực bản thân an ủi y, cho rằng y nhất định là sợ hắn phong lưu, mới có phản ứng mạnh như vậy.

“Không! Ta là nam, ta tuyệt đối không làm hoàng hậu!” Người này rốt cuộc có nghe hiểu y đang nói cái gì không chứ!

Bùi Ngọc Thư trợn to đôi mắt như hắc diệu thạch hung hăng trừng Lưu Tuần, đối với việc hắn cố ý như vô tình xuyên tạc ý tứ lời nói của mình mà cảm thấy bức mình.

“Người nói cái gì?” Biểu tình của Lưu Tuần thoáng chốc trầm xuống.

“Ta là nam, ta sẽ không làm hoàng hậu!” Bùi Ngọc Thư kiên định nhắc lại lập trường của mình.

“Nói lại lần nữa xem!” Tuần mi Lưu Tuần nhíu chặt, thần tình càng trở nên âm u, so với thập điện Diêm La còn khó coi hơn.

“Ta, không, muốn, làm, hoàng, hậu!” Tựa như muốn cùng hắn giận dữ, Bùi Ngọc Thư từng chữ hữu lực nói ra, chỉ sợ Lưu Tuần lần nữa hiểu lầm ý tứ của mình.

Hai người trợn mắt nhìn nhau, ai cũng không nhường ai, không khí hỏa bạo tràn ngập căn phòng, không khí bốn phía thoáng chốc khẩn trương lên, tựa hồ hết sức căng thẳng.

“Ngô!” Bùi Ngọc Thư kinh ngạc nhìn tuần nhan phóng đại xuất hiện trước mắt mình, Lưu Tuần phủ lên môi y, đầu lưỡi ẩm áp mà ẩm ướt khẽ liếm cánh môi y, cường ngạnh mở ra hàm răng y, tiến nhập vào trong miệng truy đuổi giao triền với lưỡi y, chiếc lưỡi non mềm khogn6 có chỗ trốn lập tức bị bắt lấy.

“Ngô.....” Hắn, hắn, hắn cư nhiên hôn y! Trong cái không khí nóng nảy khẩn trương thế này mà hắn còn có thể làm chuyện này?

Sắp, sắp không thể thở nổi!

Bùi Ngọc Thư dùng lực đẩy thân thể hắn ra, nhưng cánh tay như thiết sắt siết chặt lấy y hoàn toàn không chịu buông tay, ngược lại còn tăng thêm lực đạo, ôm y chặt thêm.

Đến khi Lưu Tuần thấy mỹ mãn, hắn mới thả lỏng lực đạo kiềm chế Bùi Ngọc Thư.

“Ha ha..... Người, người.....” Đáng ghét! Chưa từng thấy hần luyện võ, vì sao khí lực y lại kém hơn hần?

Bùi Ngọc Thư thở hổn hển, vươn tay lau miệng, cảm tức trừng Lưu Tuần không hề biến sắc.

“Ngọc Thư, trầm chỉ cần người, ta nào luyện tiếc cái hoàng vị này, ai muốn thì cho người đó là được!” Lưu Tuần nói ra một lời kinh người.

“Người người người..... Người tên hồn dẫn này đang nói bậy gì đó!”

Bùi Ngọc Thư bị lời của hần làm tim suýt nhảy khỏi ngực, y cuồng nộ bạo rống, không hề bắt cháp cái gì quân thần chi lễ!

Thân là ngôi cửu ngũ, hần thế nhưng tùy ý nói ra những lời kinh thế hải tục, tổn hại luân thường này!

Y chịu không nổi nữa rồi, y không hảo hảo giáo huấn cái tên nói bậy nói bạ này là không được mà!

“Người cư nhiên muốn tùy hứng, vì cái lí do cầu thí đáng vứt xui xẻo thối nát kia mà nói ra những lời không phụ trách nhiệm này, người cái tên hồn dẫn vứt bỏ dân chúng này!”

Bùi Ngọc Thư tức giận nắm chặt tay, phải cố gắng khắc chế bản thân, y mới có thể áp chế lại xúc động muốn quơ tay ra sức đánh một cái.

Y tối thống hận người này mỗi lần đều lấy lợi ích của dân chúng để áp chế y.

Lúc trước chính là vì bị hần hiếp bức, bất đắc dĩ mới đáp ứng cái điều kiện làm kẻ khác xấu hổ giận dữ muốn chết kia.

“Tiên đế là một minh quân, cùng dân nghỉ ngơi lấy sức, tích lũy quốc lực phong hậu, di huấn vua người là muốn người phát triển quốc uy Đại Hán, không phải muốn người đánh mất giang sơn!”

“Cho nên trầm mới muốn người bồi trầm thống trị thiên hạ a.”

Nghe y hung hăng chửi bới, ngoài ý muốn, Lưu Tuần không tức giận, còn nói ra một câu làm kẻ khác nghĩ phá đầu cũng không thể hiểu rõ.

“A? Người nói cái gì?” Bùi Ngọc Thư khogn6 thể đoán nổi trong hồ lô của hần bán cái gì.

“Nếu người không làm hoàng hậu của trầm, vậy hoàng đế này trầm cũng không làm!”

Lưu Tuần lạnh lùng một câu suýt lệnh Bùi Ngọc Thư đương trường khí tuyệt, hần quá hiểu rõ cá tính y, cũng biết y tuyệt sẽ không vứt bỏ sống chết của bách tính.

Nếu không biết rõ cá tính y, lúc trước sao hần có thể lừa y đáp ứng điều kiện của mình chứ?

“Người, người người người.....” Bùi Ngọc Thư bị hần chọc tức đến mức nói lắp, không biết phải khuyên bảo hần thế nào nữa!

“Ngọc Thư, trầm có làm hoàng đế hay không là phụ thuộc vào người.” Lưu Tuần nâng cằm y lên, ngữ mang uy hiếp nói, thế nhưng ánh mắt khi nhìn y lại ôn nhu đến mức có thể làm người khác tan chảy, thật làm cho người ta khó hiểu hần ruốt cuộc tức giận, hay là.....

“Người!”

Bùi Ngọc Thư thất bại buông hai tay đang nắm chặt ra, suy sụp hạ đầu vai, ánh mắt sáng ngời hữu thần cũng ảm đạm xuống.

Nếu đáp ứng, cả đời này y sẽ sống dưới bong ma sự mỉa mai của thế nhân, thậm chí thành”trò cười” vạn năm nếu không đáp ứng, thì phúc chỉ của dân chúng, Hán thất giang sơn sẽ mất trong tay hần..... cái này mà gọi là điều kiện trao đổi gì chứ, căn bản là uy hiếp!

Nếu vì ra trận nghênh chiến địch nhân mà chết trận, tuy rằng da ngựa bọc thây cũng có thể lưu danh sử sách, mà nếu thành hoàng hậu của hần, chẳng phải bị người trong thiên hạ cười chết, thẹn nữa còn mắc phải cái xú danh nịnh hạnh gian nhân.

Đường đường một Phiêu Hãn tướng quân lại phải giống nam sủng thị tẩm hần? Hừ! Tuyệt không!

Đáng ghét! Ta cũng không phải là người thân gì của hần, việc gì phải thay hần phiền não? Hần cả hoàng vị cũng có thể vứt bỏ, thì kẻ làm hạ thần như y sao phải tỏ ra khấn trương? Thật sự là hoàng đế không vội, mà thái giám gấp! Hừ!

Vẫn là danh dự của mình trọng yếu! Bùi Ngọc Thư tư tâm suy nghĩ, y đặt danh dự của mình lên đầu, quyết định một lần xoay người bộc lộ uy nghiêm của mình

“Ta muốn nghe câu trả lời của ngươi?” Lưu Tuần vô cùng phú hững chăm chú nhìn biểu tình thay đổi trên mặt y, chờ đợi y nói ra đáp án hần muốn nghe.

“Không.....” Không làm! Sách! Cũng chỉ là hai chữ mà thôi, vì sao y không thể nói cho hết?

Bùi Ngọc Thư thống hận dũng khí thật vất vả mới thức tỉnh dưới *** uy của hần, tựa hồ lại chìm vào giấc ngủ.

“Ân?” Lưu Tuần dù rất gấp vẫn ung dung chờ câu trả lời của y.

“Không! Không làm!” Dùng hết sức lực toàn thân rồi cuộc nói ra ý nguyện của mình, Bùi Ngọc Thư lúc này quyết định không để hần uy hiếp nữa.

“Ngươi nói cái gì?” Tựa hồ nghe phải một câu không hề dễ nghe, Lưu Tuần nheo mắt lại, thanh âm trầm thấp phảng phất như từ âm u truyền đến.

“Ta là võ tướng, không muốn làm hoàng hậu!” Việc này liên quan đến vấn đề danh dự, tuyệt đối không thể thỏa hiệp! Bùi Ngọc Thư quyết tâm cùng hần đấu tranh đến cùng.

“Nếu ngươi làm hoàng hậu của trẫm, trẫm vẫn sẽ giữ lại chức tướng quân cùng quan hàm của ngươi.” Lưu Tuần tiếp tục ôn tồn thuyết phục y.

“Không! Không làm!” Phỉ Ngọc Thư vẫn như cũ kiên trì nguyện vọng của mình — tuyệt không!

“Ngươi không đáp ứng? Tốt lắm! Trẫm cách chức tướng quân cùng quan hàm của ngươi, nhốt ngươi ở hậu cung chuyện ti thị tẩm, còn mang theo binh lính cùng bằng hữu của ngươi!” Tiểu tử này cư nhiên dám khiêu chiến tính nhẫn nại của hần lần nữa! Lưu Tuần tức giận uy hiếp đồng xích.

“Ngươi.....”

Tâm Bùi Ngọc Thư nhất thời nguội lạnh, nếu gặp kết quả như vậy, chẳng thà y chết.

“Để ngươi đối đãi như thế, không bằng giết ta đi.”

“Trẫm thích ngươi, luyện tiếc ngươi chết, nếu ngươi dám tìm quẫn, tội danh liên lụy cả tộc này ngươi có thể gánh nổi sao?”

Lưu Tuần chế trụ cảm y, hai đàm mặc trì bình tĩnh nhìn y như ánh mắt chim ưng sáng ngời hữu thần, làm người ta không nhìn không thể nhìn ra tình tự của hần.

Sinh — phải trở thành hoàng hậu của hần, tử — liên lụy chín tộc, liên lụy thân nhân, sinh tử đều khó, phải làm thế nào cho phải đây?

“Ngươi thật muốn ta làm tội nhân thiên cổ sao?” Chăm chú nhìn mâu quang Lưu Tuần thoáng chốc mất đi ánh sáng, phỉ Ngọc Thư sâu kín đặt một câu làm người ta lâm vào lòng chua xót.

“Ngọc Thư, trẫm yêu ngươi, tuyệt không sẽ để ngươi thành tội nhân thiên cổ cho dù có, thì tội danh đó cũng sẽ do trẫm gánh vác.”

Lưu Tuần hai tay ấn lên đầu vai Bùi Ngọc Thư, mâu kiên thâm thúy *** định nhìn y, hệt như không gì có thể thay đổi quyết định của y.

Vì sao Hoàng Thượng lại vì y mà làm ra chuyện tổn hại triều cương

Chẳng lẽ đến cùng đều phải đối mặt với sự thóa mạ của thế nhân, hần mới có thể thanh tỉnh?

“Ta..... Không đáng cho ngươi làm vậy.” Bùi Ngọc Thư rầu rĩ nói.

“Có đáng giá hay không là do trẫm quyết định.” Lưu Tuần nâng cằm y lên che lấy cánh môi nhẹ men theo bờ môi, *** té hạ xuống những nụ hôn nhẹ tỏ rõ thực tâm của hắn đều là họa do”Dân chúng” tự tước lấy! Cái người lấy cả quãng đời của mình để đổi lấy một tiếng hiển quân trong miệng thế nhân, kì thực là một tên siêu cấp hỗn đản.

Sự tình sao lại đến nông nổi này?

“Ta.....” Bùi Ngọc Thư không nói gì, trên thực tế, y cũng không biết nên nói gì?

Y sớm nên biết y vĩnh viễn cũng đâu không lại hắn.

Rất đáng giận! Vì sao y lại trêu chọc vào tên hoàng đế ác bá này chứ?

“Nếu ngươi lo lắng trẫm không chuyên tình, trẫm nguyện ý vì ngươi xóa bỏ hậu cung.” con người Lưu Tuần như bầu trời đêm tha thiết nhìn Bùi Ngọc Thư, bàn tay to khỏe vuốt lưng y lập lại những lời đã nói! mà vì sao phải lập lại? Có thấy phiền hay không vậy!

“Ngươi dám triệt hậu cung, ta nhất định cùng ngươi tuyệt giao!” Phỉ Ngọc Thư nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt, cắt đứt mong muốn chứng tỏ mình chuyên tình của Lưu Tuần,

Đáng ghét! Không cò cái gì gọi là tình yêu chuyên nhất hết, lần này y tuyệt đối sẽ không bị lừa nữa! Nếu Hoàng Thượng triệt hậu cung, ta đây chẳng phải mỗi ngày đều bị hắn lâm hạnh..... suy nghĩ, mặt Bùi Ngọc Thư phút chốc ửng hồng.

Hừ! Tuyệt đối không được! Nhất định phải nghĩ biện pháp cản Hoàng Thượng lập nam tử vi hậu.

Bùi Ngọc Thư tâm tư đơn thuần lập tức đem ý nghĩ trong lòng biểu hiện lên mặt. Nhưng mà y chưa từng nghĩ đến..... Cho dù hậu cung không triệt, hoàng đế vẫn chỉ muốn lâm hạnh một mình y a! Y không phải đã lấy thân thử qua rất nhiều lần sao?

Hoàng Thượng lập nam tử vi hậu, hoàng thái hậu vì sao chưa lên tiếng ngăn cản?

Bùi Ngọc Thư mang trong lòng tràn đầy kinh ngạc cùng nghi vấn, mã bắt đình đề đi vào Trường Nhạc cung yết kiến thái hậu.

“Thần Bùi Ngọc Thư khấu kiến thái hậu vạn an, thần có một chuyện thỉnh cầu thái hậu, Hoàng Thượng tổn hại triều cương, lập nam tử vi hậu, thỉnh thái hậu phải yêu cầu Hoàng Thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.” Bùi Ngọc Thư nhìn thấy Tiêu thái hậu, lập tức quỳ xuống đất vấn an bà, cũng nói rõ ý đồ đến đây của mình.

“Đứng lên đi.” Tiêu thái hậu phát tay ý bảo Bùi Ngọc Thư bình thân.

“Hôm nay Bùi khanh tìm đến ai gia có chuyện gì cần khải tấu?” Tiêu thái hậu nhìn về mặt kinh hoảng của Bùi Ngọc Thư, trong lòng đã muốn đoán được tám phần là hoàng nhi khi lâm triều tuyên bố chuyện sắc lập hoàng hậu, lệnh Bùi tướng quân thất kinh.

“Thần sợ hãi! Hoàng Thượng khi lâm triều tuyên cáo muốn lập thần vi hậu, đây là chuyện đại nghịch bất đạo, tổn hại triều cương, thần muốn thỉnh thái hậu làm chủ, cầu Hoàng Thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.” Bùi Ngọc Thư hướng Tiêu thái hậu báo cáo bất mãn với Hoàng Thượng đã động lại trong lòng mấy ngày nay của mình, hi vọng bà có thể trị được tên hoàng đế háo sắc kia.

Hoàng nhi, người thật chọc giận Bùi tướng quân rồi, ai gia phải thu thập thể nào cho người đây? Tiêu thái hậu thở dài một hơi.

“Bùi khanh không cần rất kinh hoảng, đợi ai gia thỉnh hoàng nhi đến, giáp mặt làm sáng tỏ việc này.” Tiêu thái hậu mệnh nội thị đi thỉnh Hoàng Thượng đến Trường Nhạc cung.

Sau một lúc lâu ——

“Nhi thần bái kiến mẫu hậu quân an.” Lưu Tuần rất nhanh đến điện, hướng thái hậu thỉnh an, thấy Bùi Ngọc Thư đứng một bên thần tình giận giữ cùng kinh hoảng bất an, tự nhiên biết đã xảy ra chuyện gì.

“Hoàng nhi, hôm nay lâm triều đã tuyên bố lập Bùi tướng quân vi hậu phải không?” Tiêu thái hậu cố ý nói ra chuyện Bùi tướng quân đến cáo trạng, xem hoàng nhi thu thập thể nào.

“Khởi bẩm mẫu hậu, nhi thần quả thật lập Bùi tướng quân vi hậu.”

Lưu Tuần thần sắc thông dong lần nữa xác định mọi chuyện, thế nhưng đôi mắt lợi hại lại nhìn thẳng Bùi Ngọc Thư, tựa như mãnh sư theo dõi con mồi, tuyệt không thể chạy trốn, lệnh Bùi Ngọc Thư kim lòng không được mà lạnh run.

Tốt, ái khanh người cư nhiên dám cáo trạng mẫu hậu, vậy tối nay người tốt nhất nên có giác ngộ, trầm tuyệt không cho người ngủ.

Bùi Ngọc Thư nhận được ánh mắt nóng bỏng của Lưu Tuần, thấy bản thân như một con ếch đáng thương, dưới sự đe dọa của rắn tùy thời đều có thể bị nuốt chửng.

“Bùi tướng quân muốn thỉnh hoàng nhi thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.” Tiêu thái hậu lập lại lời Bùi Ngọc Thư một chữ cũng không sai.

“Nhi thần cùng ái khanh sớm tư định chung thân, hôm nay bắt quá là cưới hỏi đảng hoàng, nhân thần không tiếp thu có gì không ổn.” Lưu Tuần thiết sán liên hoa (chỉ biết nói ra những lời tốt đẹp, màu sắc...), vắn vẹo sự thật, lại lệnh Bùi Ngọc Thư kinh ngạc trợn trắng mắt.

“Nời, nói bậy! Ai cùng người tư định chung thân!” Hai nam nhân sao có thể định chung thân? Bùi Ngọc Thư rốt cuộc chịu không nổi Lưu Tuần cứ hồ ngôn loạn ngữ, cho dù mạo hiểm phạm vào nguy hiểm bị chém đầu, y cũng mặc kệ.

“Ái khanh, người đã quên? Năm bảy tuổi, chúng ta đã ở ngự hoa viên định chung thân, còn trao đổi tín vật đính ước.” Lưu Tuần thần sắc tự nhiên nói ra bí mật ẩn dấu trong lòng đã lâu.

“Mẫu hậu, đây là tín vật đính ước.” Lưu Tuần từ trong lòng lấy ra một khối bạch ngọc ôn nhuận vô hạ, mặt trước khắc một đôi thụ đài điệu, mặt trái khác bốn chữ “Vĩnh kết đồng tâm”.

“Bậy bạ! Đó là tín vật đính ước gia mẫu muốn vi thần đưa cho tức phụ, lại bị Hoàng Thượng dùng kế lừa lấy.” Bùi Ngọc Thư ra sức chỉ Lưu Tuần, sớm bị mấy lời hồ ngôn loạn ngữ của hắn chọc tức quên hết quân thần chi lễ.

“Ái khanh, lời này thật thiếu công đạo, trăm cũng cho người Hà hoa song nguyên bội tín vật đính ước của hoàng hậu tương lai, người nói người không nhận sao?” Dù gấp vẫn ung dung nghênh cơn tức của Bùi Ngọc Thư, Lưu Tuần như trước không hề giận cung khai ra việc mình đưa Hà hoa song nguyên bội cho y.

“Người bậy bạ! Là người bức ta nhận lấy, còn lừa đi ngọc bội của ta!” Bùi Ngọc Thư hoàn toàn không để ý quân thần chi lễ mà rít gào, y bị Lưu Tuần nói bậy bạ chọc giận đến mức toàn thân phát run.

“Nếu là do trăm bức người nhận, vì sao người lại mang trên cổ?” Lưu Tuần nói ra bí mật của Bùi Ngọc Thư.

“Ta.....” Bùi Ngọc Thư nhất thời nghẹn lời.”Đáng ghét! Ngọc bội của ta bị người lừa đi rồi, nếu không lấy khối ngọc bội khác đeo lên, gia mẫu sẽ phát hiện ngọc bội không còn.” Bùi Ngọc Thư phi thường ảo não nói ra sự thật.

Đùng ùa, nói đi nói lại, hết thấy đều là do tên hoàng đế hỗn đản háo sắc trước mắt hại!

“Ái khanh, trăm hiểu tâm ý của người, lần này chiêu người hồi kinh, là để tuyên bố phong người vi hậu.” Lưu Tuần làm bộ như không nghe đến kháng nghị của y, có ý định vắn vẹo ý tứ của y thành ‘do quá yêu hắn mới mang ngọc bội bên người’.

Bùi Ngọc Thư muốn đến tấu thỉnh thái hậu yêu cầu Hoàng Thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, thế nhưng tình huống của bọn họ hiện tại hết như một đôi vợ chồng son đang cãi nhau(trước mặt mẹ chồng =))).

Tiêu thái hậu đương nhiên biết việc này tất là hoàng nhi sai, nhưng Bùi tướng quân cá tính ngay thẳng sao có thể là đối thủ của hoàng nhi?

“Người..... Hừ!” Bùi Ngọc Thư trực giác nói không lại hắn, đã rơi xuống thế hạ phong.

Đáng ghét! Nếu không nhanh chóng nghĩ biện pháp, lấy cá tính Hoàng Thượng tùy hứng làm bậy, y thật sự sẽ thành hoàng hậu của y.

Đùa gì chứ! Tuyệt đối không muốn!

“Lịch đại cho đến giờ không có lễ nam tử vi hậu, thần muốn thỉnh thái hậu lệnh Hoàng Thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, trăm triệu không thể tổn hại triều cương luân thường.” Chỉ cần Hoàng Thượng có thể thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, cho dù muốn y vút nam tính tôn nghiêm trên đất rồi đập lên y cũng nguyện ý, Bùi Ngọc Thư rốt cuộc bắt chấp vấn đề mặt mũi.

“Ái khanh, chúng ta tư định chung thân, người nθέ nhưng lại vút trẩm sang một bên không quan tâm?” Đôi mắt Lưu Tuần lộ ra thâm trầm tức giận, mắt mác cùng bị thương.

“Ta..... Ta chưa đồng ý.....” Bùi Ngọc Thư phút chốc ngừng nói.

Chống lại ánh nhìn của Lưu Tuần, Bùi Ngọc Thư rõ ràng phát hiện lạc tịch cùng bị thương trong mắt hắh, tam không khỏi vậh lại.

Đáng ghét! Mỗi lần đều giả một bộ biểu tình bị thương, làm như ta rất có lỗi với hắh vậy.

“Ái khanh, chúng ta đã tư định chung thân, trẩm nhất định phải lập người vi hậu.” Lưu Tuần hai tay ắh lấy bả vai Bùi Ngọc Thư, hai mắt chăm chú nhìn y, có sự kiên định chân thật đáng tin.

“Không cần! Ta không phải nữ nhân!” Bùi Ngọc Thư dừng quá mệt mỏi, lười cùng hắh cãi cộ.

“Trẩm nhất định phải lập người vi hậu, không cho phép người nói không!” Lưu Tuần biểu tình trở nên âm trầm, ánh mắt lợi hại khiếp người thẳng nhìn Bùi Ngọc Thư.

“Người điên rồi! Chúng ta đều là nam!” Bùi Ngọc Thư thật sự chịu không nổi sự bá đạo của hắh.

“Trẩm đã lâm hạnh người, đương nhiên biết người là nam.” Lưu Tuần dưới cơn nóng vội thốt ra bí mật Bùi Ngọc Thư tối sợ bị người khác biết được, hơn nữa còn lại là trước mặt thái hậu.

Tức chết mà! Nói cái gì không nói, lại nói mấy lời làm người ta muốn đâm đầu tự sát thế này! Bùi Ngọc Thư mặt hồng tai đỏ rống to..”Người, người..... Không nói lý! “

“Tương lai cho dù người niên lão sắc suy (già hết đẹp), trẩm cũng sẽ không vút bỏ người.” Lưu Tuần hai tay ắh lấy thất lưng Bùi Ngọc Thư, để y tựa vào lòng mình, ánh mắt tràn ngập nhu tình.

“Buông!” Còn gây nữa cũng không có kết quả, Bùi Ngọc Thư thất bại hất vắh hai tay đang ắh thất lưng mình, tính toán rời đi, nhưng đôi tay nhanh chóng siết chặt lấy y lại không hề có chút di động.

Chuyện này làm Bùi Ngọc Thư càng thêm thất bại.

Vì sao cái tên hoàng đế đáng ghét háo sắc này ngay cả khí lực cũng lớn hơn y, ở trước mặt hắh y luôn không chiếm được thượng phong.

Tiêu thái hậu thu vào mắt hết thấy, ngắh thở dài một hơi, ắi! Bùi tướng quân chỉ sợ cả đời này cũng đừng nghĩ muốn thoát khỏi hoàng nhĩ.

“Bùi khanh, ắi gia đã không còn năng lực yêu cầu hoàng nhĩn thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.” Tiêu thái hậu bắt đắc dĩ lắc đầu, tự biết không thể thay đổi quyết định của hoàng nhĩ.

“Thái hậu, thần muốn thỉnh thái hậu.....” Sao ngay cả thái hậu cũng bỏ ta mà đi? Bùi Ngọc Thư chỉ cảm thấy trước mắt có một tầng mây đen lớn cái che khuất hết thấy.

Ông trời! Chẳng lẽ y thật sự trở thành hoàng hậu của hắh? Không cần..... Tuyệt đối không cần!

“Ái khanh! Hiện tại không ắi có thể cứu được người, người tốt nhất ngoan ngoắn trở thành hoàng hậu của trẩm đi.” Lưu Tuần hai tay từ sau lưng ắh lấy thất lưng Bùi Ngọc Thư, cánh môi dán bên tai y hơi thở ắp làm y ngứa ngắy, thế nhưng cái miệng đó lại phun ra những lời làm y xấu hổ tức giận muốn học máu.

“Ái khanh, trẩm quyết định từ bây giờ bắt đầu hưởng dụng người.” Lưu Tuần nhẹ cắn vành tai tròn tròn của Bùi Ngọc Thư, liếm thử chiếc cổ trắng, khơi mào *** của y.

“Ta không muốn.....” Bùi Ngọc Thư không để ý nam tính tôn nghiêm mà phát ra kêu sợ hãi vang vọng khắp Trường Nhạc cung.

Y là đến tìm cứu binh, nào biết tìm cứu binh không thành, ngược lại còn thành người cứu hỏa chứ..... còn là Hoàng Thượng cứu dập hỏa đốt người. Ắi tới cứu y ắ!

9. Quyển 1 - Chương 9

“Thừa tướng, Hoàng Thượng tổn hại triều cương, muốn lập nam tử vi hậu, Thừa tướng lý nên tận lực khuyên can.” Vào khi lâm triều, Bùi Ngọc Thư vui mừng thấy Vương Thừa tướng, tức khắc nói ra nghi hoặc của mình, vì sao cả triều văn võ đối với việc Hoàng Thượng lập nam tử vi hậu, đều xem như không thấy?

Đây là việc đại nghịch bất đạo a! Sao có thể để Hoàng Thượng làm xằng làm bậy?

“Bùi tướng quân nói rất đúng, nhưng cự thần vô lực khuyên can.....” Vương Thừa tướng có chút kinh ngạc việc Bùi tướng quân phản đối Hoàng Thượng lập y vi hậu.

Trở thành hoàng hậu chính là chuyện nữ tử khắp thiên hạ cầu còn không có được, dù sao trở thành đương triều quốc mẫu, chịu vạn nhân kính ngưỡng, được hưởng thụ vinh hoa phú quý. Thế nhưng Bùi Ngọc Thư lại không thể thừa nhận nổi cái may mắn này, đầu tiên y là nam nhi, bị sắc phong làm hoàng hậu với y chính là việc hữu nhục môn phong vô cùng nhục nhã thứ hai hứng thú của y với công danh lợi lộc, vinh hoa phú quý so với việc hy vọng dân chúng an cư lạc nghiệp ít hơn rất nhiều thứ ba là tên hoàng đế đáng ghét háo sắc kia sau khi yêu cầu y phúc ước (hủy ước), mỗi lần y đều bị sửa vô cùng thảm, căn bản không thể thoát khỏi hẳn, hơn nữa càng khiến y thống hận buồn bực!

Y nhất định phải tập hợp đại thần trong triều phản đối Hoàng Thượng lập nam tử vi hậu! Vương Thừa tướng là tam triều nguyên lão, phụ tá hai đời tiên hoàng, có công với triều đình, lời Thừa tướng nói, Hoàng Thượng theo lý nên nghe.

Bùi Ngọc Thư lúc này đã hoàn toàn tính sai, nếu Vương Thừa tướng khuyên can có hiệu quả, trước đây sẽ không cần thỉnh y từ biên cương về can gián Hoàng Thượng, đương nhiên, y cũng sẽ không cần vì đáp ứng điều kiện Hoàng Thượng khai ra, mà đem bán mình.

Vương Thừa tướng nhớ lại lúc vừa nghe thấy Hoàng Thượng muốn lập Bùi tướng quân vi hậu, ông lập tức tập hợp văn võ bá quan trong triều đến Ngự thư phòng can gián Hoàng Thượng thỉnh hẩn thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.

Nhìn chung trong lịch sử tiền triều chưa bao giờ có chuyện lập nam tử vi hậu, Hoàng Thượng mà khai ra tiền lệ sẽ khiến đời sau lấy đó làm gương mà làm triều phong rối loạn

“Thần Vương Đạo Linh khấu kiến Hoàng Thượng.” Vương Thừa tướng thở dài hành lễ với Hoàng Thượng đang ngồi trong Ngự thư phòng phê duyệt tấu chương.

“Hôm nay chúng thần đến yết kiến Hoàng Thượng, khẩn cầu Hoàng Thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, không thể tổn hại triều cương lập nam tử vi hậu.” Vương Thừa tướng thuyết minh ý đồ của mình.

Lưu Tuần thấy đại thần trong triều đứng đầy hai bên Ngự thư phòng lập tức sáng tỏ lý do bọn họ đến.

“Thừa tướng nói cho trẫm nghe một chút, lập Bùi ái khanh vi hậu có gì không được?” Lưu Tuần mặt không chút thay đổi nhìn những cự thần trung tâm trong triều.

“Chuyện này..... Tiền triều chưa bao giờ có việc lập nam tử vi hậu, nếu Hoàng Thượng mở ra tiền lệ, đời sau sẽ lấy đó làm gương mà mở ra một triều phong rối loạn, thần khẩn cầu Hoàng Thượng không nên tổn hại triều cương luân thường.” Vương Thừa tướng nói ra nội tâm của tất cả đại thần.

“Các khanh cũng biết Bùi ái khanh lĩnh quân xuất kích Hung nô, đánh đâu thắng đó, khiến Hung nô không dám xâm lấn Hà Nam, củng cố quốc uy của Đại Hán vương triều, sau đó lập tức lên đường về phía tây, buộc Tây Vực triều cống, có thể nói là có công với triều đình.” Lưu Tuần một hơi nói hết công lao to lớn của Bùi Ngọc Thư.

“Này..... Hoàng Thượng nói không sai.” Vương Thừa tướng cùng đại thần trong triều phi thường kính nể Bùi tướng quân ưu quốc ưu dân, trí dũng song toàn, lên tiếp thẳng trận, càng kính nể y có thể khuyên can Hoàng Thượng can chính yêu dân, đây là chuyện tất cả đại thần làm không được.

“VẬY, BÙI ÁI KHANH CÓ NÊN PHONG THƯỜNG HAY KHÔNG.....” Nhìn đám đại thần trước mắt, Lưu Tuần cố ý muốn nói lại thôi.

“Phải, là nên phong.....” Vương Thừa tướng có chút khó hiểu ngắc đầu nhìn Hoàng Thượng.

“VẬY..... NÊN PHONG THƯỜNG CÁI GÌ?” Lưu Tuần xảo diệu dẫn đường cho các đại thần trong triều nhảy vào cái bẫy hẫch thiết kế.

“Thần không biết, thỉnh Hoàng Thượng minh kì.” Vương Thừa tướng vẫn không hiểu Hoàng Thượng muốn phong thường Bùi tướng quân thế nào.

“Phong Hầu hoặc Tam công đã không đủ để biểu dương chiến công hiển hách của Bùi Ái Khanh, chỉ có phong hậu mới có thể thể hiện sự coi trọng của trẫm với Bùi Ái Khanh.” (ta hèm hiểu 2 chuyện ấy liên quan gì với nhau =.’???) Lưu Tuần bước thêm một bước dẫn dắt lối suy nghĩ của các đại thần phát triển theo hướng hẫch có thể nắm giữ.

Kỳ thật, chiến công hiển hách cùng phong hậu nào có liên quan gì nhau? Lịch đại võ tướng người nào không phải nhận công phong hầu bá tướng? Chính là Lưu Tuần giáo hoạt đa mưu, tâm cơ thâm trầm cứ như vậy đem này hai chuyện hoàn toàn khác nhau dung hợp lại, làm xáo trộn suy nghĩ của các đại thần.

“Nhưng mà..... Bùi tướng quân thân là nam nhi, nếu lập y vi hậu, Hoàng Thượng sẽ không có hoàng tự kế thừa giang sơn Đại Hán.” Vương Thừa tướng lập trường đã mất đi sự kiên quyết ban đầu, nhưng ông vẫn có một nghi vấn.

“Thừa tướng không cần lo lắng vấn đề hoàng tự, ấu đệ Lưu Tường của trẫm năm nay ba tuổi, nó cũng là hài tử của thái hậu cùng tiên hoàng, trẫm quyết ý lập nó vi thái tử, Thừa tướng thấy sao?” Lưu Tuần dọn sạch sầu lo của các đại thần, bây giờ, xem ai còn dám thỉnh hẫch thu hồi mệnh lệnh đã ban ra?

“VẬY..... Thần không dám, thần biết Hoàng Thượng đã lập hoàng tự, chúng thần không còn lo ngại gì, chúng thần cáo lui.” Vương Thừa tướng cùng các đại thần trong triều thở dài cáo lui.

Cứ như vậy, bọn họ lập tức cam chịu chuyện Hoàng Thượng phong Phiêu Kị tướng quân Bùi Ngọc Thư vi hậu, đại thần trong triều không còn phản đối.

“Hoàng Thượng đã lập hoàng tự, cự thần không thể can thiệp thêm.....” Vương Thừa tướng bắt đắ dĩ nhìn Bùi Ngọc Thư lắc đầu sau đó xoay người đi về phía vị trí của mình.

“Thừa tướng..... đây không phải là vấn đề hoàng tự, mà là vấn đề triều cương a.” Bùi Ngọc Thư gần như khóc thét hô lên.

“Chu Ngự Sử, Trần Thái úy, các người nói chuyện a, sao có thể để mặc cho Hoàng Thượng càn quấy như vậy?”

Bùi Ngọc Thư chuyển hướng cầu cứu về phía Ngự Sử cùng Thái úy, chỉ thấy hai người bọn họ bắt đắ dĩ lắc đầu đồng thanh nói.

“Bùi tướng quân, chúng ta thật sự bất lực a.” Nói xong, bọn họ cũng xoay người vào vị trí của mình.

“VẬY, NHỮNG NGƯỜI KHÁC THÌ SAO? VÌ SAO KHÔNG PHẢN ĐỐI?” Bùi Ngọc Thư nhìn lại phía sau, cả triều văn võ đại thần đều cuối đầu không nói, hơn nữa còn không ngừng dùng ánh mắt đồng tình nhìn y, hết như đang nói: Bùi tướng quân, chúng ta thật sự không giúp được ngài, ngài hãy tự bảo trọng vậy!

Hoàng Thượng rốt cuộc là sử dụng phương pháp gì uy hiếp đại thần trong triều, khiến cả triều văn võ không ai dám đứng ra phản đối?

Các đại thần đều bỏ y mà đi, y chẳng phải chỉ còn mình y chiến đấu anh dũng sao?

Ai tới nói cho y đây là ác mộng không phải sự thật!

“Hoàng Thượng giá lâm!”

Lâm triều bắt đầu, Bùi Ngọc Thư chỉ phải xoay người về vị trí, theo văn võ đại thần quỳ xuống nghênh đón Hoàng Thượng bước vào.

Lưu Tuần nện bước nhẹ nhàng vào tiền điện Vị Ương cung, tựa hồ tâm tình rất vui, hần ngồi ngay ngắn trên long ỷ nghe các đại thần tấu sự, đương nhiên, hần cũng không quên nhìn biểu tình của Bùi Ngọc Thư, chỉ thấy khuôn mặt tuấn tú của y lộ ra tuyệt vọng, mặt hần hết như da quýt khô, làm tâm tình hần tụt xuống, trong đầu chỉ nghĩ sau khi hạ triều, phải làm sao để khiến y vui vẻ.

Bùi vương thị ngồi trước bàn trong chính sảnh, cầm mấy bức họa nữ tử cẩn thận mở ra xem.

“Ngọc nhi, người về thật đúng lúc.” Chợt nghe tiếng bước chân, bà ngẩng đầu lên nhìn Bùi Ngọc Thư vừa bước vào cửa phủ.

“Nương có việc muốn cùng người thương lượng.”

Bùi Ngọc Thư liếc nhìn mấy bức họa nữ tử trong tay mẫu thân, không cần phải nói, nhất định lại đang vì chuyện thay y tuyển vợ mà hao tổn *** thần.

Tuy rằng trước kia y luôn cho rằng trước khi chưa lập sự nghiệp sẽ chưa thành gia, y mới kéo dài không muốn thành thân, nếu biết mọi chuyện sẽ đi đến nông nổi không thể thu thập thế này, y thật tình nguyện mình có thể thành thân sớm một chút.

Nhưng hiện tại..... Đừng nói thành thân, ngay cả việc có thể toàn thân trở ra hay không đều đã thành vấn đề, huống chi, đối phương còn là hoàng đế quý vi ngôi cử ngũ.

Y có chút buồn phiền nhìn mấy bức họa. Ai! Nương cũng thật nhiệt tâm, nhưng nếu bà đã làm đến thế này y cũng phải nói mọi chuyện, không thể trốn tránh nữa.

“Nương, hài nhi bất hiếu.” Khi y biết chuyện bản thân được sắc phong làm hoàng hậu đã không thể thay đổi được nữa, Bùi Ngọc Thư mặt ửng mây chau trở về tướng quân phủ gặp mẫu thân, lập tức thỉnh tội với nàng.

“Nương đã lâu không gặp người, vì sao mặt co mày cau? Có tâm sự sao?” Nhìn ra hài tử than tình sầu muộn, Bùi Vương thị buông bức họa xuống, vươn tay vỗ về mặt y hỏi thăm tình hình gần đây.

“Hài nhi..... Ai!” Bùi Ngọc Thư thở dài một hơi, mi lại càng nhíu thêm.

Bị phong làm hoàng hậu! Một chuyện hữu nhục môn phong như thế, y phải nói với mẫu thân thế nào đây?

“Có chuyện gì không vui vậy?” Từ khuôn mặt sầu khổ của hài tử này, chỉ sợ tình hình khá nghiêm trọng.

“Nương có biết chuyện Hoàng Thượng đã sắc phong hoàng hậu chưa?” Có thống khổ cũng phải đối mặt, Bùi Ngọc Thư chỉ phải nói ra.

“Hoàng Thượng là một minh quân hiếm có, nói vậy hoàng hậu hần cũng phải dịu dàng hiền thực, tài đức vẹn toàn.” Bùi Vương thị cho rằng đương kim hoàng thượng cần chính yêu dân, nhất định sẽ lập hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ.

Chính là, chuyện này thì có can hệ gì tới Ngọc nhi? Vì sao thần tình y ngưng trọng đến vậy?

Hay là, hoàng hậu là ý trung nhân của Ngọc nhi? Lại bị Hoàng Thượng hoành đao đoạt ái (chen ngang đoạt tình)?

Nếu đúng như này cũng liền thôi, dù sao, ngoài thiên nhai nào thiếu cỏ thơm! Lấy điều kiện Bùi Ngọc Thư tuyệt đối có thể dễ dàng tìm được một đối tượng tốt khác, thế nhưng sự thật lại càng nghiêm trọng hơn so với suy nghĩ của Bùi Vương thị.

“Đó..... là..... Là hài nhi.” Bùi Ngọc Thư cực kỳ thống khổ bài trừ ra câu này, y thật hận không thể đương trường đâm đầu hết, để tránh bôi nhọ gia phong trong sạch của Bùi gia.

“Cái gì!” Khuôn mặt từ ái ung dung của Bùi vương thị thoáng chốc trắng xanh, bà bỗng nhiên thấy như thiên toàn địa chuyển, Bùi Ngọc Thư nhanh tay đỡ bà lên ghế.

Trời a! Bùi gia vì xã tắc triều đình tận tâm tận lực, bất chấp gian nguy, bảo gia vệ quốc, hôm nay sao lại rơi vào một kết quả như vậy?

Ngọc nhi thế nhưng bị Hoàng Thượng phong hậu..... Bị Hoàng Thượng phong hậu..... Bị Hoàng Thượng.....

Những lời này không ngừng hiện lên trong đầu Bùi vương thị, mạnh mẽ đánh vào suy nghĩ của bà, bà càng nghĩ càng thương tâm, nhịn không được che mặt khóc.

“Nương, thứ hai nhi bất hiếu, hai nhi nguyên lấy cái chết để tỏ rõ chí nguyện của mình, nhưng lại luyện tiếu mẫu thân cùng đệ muội.....” Bùi Ngọc Thư hai gối quỳ xuống đất, cúi đầu hướng mẫu thân thỉnh tội.

Xem nương khóc thương tâm như vậy y cũng rất bất nhẫn, nhưng, chân chính muốn khóc là y a.

Họ chỉ là tầm thường dân chúng, sao có thể chống lại hoàng đế?

“Ngọc nhi tuyệt không thể khờ dại, Hoàng Thượng vì sao lại phong ngươi làm hoàng hậu?” Bùi vương thị đã hơi khô phục bình tĩnh lau đi nước mắt vươn nơi khóe mi, *** té nghiêng ngấm lời yêu tử.

“Chuyện này..... hai nhi không biết, khi Hoàng Thượng sắc phong, chỉ tuyên cáo tên hai nhi.” Hồi tưởng tình hình ngay lúc đó, Bùi Ngọc Thư nghe xong Hoàng Thượng tuyên cáo tức thì khiếp sợ ngất xỉu, căn bản không biết triều đình đã hỗn loạn một mảnh.

“Không phải lấy sắc sự nhân?” Bùi vương thị thăm dò hỏi.

“Nương, hai nhi diện mạo há có thể lấy sắc sự nhân?” Bùi Ngọc Thư đối nghi ngờ của mẫu thân tỏ ra kháng nghị, y cũng không phải là nam sủng lớn lên giống một cô nương gia.

“Nương hiểu lầm ngươi, Ngọc nhi, trước đứng lên đi.” Bùi vương thị thân thủ nâng Bùi Ngọc Thư quỳ trên đất dậy.

“Ai! Nương nguyên bản trông cậy vào ngươi tìm một đứa con dâu để truyền thừa hương khói Bùi gia, thế nhưng hiện tại ngươi lại thành con dâu hoàng thái hậu, giờ nên làm thế nào cho phải đây?”

Bùi vương thị liếc mắt mấy bức họa rơi rớt trên bàn, trong lòng lâu như vậy, thật vất vả đang muốn cùng Ngọc nhi thương lượng quyết định nên cưới vị tiểu thư khuê các nào, lại xảy ra chuyện làm người ta trở tay không kịp thế này, thật sự là thế sự khó lường a.

Càng nghĩ, Bùi vương thị càng tâm loạn như ma, nhất thời không suy nghĩ được chủ ý gì.

“Nương, Hoàng Thượng nhất định là bị thất tâm phong mới phong nhầm hoàng hậu, không bằng chúng ta toàn gia suốt đêm rời khỏi kinh thành.....” Bùi Ngọc Thư hy vọng có thể thuyết phục mẫu thân cùng nhau trốn khỏi kinh thành, rời xa cái tên hoàng đế biến thái sáo sặc kia.

“Hoàng Thượng giá lâm!” Bùi Ngọc Thư còn chưa dứt lời, ngoài cửa thanh âm cao vút của cung đình nội thị bỗng nhiên vang lên.

“Nương..... Hoàng Thượng sao lại đến tướng quân phủ.....” Bùi Ngọc Thư phi thường kinh ngạc trình độ Hoàng Thượng theo dõi người khác, y bất quá chỉ về nhà bất mãn nửa canh giờ, Hoàng Thượng đã đuổi đến.

Lưu Tuần vừa vào cửa tức khắc nhìn thấy mấy bức họa nữ tử nằm tán loạn trên bàn, biểu tình không khỏi nghiêm lại, hảo a! Ái khanh, trẫm còn chưa thành thân, ngươi dám sau lưng trẫm vọng tưởng cưới thê

Hừ! Trừ bỏ trở thành hoàng hậu của trẫm, ngươi đừng nghĩ cưới thê gì hết!

Hồi cung rồi xem trẫm trừng trị ngươi thế nào, nhất định phải khiến ngươi ba ngày không thể xuống giường.

Đột nhiên nhớ đến mục hắc đến hôm nay, hắc nháy mắt liềm đi nét không vui trên mặt.

“Dân phụ Bùi Vương thị khấu kiến Hoàng Thượng!” Bùi Vương thị định cúi người, muốn quỳ xuống thỉnh an vị Hoàng Thượng tuổi trẻ.

“Miễn lễ, miễn lễ.” Lưu Tuần vội vàng vươn tay nâng Bùi Vương thị dậy.

Đừng giỡn, bà chính là “Nhạc mẫu đại nhân”, sao có thể phiền lão nhân gia bà quỳ xuống thỉnh an chứ?

“Thần khấu kiến Hoàng Thượng!” Bùi Ngọc Thư quỳ một gối xuống, hai tay ôm quyền thờ dài thỉnh an Hoàng thượng, nhưng trong lòng thật ra lại lo sợ bất an.

“Bình thân.” Lưu Tuần một tay kia nâng Bùi Ngọc Thư dậy.

Bùi Vương thị ngẩng đầu liếc mắt nhìn Hoàng Thượng một cái, hảo một nhân trung chi long!

Mắt phượng mị nhân, bạc thần gợi cảm, chiếc mũi thẳng tắp, da thịt trắng nõn non mịn, thân hình cao lớn rắn rỏi, hơi thở thanh lãnh khiếp người, trong mắt anh khí toả sáng, rất có tư thế của một minh quân, nếu Ngọc nhi là nữ tử, bà sẽ nguyện ý để y trở thành hoàng hậu, thế nhưng y là một nam nhân, chuyện điên loan đảo phượng thể này..... Nên làm thế nào cho phải đây?

“Bùi lão phu nhân, trăm hôm nay đến là để tuyên cáo sắc lập Phiêu Kị tướng quân Bùi Ngọc Thư vi hậu, chọn ngày cử hành điển lễ sắc phong. Lưu Tuần thuuyển minh mục đích đến của hần với Bùi Vương thị.

“Chuyện này..... chịu Hoàng Thượng ưu ái, nhưng Ngọc nhi là một nam nhân, sao có thể trở thành hoàng hậu?” Bùi Vương thị sợ hãi nói ra nghi vấn trong lòng.

“Bùi lão phu nhân xin yên tâm, Bùi tướng quân xuất kích Hung nô, chiến công huy hoàng, trăm đã thuyết phục thái hậu, trong triều bách quan cũng không có dị nghị khác thường.” Lưu Tuần hoàn toàn gạt đi băn khoăn của Bùi Vương thị.

“Người nói vậy!”

Cường ép phong hậu, dung kế dụ thái hậu đồng ý, uy hiếp bách quan trong triều lại không được có ý kiến, ai cam tâm tình nguyện bằng tán thành người?

Bùi Ngọc Thư rất muốn nói hết mấy lời trong lòng ra, nhưng vừa nhìn thấy đôi mắt bao hàm uy hiếp của Lưu Tuần, y phút chốc ngậm miệng.

Đáng giận! Thật hận bản thân y yếu đuối, đối diện với ánh mắt uy hiếp của Hoàng Thượng, y chỉ có thể thúc thủ chịu trời.

Bằng không còn có thể làm gì chứ? Chờ bị hần áp đảo, sau đó bị hần dùng cái tư thế hổ thẹn xấu hổ chết người kia trừng phạt sao?

Y nào dám quên khí lực y thua xa hần, cho nên, chỉ cần hần dung thủ đoạn cường ngạnh một chút hần sẽ thực hiện được những gì hần muốn. Nhớ lại giáo huấn lần trước, mặt Bùi Ngọc Thư phút chốc ửng hồng, quên đi, vẫn là kẻ thức thời trang tuấn kiệt.

“Vậy ý tứ của Ngọc nhi.....” Loại chuyện trọng đại tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả thế này lý nên để đương sự quyết định, Bùi Vương thị nhìn yêu tử liếc mắt một cái.

“Bùi lão phu nhân chớ quan tâm, trăm cùng Bùi tướng quân đã tư định chung thân, hôm nay bất quá là cưới hồi dàng hoàng, trăm không tiếp thu có gì không ổn.” Lưu Tuần diễn lại trò cũ, lặp lại lần mấy lời nói với thái hậu cho Bùi Vương thị nghe.

“Ngọc nhi, người.....” Cùng Hoàng Thượng tư định chung thân? Chuyện nghiêm trọng như thế vì sao không nghe y đề cập qua? Bùi Vương thị trách cứ liếc Bùi Ngọc Thư.

“Nương, là hần nói xằng, ta căn bản không có hứng thú cùng hần định chung thân!” Bùi Ngọc Thư gần như rít gào quát.

Đáng giận hoàng đế biến thái! Nhớ lại lần trước đến chỗ thái hậu thảo cứu binh thất bại, y lần này tuyệt không thể bị mắc mưu nữa!

“Ái khanh, ái ngôn đã sai! Bấy tuổi, chúng ta đã ở ngự hoa viên tư định chung thân, cũng trao đổi tín vật đính ước.” Lưu Tuần bình tĩnh nói ra bí mật Bùi Ngọc Thư liều chết không thừa nhận.

“Bùi lão phu nhân thỉnh xem, đây chính là tín vật đính ước.” Lưu Tuần tự trong lòng lấy ra một khối bạch ngọc ôn nhuận vô hạ, hần đệ ngọc bội lên trước mặt Bùi Vương thị.

“Ngọc nhi, đây là ngọc bội nương đưa cho người, sao lại ở chỗ Hoàng Thượng?” Bùi Vương thị kinh ngạc mở to hai mắt, nhìn chăm chú Bùi Ngọc Thư đang luống cuống.

Thảm! Hoàng Thượng, người thật sự là hại chết người không đền mạng mà, thế này thì ta có nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch!

“Nương, đừng nghe hán bấy bạ! Ngọc bội này là bị Hoàng Thượng sử kế lừa đi, không phải ta cho hán đâu!” Bùi Ngọc Thư giận giữ chỉ Lưu Tuần, bị mấy lời hồ ngôn loạn ngữ chọc tức giận đến toàn thân phát run.

“Trẫm cũng cho người Hà hoa song uyên bội đính ước tín vật của hoàng hậu tương lai, người không phải cũng đã thu? Sao giờ lại không nhận?” Không nhìn Bùi Ngọc Thư đang tức giận, Lưu Tuần không nhanh không chậm cung ra chuyện hán đưa y Hà hoa song uyên bội.

“Người nói bấy! Là người ngành bức ta nhận, còn lừa lấy ngọc bội của ta!” Bùi Ngọc Thư hoàn toàn không để ý quân thần chi lễ, đối hán rít gào rống giận.

“Nếu là trẫm bức người nhận lấy, vì sao người lại luôn mang trên cổ?” Lưu Tuần một câu nói toạc ra bí mật làm Bùi Ngọc Thư phiền lòng. (màn cũ diễn lại, không có cảnh mới gì hết =,=)

“Ta.....” Bùi Ngọc Thư nhất thời nghẹn lời.

“Ngọc nhi, thành thật nói cho nương là chuyện gì xảy ra?” Hôn nhân không phải trò đùa, Bùi Vương thị có chút buồn bực hài tử sao có thể tự tiện làm chủ.

Chứng cứ vô cùng xác thực, lệnh Bùi Ngọc Thư hết đường chối cãi, y thật hận bản thân sao lại đi trêu chọc tên ác bá đáng ghét nhất khắp thiên hạ này!

Kỳ thật, y sớm đã quên lúc trước vì sao ngọc bội bị Hoàng Thượng lừa đi, nên bây giờ mới bị hoàng liên cầm điếu thể này, có khổ nói không nên lời.

“Ta..... ngọc bội của ta bị Hoàng Thượng lừa đi, nếu không mặt đeo khối ngọc bội khác lên, nương sẽ phát hiện nó đã mất.” Bùi Ngọc Thư cực kỳ ảo não nói ra sự thật, lấy liên hoa song uyên bội xuống, giao cho mẫu thân.

“Người, người hài tử này.....” Tiếp được Hà hoa song uyên bội, Bùi Vương thị chỉ cảm thấy thiên toàn địa chuyển, nhất thời đứng không vững sẽ té liệt ngã xuống trên đất, Lưu Tuần nhanh mắt nhanh tay, vươn tay đỡ lấy, mà Bùi Ngọc Thư cũng nhanh chóng đỡ vai bà.

“Ngọc nhi, người muốn nương lấy mặt mũi nào đi gặp phụ thân người a?” Bùi Vương thị nhin không được thương tâm thống khổ, hài tử này xông họa lớn như vậy, bảo bà sau trăm tuổi đi gặp phụ thân đã quá thể của y thế nào đây.

“Nương, hài nhi bất hiếu, nguyện lấy cái chết tỏ rõ chí nguyện.” Bùi Ngọc Thư nói xong rút kiếm trên tường ra tự vận.

“Ngọc nhi, đừng.....” Bùi vương thị kinh hoảng cầm lại cánh tay giơ kiếm của Bùi Ngọc Thư. “Nương không muốn..... Không muốn người chết.....” Bùi vương thị lắc đầu, hai tay ôm lấy tay y khóc đến đỏ mắt.

“Nương.....” Bùi Ngọc Thư buông tay cầm kiếm xuống, mũi chua xót, hốc mắt nhị màng sương che đi, tầm mắt cũng mờ hồ.

Y cũng không muốn tìm cái chết, nhưng bị phong hậu..... loại tình huống này bảo y phải làm thế nào đây?

Chẳng lẽ chờ bị người trong thiên hạ cười chết sao?

Da mặt y chưa dày đến mức có thể xem chuyện này như không, chẳng bằng chết cho xong.

Còn không chưa kịp biến suy nghĩ thành hành động, Lưu Tuần xoay người đoạt lấy kiếm trong tay y. “Ái khanh, trẫm không cho phép người làm chuyện khờ dại! Đời này kiếp này, ái khanh chỉ có thể trở thành hoàng hậu của trẫm, không có lựa chọn nào khác.” Lưu Tuần đề hai vai xoay người y lại đối diện mình, đôi con ngươi bình tĩnh nhìn y.

Ngự ý chính là y không có quyền nói gì cả.

Bùi Vương thị nang áo lau đi hàng lệ nơi khóe mắt, đứng một bên nhìn Lưu Tuần, Hoàng Thượng đối Ngọc nhi thật sự là tình thâm vộ hạn a.

“Ai! Thôi, Ngọc nhi, nương sẽ không bức người nữa, nương đáp ứng hôn sự của người cùng Hoàng Thượng, đừng làm chuyện khờ dại nữa.....” Bùi Vương thị thở dài, bất đắc dĩ gật đầu đáp ứng hôn sự này.

Ngọc nhi, nuôi nấng người trưởng thành, nguyên là trồng cây người cưới một về một đứa con dâu, kết quả người lại gả cho người, nương nên làm sao bây giờ?

Suy nghĩ, Bùi Vương thị không khỏi thoát ra khỏi bi thương, xoay người âm thầm thở dài.

“Nương, sự thật không phải như người..... Ngô.....”

Lời còn chưa dứt, Lưu Tuần vươn tay che lại cái miệng đang muốn giải thích của Bùi Ngọc Thư, không cho y tiếp tục nói hết lời.

“Đa tạ Bùi lão phu nhân thành toàn, trăm nhất định sẽ đối xử tử tế với Ngọc Thư.” Lưu Tuần cướp ngang lấy lời y rồi nói tiếp theo sau đó.

Sao lại biến thành như vậy? Bùi Ngọc Thư trực giác máu toàn thân chảy thẳng lên đầu, y chỉ thấy mình sắp bị chuyển biến thành linh xà ra dọa ngất rồi.

Chẳng lẽ nương cho rằng y cùng Hoàng Thượng là vì lưỡng tình tương duyệt, mới tư định chung thân?

Đây thật sự là sai lầm lớn nhất thiên hạ a! Bùi Ngọc Thư bị che miệng, không thể nói ra sự thật, y gấp đến độ như hỏa thiêu quân doanh nhưng không cách nào biện giải được.

Ngọc Thư, người đời này là đừng nghĩ thoát khỏi trăm. Ha ha ha!

Lưu Tuần mắt thấy đã giải quyết xong tất cả trở ngại, đáy lòng không khỏi cười thầm, tính toán phải sắp xếp Bùi Ngọc Thư vì hậu thế nào.

10. Quyển 1 - Chương 10

Hán triều chế độ tuyển hậu phi đệ nhất quan là kiểm tra sức khỏe, đó là kiểm nghiệm thân thể hậu phi có hoàn mỹ vô hạ hay không.

Nguyên bản người tiến hành kiểm tra sức khỏe là một lão phụ chuyên ti của vị trí này, nhưng Phiêu Hãn tướng quân Bùi Ngọc Thư là nam tử, phụ nhân không thể tiến hành kiểm tra sức khỏe, bởi vậy, thay bằng nội thị thâm niên Trương Thông tiến hành.

Đầu tiên là dáng vẻ lúc đi đường, Bùi Ngọc Thư đi qua lại trước mặt Trương Thông, uy vũ sinh phong, anh tư toả sáng, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang.

Ân, quả thật là tướng tài! Lưu Tuần tán thưởng gật đầu.

Thứ hai là kiểm tra thân thể.

Bấy giờ, Bùi Ngọc Thư bị bắt cởi bào phục ra hết, thân mình quang lỏa để Trương Thông kiểm nghiệm.

Da thịt màu trà được dương quang tẩy lễ hiện ra ánh lên sắc màu mê người bên trong đăng hỏa, nhiều năm bên ngoài chinh chiến luyện ra đường cong cơ thể kiện mỹ, cơ bụng rắn chắc bằng phẳng được tôi luyện co giãn, toàn thân không có một vết sẹo, thân thể đầy đủ những chỗ tốt khiến kẻ khác ca ngợi không thôi công thêm thêm nhỏ dãi.

Ân, hảo thể trạng! Hảo thân thể!

Nhớ đến bộ dáng phiến tình của ái khanh dưới thân hấn ý loạn tình mê, toàn thân da thịt vì tình triều mà phiếm hồng, Lưu Tuần chỉ cảm thấy một cổ xôn xao tự hạ phúc lan khắp toàn thân.

Chỉ nghĩ đến đã muốn áp đảo y.

Đáng tiếc hiện tại..... Không phải lúc, Lưu Tuần cắn chặt môi dưới, ý đồ áp chế dục niệm trên người.

May mắn là nội thị thâm niên kiểm nghiệm, nếu là hoạn quan tuổi trẻ, cho dù không hảo loại chuyện này, nhưng sống trong Hán cung nam phong thịnh hành cũng sẽ thành mưa dầm thấm đất, dù miệng không nói thì nước miếng cũng đã chảy đầy đất.

“Ngươi! Vì sao lại ở trong này?” Bùi Ngọc Thư nắm chặt hai tay, giận giữ trừng mắt Lưu Tuần khí định thần nhàn ngồi một bên. Ánh mắt lại làm càn ở lưu luyện từng tất trên thân thể y.

“Trẫm chỉ ngồi ở đây thôi, không có gì đáng ngại, Trương Thông, tiếp tục kiểm tra.”

Trong cung khi tuyển hậu phi, hoàng đế không thể ở bên quan khán, nhưng Lưu Tuần căn bản là bất cần lễ chế, yêu cầu Trương Thông tiếp tục tiến hành kiểm tra sức khỏe, mà hắn thì đương nhiên là dùng ánh mắt nóng rực, không chút nào che dấu ngắm toàn thân thể hoàn mỹ xích lô của Bùi Ngọc Thư.

Đương Trương Thông vươn tay muốn kiểm tra đồn phong hoàn mỹ phía sau của Bùi Ngọc Thư, hắn lập tức đứng lên, cầm lấy bào phục đặt trên giá bao lấy thân thể Bùi Ngọc Thư, Trương Thông ngạc nhiên dừng tay lại.

Nói đùa gì chứ! Ái khanh của trẫm sao có thể để cho lão tùy ý vuốt ve? Cho dù là kiểm tra sức khỏe cũng không chuẩn!

“Ai! Ngươi làm gì? Buông!”

Bị cưỡng bức phong hậu đã là nhận hết sự mỉa mai của thể nhân, hắn muốn làm ra chuyện náo nhiệt nào nữa đây! Bùi Ngọc Thư hung tợn trừng mắt Lưu Tuần.

Y kháng nghị hành động không tầm thường của Lưu Tuần, Lưu Tuần vẫn lấy áo choàng bao chặt lấy y, hai tay xiết chặt y.

“Đủ rồi! Trẫm xác định ái khanh là hoàn mỹ vô hạn, đầu đêm của y là cho trẫm.” Lưu Tuần bình tĩnh lớn tiếng nói, chính là lời này lại đập lên chỗ đau của Bùi Ngọc Thư.

“Ngươi.....”

Hỗn đản! Bùi Ngọc Thư mặt hồng như hoàng hôn, vừa thẹn vừa giận trừng mắt tên hoàng đế háo sắc, nếu không hắn đưa ra cái điều kiện khuất nhục chết tiệt kia, ai sẽ bị hắn.....

“Kiểm tra chấm dứt, Trương Thông, ngươi có thể lui xuống.”

Lưu Tuần phát tay khiến lui nội thị.

“Buông! Đừng ôm chặt như vậy!” Bùi Ngọc Thư giãy dụa trong lòng Lưu Tuần, cấp bách muốn giãy ra khỏi song giường đang siết chặt lấy y.

“Ái khanh, trẫm luyện tiết thân thể hoàn mỹ của ngươi bị người khác nhìn đến a.” Lưu Tuần biện giải cho hành động khác thường của mình, cánh tay cường tráng lại vẫn ôm y.

“Hiện tại không còn ai khác, ngươi còn không mau buông!”

Bùi Ngọc Thư càng nghĩ càng buồn bực, y vì sao lại phụng dưỡng loại hoàng đế háo sắc biến thái này chứ, chẳng những bị hắn ép buộc lâm hạnh, bị hắn cưỡng phong hoàng hậu, hiện nay còn bị hắn cưỡng bức ôm.

Ta chính là hán tử thiết trung tranh cốt, là võ tướng sa trường giết địch, há có thể mặc hắn ý làm bậy như thế?

Đáng tiếc, Lưu Tuần đối kháng nghị Bùi Ngọc Thư ngoảnh mặt làm ngơ, ôm y từ chỗ ngồi đến tận ngự thư phòng.

“Ngươi muốn làm gì? Mau buông ta xuống!”

Toàn thân bị bao mật bất thấu phượng (kín mít không nhìn thấy được bên trong) Bùi Ngọc Thư giãy dụa trong lòng hắn rộng to, cực kỳ bất mãn hắn bỏ qua ý nguyện của y cưỡng hành ôm y đi.

“Hiện tại, nên do trẫm đến vì ngươi làm thể nghiệm.” Lưu Tuần ôm ý trung nhân khiến dục vọng hắn tương cao, rất nhanh bước vào ngự thư phòng.

“Không cần! Buông!”

Bùi Ngọc Thư không để ý mặt mũi kháng cự, nhưng toàn thân bị bao kín mít y không không hề có chỗ dụng võ. Lưu Tuần bắt vì sở động, như trước ôm y chuyên chú đi đến mục đích của mình. Bên đường, cung nga cùng nội thị thỉnh thoảng bị từng đợt sự rống chấn đến mức đau cả lỗ tai.

“Người còn rống nữa, cả Vị Ương cung đều biết trẫm muốn lâm hạnh ái khanh.” Lưu Tuần thấp giọng nói bên tai y những lời làm kẻ khác xấu hổ giận dữ không thôi.

“Người!” Bùi Ngọc Thư lập tức cảm miệng không dám rống to nữa, đổi thành ánh mắt hung ác tức giận trừng hấn, trong mắt lửa giận hừng hực tựa như muốn đốt ra một lỗ trên người hấn.

Đặt Bùi Ngọc Thư xuống giường, Lưu Tuần mở bào phục bao lấy y ra, không tốn quá nhiều công sức đã thoát hết tất cả chương ngại vật.

Bình thường Bùi Ngọc Thư luôn mặc chiến giáp, muốn cởi còn phải mất một phen công phu, hiện giờ.....

Ha hả! Hảo thể nghiệm! Quả thật là hảo thể nghiệm!

“Trẫm cần phải bắt đầu thể nghiệm ác!” Lưu Tuần biểu tình trêu tức nhìn Bùi Ngọc Thư vì kinh ngạc mà trợn to mắt.

“Người..... Ngó!”

Hấn hôn lên đôi môi Bùi Ngọc Thư, đầu lưỡi linh hoạt phác họa cánh môi vừa phải, tách ra hàm răng rồi tham nhập vào miệng y, nhẹ nhàng liếm qua qua nha ngân cùng từng chiếc từng chiếc răng, từng đợt cảm giác tê dại không ngừng tràn về, ăn mòn lý trí Bùi Ngọc Thư. Giảo lưỡi càng thăm dò về phía trước, cùng đầu lưỡi y truy đuổi giao triền, trao đổi cam đảm cho nhau.

Cho đến khi Bùi Ngọc Thư cảm y sắp không thở nổi, Lưu Tuần mới rời khỏi môi y, thóa dịch trong suốt dọc theo khẻ miệng chảy xuống, Lưu Tuần liếm đi chất lỏng bên môi y tiếp sau liếm miệng mình.

“Cáp..... Cáp.....” Bùi Ngọc Thư thở.

“Ấn, môi của người mềm mại co dãn, trẫm thích!”

Đầu lưỡi ướt át mút thực quả nhỏ nhỏ trước ngực, thực quả phải thừa nhận ơn trạch lóe ra hòa quang như hồng bảo thạch, một tay kia cũng không nhàn rỗi mà bắt lấy một khóa anh đào đỏ tươi đứng thẳng còn lại.

“Ô.....” Từng đợt khoái cảm từ hai điểm trước ngực truyền khắp toàn thân, Bùi Ngọc Thư không khỏi run nhè nhẹ.

” Bờ ngực người bằng phẳng rắn chắc mà mẫn cảm, trẫm phi thường vừa lòng!”

Lý trí bị *** ăn mòn gần như không còn sót lại chút gì, Bùi Ngọc Thư có chút khó hiểu mở đôi mắt ướt át ra, muốn nghe rõ hấn đang nói gì, nhưng tể bào toàn thân lại cuồng liệt hò hét muốn được thỏa mãn dục vọng nguyên thủy nhất.

Ngón tay thon dài di chuyển đến hạ phúc, nhẹ nhàng phát qua dục vọng phía trước, nam tình của y vì không chịu nổi kích thích mà khẽ run lên.

“Buông, buông..... A!”

Bàn tay vuốt ve dục vọng ngày càng lớn hơn, chơi đùa an ủi vân vân, thân thể mẫn cảm của Bùi Ngọc Thư chịu thêm một trận run rẩy, sắp phải đạt tới cao trào.

Phút chốc, Lưu Tuần nắm lại dục vọng phía trước của y không cho nó phóng thích.

“Ô.....” Bùi Ngọc Thư khó chịu vặn vẹo thân thể, đồng mâu mờ mịt mà *** nhuần nhìn Lưu Tuần, tựa hồ đang cầu xin hấn.

“Nói..... Người muốn.....”

“Muốn..... Muốn.....”

” Muốn cái gì?” Mặc kệ dục vọng đang ở đỉnh điểm bùng nổ của y, Lưu Tuần xấu xa nói.

“Người..... muốn..... muốn người.....”

Nghe thế, Lưu Tuần vừa lòng động tác vỗ về chơi đùa càng nhanh hơn, Bùi Ngọc Thư nháy mắt phóng ra nhiệt lưu trên tay hắn.

Nhìn đôi mắt nhiễm tình triều mờ mịt, dục vọng của Lưu Tuần đã dâng trào đứng thẳng, gần như không thể chịu đựng được mà hò hét muốn tiến vào thân thể người dưới thân, nhưng hắn cố nén ngọn lửa dục vọng đang rực cháy kia, ngón tay dính trơn dịch đi vào u huyết nhắm chặt phía sau của Bùi Ngọc Thư, tiến vào bên trong nhẹ nhẹ vuốt ve, bồi quấy nơi tối mẩn cảm kia, tay kia lần thứ hai bao lấy dục vọng nóng rực.

Cảm giác tê dại lại ngứa ngáy như song triều ập vào y, Bùi Ngọc Thư kìm lòng không đậu nâng thất lưng lên lắc lư, tựa hồ đang tìm kiếm thứ nóng rực kia để lấp đầy cơ thể mình.

Lưu Tuần rốt cuộc không thể chịu đựng được nữa, nâng lên hai chân y, thẳng tiến thứ nóng rực ngang nhiên kia của mình vào cơ thể y, cảm giác khác thường trộn lẫn với đau đớn, lệnh Bùi Ngọc Thư không khỏi rên rỉ ra tiếng.

“Ân..... A.....”

Cảm giác có được sau đau đớn là mỹ hảo, Bùi Ngọc Thư tự thành thói quen cảm thụ nhiệt khí của hắn, sau khi Lưu Tuần mãnh liệt xô xuyên qua, thư sướng đến mức trong đầu trống rỗng, nhin không dùng hai chân ôm lấy thất lưng hắn, dùng sức lắc lư eo mình phối hợp với luật động cấp tốc của hắn, chờ mong thời khắc đạt tới cao trào.

“A..... A.....”

Lưu Tuần dừng lại tiết tấu luật động, bàn tay nắm lấy dục vọng của y không cho nó phóng thích.

“Gọi tên trăm.” Thanh âm trầm thấp ám ách gọi cảm của Lưu Tuần vang lên bên tai Bùi Ngọc Thư, cố ý khiêu khích lý trí không còn bao nhiêu của y.

“Không, không được..... Hoàng Thượng.....” Bùi Ngọc Thư bị thành dục dày vò khó chịu, vặn vẹo thân hình khát cầu giải phóng.

“Không gọi tên trăm..... thì cứ bảo trì tư thế bất động này nga.....”

Lưu Tuần tuy cũng vì *** mà bị thiêu đốt khó chịu, nhưng hắn vẫn cố ý rút ra dục vọng đang lấp đầy cơ thể Bùi Ngọc Thư, dừng đạo co rút giữ lại dục vọng không cho nó rời đi.

“Hoàng..... Tuần..... Tuần.....” Bùi Ngọc Thư hoàn toàn thần phục dưới sự tra tấn của ***, y vong tình rên rỉ tên hắn.

Lưu Tuần vừa lòng lần nữa thấn tiến thứ nóng rực của mình vào cơ thể y, bàn tay âu yếm dục vọng phía trước cũng thả lỏng, tốc độ vừa thông thả vừa cấp bách bắt đầu kịch liệt luật động.

“Thân thể của ngươi thật chặt mà lại ấm áp, trăm cực kỳ yêu!”

Thanh âm khàn khàn mà mang theo dục vọng nồng hậu nghe vào tai lại vô cùng mị nhân, Bùi Ngọc Thư đã phân không rõ là bị thanh âm kia thúc giục hóa ***, hay là vì *** mà đề cao ra xuất ra thanh âm kích tình đến thế.

“Tuần..... A..... A.....”

Hai người đến đỉnh dục vọng mà phóng xuất ra nhiệt lưu.

“Mọi thứ của ngươi, trăm đều muốn.....”

Khi bắt đầu tiết hàn lộ (một trong 24 tiết bắt đầu vào ngày 8, 9 tháng 10), chứng tỏ sương tuyết rơi xuống là bắt đầu của mùa đông, nhưng ngược lại với bình thường, hôm nay một ngày thời tiết trời trong nắng ấm tình lãng thiên khí.

Thái dương chiếu xuống đất ấm áp dễ chịu, dân chúng trên mặt đều tràn đầy nụ cười vui mừng, bởi vì, hôm nay là nghi thức phong hậu đại hôn của vị Hoàng Thượng tuổi trẻ đầy hứa hẹn.

Cùng tương phản với cái ngày trời trong nắng ấm tình lãng thiên khí là—— Phiêu Hân tướng quân Bùi Ngọc Thư bị phong làm hoàng hậu. Không khí xung quanh y như bị bão táp viếng thăm, bao phủ dưới một áp suất cực thấp.

Trong ngoài Vị Ương cung giăng đèn kết hoa, cả kinh thành đắm chìm trong không khí tràn ngập vui mừng náo nhiệt phi phàm, dân chúng Trường An thành đều ra đường quan kháng, làm đường phố chật như nêm cối, thuần chất là phát huy thiên tính yêu xem náo nhiệt.

Đối với chuyện Phiêu Hân tướng quân Bùi Ngọc Thư bị phong làm hoàng hậu nhân gian cũng có chút tò mò, người hiểu chuyện lại mang sự việc ra nhuộm thành xuất thần nhập hóa.

“Nghe nói Bùi tướng quân được phong làm hoàng hậu, là do Hoàng Thượng cho rằng không có chức vị gì có thể xứng đôi với chiến công của ngài mới phong da.” Vương Lục vội vàng tung ra tin tức mình mới nghe được, thể hiện hẳn là kẻ tin tức linh thông.

“Còn nữa, nghe nói Bùi tướng quân là một cô nương gia, nhưng lớn lên lại giống một hán tử, thế nhưng Hoàng Thượng chính là thích ‘nàng’ như hán tử mới phong ‘nàng’ vi hoàng hậu.” Triệu Đại Thâm bán đồ ăn dựa vào tin tức tổng hợp được từ mọi người ở chỗ, cho ra cái kết luận này.

“Cái gì? Bùi tướng quân là cô nương gia? Thấy thế nào cũng không giống.” Trương Nhị thúc thật sự không thể tưởng tượng Bùi tướng quân bách chiến bách thắng là một nữ nhân.

“Mới không phải! Bùi tướng quân đường đường là một hán tử, lần trước có một ác bá đến *** ăn quyết còn muốn phá ***, người ta thiếu chút nữa bị tên ác bá đó đùa bỡn, chính là Bùi tướng quân cứu a, người ta tối sùng bái y.” Lão bản nương của Hạnh Duyệt khách *** Lí Tam tỷ vừa nhắc đến hán tử của mình là lại bắt đầu thao thao bất tuyệt.

“Ai nha? Mặc kệ Bùi tướng quân là nam hay là nữ, Hoàng Thượng nhất định là rất thích y. Bằng không. Cũng sẽ không liều lĩnh phong y vi hậu.” Vẫn lẳng lặng làm người nghe Lâm đại nương rót cục nói ra những lời đã nghẹn trong lòng rất lâu.

Mọi người đều đồng ý cái nhìn của nàng.

Nếu Bùi Ngọc Thư nghe được dân chúng truyền đãi y là một nữ nhân, nhưng lại lớn lên giống hán tử, mà Hoàng Thượng chính là coi trọng y giống hán tử mới phong y vi hậu, chỉ sợ sẽ vì khiếp sợ quá độ mà ngất.

Ai! Nước là ấm hay là nguội cũng chỉ có người uống mới biết, hiện tại Bùi Ngọc Thư chỉ cảm thấy mình thành chuyện chê cười lớn nhất từ thuở Bàn Cổ khai thiên địa tới nay, đường đường một tướng quân bị phong làm hoàng hậu?

Đứng trong Bùi gia từ đường từ biệt tổ tiên, Bùi Ngọc Thư có xúc động muốn khóc.

Y đứng sững sờ nơi bài vị của Bùi Cách, “Phụ thân, sao lại có chuyện hoang đường thế này phát sinh? Hài nhi chính là một nam nhi, lại bị tên Hoàng Thượng tùy hứng làm bấy kia cường phong làm hậu.” Loại chuyện bôi nhọ môn phong thanh bạch như thế, thật sự hảo muốn khóc!

Ta không muốn làm hoàng hậu, không muốn vào cung, không muốn nhìn thấy cái tên hoàng đế biến thái háo sắc kia, không muốn.....

Không bằng..... Lúc này rút kiếm tự vận, có lẽ còn có thể bảo trụ gia phong trong sạch của Bùi gia.

Thế nhưng y tìm khắp nơi lại chẳng thấy hung khí hay kiếm, chỉ phải buông tha có ý niệm tìm cái chết trong đầu.

Thấy Bùi Ngọc Thư bước vào từ đường mà lại chưa thấy ra, thị lữ trong hoàng cung canh giữ ngoài tử đường cùng đành thỉnh Bùi vương thị tới từ đường thỉnh y ra, nếu đến trễ giờ Bùi Ngọc Thư cũng sẽ không khuôn mặt u sầu bước ra từ đường, buông vai, tâm không cam tình không muốn ngồi lên phượng liên, Bay về phía Vị Ương cung.

Nếu Bùi Cách trên trời biết được, ông tất sẽ cho rằng: may mắn lúc trước tiên hoàng không có cái dũng khí tổn hại triều cương lập ông vi hậu, nếu không, hiện tại người khóc nhất định là ông kẻ đang ngồi trên phượng liên đi vào Vị Ương cung kia, Bùi Ngọc Thư xuống liên, đứng bất động tại chỗ, y thật sự không

muốn bước thêm bước nào, đầu tiên là một than lễ phục hoàng hậu không biết nên đi thế nào, thứ hai y căn bản không muốn bước vào Vị Ương cung, chỉ cần một bước tiến cung, cả đời đều phải ở trong cung làm bạn cùng Hoàng Thượng, y..... Thật sự không muốn làm hoàng hậu!

Vì sao thái hậu cũng tùy ý Hoàng Thượng phong nam tử vi hậu? Nàng hẳn phải cực lực phản đối mới đúng chứ!

Vì cái gì đại thần trong triều đồng ý Hoàng Thượng tùy hứng làm vậy? Bọn họ lý nên toàn lực khuyên can a! Nam tử vi hậu, làm trái cương thường, còn ra thể thống gì!

Vì cái gì nường cùng tùy ý cái hôn sự giả dối hư ảo này? Tất cả hết thảy tất cả đều là do Hoàng Thượng bày bạ nói bừa, không có bằng chứng! Bà nhất định là bị Hoàng Thượng lừa gạt mới có thể bán hải tử của mình!

“Thỉnh Hoàng hậu nương nương di giá.....” Một bên Lữ Tương thấy Bùi Ngọc Thư vẫn đứng yên một chỗ, lập tức khom người cung thỉnh Hoàng hậu nương nương di giá về phía trước.

Bùi Ngọc Thư đầy bụng oằn hặn chân như sinh rễ đứng yên bất động, y căn bản không thể nâng nổi một bước, đối hậu cung tần phi mà nói có lẽ đây là may mắn cầu cũng cầu không được, đối y mà nói, đây chẳng khác nào là ác mộng.

Lão tổ tông của ta! Van cầu ngài nhanh di giá về phía trước đi! Nếu sai canh giờ, nô tài sẽ bị mất đầu đó! Lữ Tương nội tâm khẩn trương vạn phần, vạn nhất Hoàng Thượng trách tội xuống, hẳn cho dù có mười đầu cũng không đủ chặt!

Bùi Ngọc Thư hoàn toàn không có dấu hiệu dời bước, Lữ Tương bắt đắc dĩ đành phải cầu cứu Trương Thông đứng bên, Trương Thông đành phải vội vàng đi đến trước mặt Hoàng Thượng.

Lưu Tuần đứng trước cửa Tư Mã một hồi lâu, nóng vội nhìn cửa cung đi qua đi lại.

“Trương Thông, hoàng hậu đã tới chưa?”

“Đã đến, nhưng.....” Trương Thông hướng Hoàng thượng cuối người cung kính đáp.

“Đến đây rồi vậy người đâu?” Lưu Tuần ngữ mang trách cứ liếc lão.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, Hoàng hậu nương nương đứng bất động trước cửa cung, nô tài không thể thỉnh y di giá về phía trước.”

“Phải không?” Thì ra Ngọc Thư ngượng ngùng không dám tiến cung?

“Hảo, trăm tự mình đi tiếp y.” Lưu Tuần bước nhanh xuống đài đi về phía cửa cung, bên miệng tràn ra một mặt cười thần nhiên.

Trương Thông bên cạnh lau mồ hôi lạnh, hoàn hảo Hoàng Thượng không sinh khí: lão khẩn trương theo sau Hoàng Thượng.

“Ngọc Thư, sao lại đứng ở đây không tiến cung?” Lưu Tuần đến cạnh Bùi Ngọc Thư quan tâm hỏi han.

Bùi Ngọc Thư nhú mày nhìn Lưu Tuần, hẳn nguyên bản hy vọng có thể tha một khắc là một khắc,

Càng chậm tiến cung càng tốt, chính là, hẳn tự mình đến đây, chính mình đích kéo dài chiến thuật liên sử không được.

“Ngươi then thùng?” Lưu Tuần bám vào hấn bên tai nói nhỏ.

“Làm gì có!” Là căn bản không muốn tiến cung!

Bùi Ngọc Thư nhìn hấn trong lòng lại hét ầm lên, nhưng y lại không dám nói mấy câu tiếng lòng này của mình ra.

“Trầm tới đón ngươi, đi thôi.” Lưu Tuần tiếp nhận tú hoa hồng trù (khăn voan thêu hoa), một tay đỡ vai Bùi Ngọc Thư một tay khác khoát hoàng trù lên, nửa thôi nửa thúc đẩy y vào cung.

Bước vào cung điện, hoàng thái hậu ngồi trên ghế ở chính điện, nàng nghiêng đầu, vuốt cằm nhìn Lưu Tuần cùng Bùi Ngọc Thư đang quỳ dưới điện.

“Ngọc Thư, ngươi còn bày ra cái mặt khổ qua như thế nữa, thì tối nay ta sẽ không cho ngươi ngủ.” biểu tình như sắp chết của Bùi Ngọc Thư lệnh Lưu Tuần không vui, ngày đại hỉ mà sắc mặt y lại khó coi đến vậy, hẳn kẻ vào tai Bùi Ngọc Thư đe dọa nói.

“Ta.....”

Căn bản là cười không nổi, nhưng Bùi Ngọc Thư dưới *** uy của hắn chỉ đành đầu hàng, miễn cưỡng xuất ra một nụ cười, ngay cả y mà còn thấy cái nụ cười này..... là ngoài cười nhưng trong không cười, khẳng định là xấu đến dọa người.

Bái đường xong, tiến vào tiền điện Vị Ương cung, Lưu Tuần ngồi xuống long ý trên đại điện, cả triều văn võ đứng hai bên, bắt đầu nghi thứphong hậu c.

Triều đại chưa bao giờ có chuyện lập nam tử vi hậu, nên những thứ được ban đều là yên chi, lăng la tơ lụa những thứ đồ dung của nữ nhi. Bùi Ngọc Thư căn bản không cần mấy thứ này, chẳng bằng thưởng y chiến giáp, đao kiếm hoặc tuần mã thì còn được chứ....

Nhưng mà, Hoàng Thượng ban cho y có thể không nhận sao?

“Thần Bùi Ngọc Thư khấu tạ hoàng ân.....” Bùi Ngọc Thư quỳ xuống đất hướng Hoàng Thượng thở dài dập đầu, lúc này y muốn nói nhất chính là mọi việc cứ tạ ân như thế này rồi chấp dứt đi.

Bùi Ngọc Thư nói ra những lời này, cả đại điện đều im lặng trong chốc lát, Trương Thông đã thấy chỗ không đúng, lo lắng kẻ vào tai hắn thì thầm, Bùi Ngọc Thư sắc mặt phút chốc phiem hồng.

“Thần..... Thần..... Thần..... Thần.....” Bùi Ngọc Thư đầy mặt ửng hồng, không biết nói ra câu kia thế nào, hơn nữa còn là từ miệng của một nam tử đường đường như y.

Ngọc Thư, nói mau a! Trẫm đang chăm chú lắng nghe đây!

Lưu Tuần ngồi ngay ngắn trên long ý, dù gấp vẫn ung dung nhìn Bùi Ngọc Thư.

Hỗn đản! Mặc kệ!

“Thần..... Thần..... Nô tì..... Bùi Ngọc Thư..... Chúc..... Chúc đế vạn niên.....” Đáng hận!

Bùi Ngọc Thư xấu hổ quần bách cúi đầu, từ chối nửa ngày, mới dùng thanh âm thấp không thể thấp hơn, cơ hồ muốn ngắt đi mà bài trừ ra câu làm y muốn đâm đầu tự sát kia.

Trên thực tế, từ “Thiếp” này y căn bản chưa nói nói ra.

Lưu Tuần đương nhiên biết y chưa nói, bất quá, hắn không vội nhất thời, chắc chắn sẽ có lúc hắn buộc y nói ra từ đó.

“Ngọc Thư.....”

Tình cảm mãnh liệt qua đi, Lưu Tuần ôm Bùi Ngọc Thư vào lòng, bên tai y nói nhỏ.

“Ân.” Bùi Ngọc Thư mệt mỏi ngay cả đầu cũng không muốn nâng, lười biếng đáp lại.

“Ngươi yêu trẫm không?”

Thanh âm trầm thấp khêu gợi như chuông đồng vang lên bên tai Bùi Ngọc Thư, khí tức ấm áp phả vào làm y hảo ngứa ngáy.

“A?” Bùi Ngọc Thư tim đập loạn nhịp, không kịp nhắm nuốt lời nói của hắn.

“Hảo hoàng hậu của trẫm, ngươi có yêu trẫm không?” Lưu Tuần cuốn lấy thân hình y, chơi xấu làm nũng.

“Đừng nói nữa!”

Bùi Ngọc Thư mặt phút chốc phiem hồng, có chút thẹn thùng muốn hắn đừng nói nữa.

Một người lớn như vậy rồi, hỏi cái vấn đề như thế cũng không biết mắc cỡ!

Kỳ thật, chính y cũng không rõ mình đối Hoàng Thượng tình cảm gì, muốn y nói ra chuyện ngay cả bản thân y cũng không biết chẳng phải quá ép buộc sao.

“Không nói thì, tối nay không cho người ngủ nga.”

Bàn tay thon dài nhẹ nhàng lướt qua bên hông Bùi Ngọc Thư, một trận run rẩy thối bay hết cơn buồn ngủ của y.

“Người, người tối nay còn chưa đủ a?” Không đếm được y dưới thân hấn đạt đến lần cao trào bao nhiêu, Bùi Ngọc Thư kinh ngạc trừng mắt nhìn hấn.

Nếu không phải hấn không hề tiết chế yêu cầu, y sẽ phải mệt đến mức toàn thân tê liệt không còn chút khí lực sao?

“Hoàng Thượng, đêm đã khuya, tốt hơn nên nghỉ ngơi đi, sáng mai còn phải lâm triều.” Bùi Ngọc Thư trở mình, không để ý tới sự quấy rầy của hấn tính toán tiếp tục ngủ.

“Ngọc Thư, người có yêu trẫm không?” Lưu Tuần xoay người y lại đối mặt với mình, *** mâu thâm thúy thật sự chăm chú nhìn y.

“Ta lại chưa nói không yêu người, người đừng làm vậy nữa!” Bùi Ngọc Thư có chút tức giận hấn cắt câu lấy nghĩa, âm điệu nói chuyện không tự giác sắc nhọn lên.

Bùi Ngọc Thư bắt tri bắt giác lại lọt vào bẫy rập.

“Vậy là, người là yêu trẫm?” Lưu Tuần nắm tay y, ngữ khí sang suốt thông tỏ.

Đều đã là giờ sửu, còn gây chuyện như thế nữa thì quả thật không cần ngủ nữa.

Một mặt mây đỏ phút chốc lan ra khắp mặt Bùi Ngọc Thư, y bắt đắc dĩ thở dài.”Người nói l cái gì thì chính là cái đó! Giờ không còn sớm, mau ngủ đi.”

Y nhắm mắt lại lười nhìn hấn.

“Thật sự?” Giống như đang xác nhận tâm ý y, Lưu Tuần hỏi lại một lần.

“Đúng vậy!” Bùi Ngọc Thư còn buồn ngủ, không kiên nhẫn thuận miệng ứng một câu.

“Ngọc Thư, tâm tình trẫm như đang bay trên mây, khoái hoạt cực kỳ!” Lưu Tuần nhào về phía y, ôm y vào lòng.

“Chuyện gì nữa.” Bùi Ngọc Thư bị hành động thành linh của hấn làm hoảng sợ.

“Trẫm hưng trí lại tới nữa, chúng ta lại đến vài lần đi!” Lưu Tuần lướt qua bờ ngực bằng phẳng của Bùi Ngọc Thư, khẽ chạm vào nụ hoa trước ngực, nụ hoa khéo léo mẫn cảm lần thứ hai đứng thẳng, khát vọng hấn âu yếm cùng môi lưỡi hấn làm dịu, Bùi Ngọc Thư trong lòng sợ hãi.

“Cái gì! Hưng trí? Vài lần?” Cái này, Bùi Ngọc Thư hoàn toàn thanh tỉnh.

Người này không biết mệt sao?

“Dừng, dừng tay! Không cần mà!” Bùi Ngọc Thư giãy dựa kháng cự hấn, nhưng toàn thân mềm nhũn không chút khí lực, dễ dàng bị chế trụ.

Kết quả đương nhiên là..... Kháng nghị không có hiệu quả rồi!

Hôm sau sáng sớm ——

“Ngọc Thư, người hảo hảo nghỉ ngơi, trẫm đi lâm triều, hạ triều lại đến thăm người.”

Lưu Tuần mặc hảo triều phục, khẽ hôn lên mặt Bùi Ngọc Thư, *** thần chấn hưng rời khỏi tẩm cung, đi đến tiền điện của Vị Ương cung.

Ân, hôm nay thật đúng là tốt ngày!

Xem xét bóng dáng thần thanh khí爽 của hấn, tựa hồ còn có thể cảm giác được hấn đang cười rất vui vẻ.

Đáng ghét! Lần này lại thua rồi!

Ngay cả nâng lên cánh tay đều cảm mệt mỏi, Bùi Ngọc Thư trong lòng ô ô bất bình.

Hừ! Lần sau, ta nhất định phải đi lâm triều!

Tuyệt đối muốn đi!

Hết đệ nhất quyển- đệ thập chương

Đệ nhất quyển hoàn

11. Quyển 2 - Chương 1: Văn Ân Đệ Nhị Bộ

Đường đường nam tử bị phong làm hoàng hậu! Chuyện này đối với một Phiêu Hãn đại tướng quân uy phong lẫm lẫm mà nói, quả thực là thiên đại sỉ nhục! Mà thân là thần tử gặp được một hoàng đế như vậy, cũng chỉ có thể ngửa mặt lên trời thở dài, oán chính mình tam sinh bất hạnh.....

Bùi Ngọc Thư từ nhỏ đã tiến cung đảm nhiệm chức thư đồng của Hoàng Thượng, chịu được hần hơn mười năm “Khinh bạc trên ghẹo”..... Thật vất vả lợi dụng “Phòng thủ biên cương” để lấy cớ, muốn thoát khỏi con đại dã lang này, lại nhiều lần bị hần dùng kế triệu hồi, thậm chí bị thăm bị đề lên long sà..... Ô ô! Chẳng lẽ suốt đời này y đều không thể thoát khỏi ma chướng của hần?

Tổn hại triều cương lập y vi hậu, Lưu Tuần chỉ nghĩ muốn biểu thị công khai thực tâm của mình! Đây chính là thiên đại ân sủng, nào biết ái khanh không những không cảm kích, còn khiến hần lấy khuôn mặt ‘nồng nàn’ (tình ý =)) dán lên cái lãnh mông của y..... Di? Lúc này, sao y bỗng nhiên lại nhiệt tình như hỏa, chủ động thị tẩm hần? Ác, nguyên lai ái khanh muốn thỉnh mệnh xuất chinh? Thành, chỉ cần bằng lòng cam tâm tình nguyện”Chính danh”, treo lên danh hiệu “Hoàng hậu” thì đi!

12. Quyển 2 - Chương 1-2

Tả ủng mỹ nhân, hữu bảo giang sơn (phải ôm mỹ nhân, trái có giang sơn), là ước mơ của biết bao đời hoàng đế từ cổ chí kim.

Có cả mỹ nhân lẫn giang sơn là giấc mộng của các đời hoàng đế, thế nhưng hai thứ này lại như thể ánh rạng đông buổi bình minh cùng ánh mặt trời buổi ban trưa cách xa vô cùng.

Vậy mà Hán Thảng đế Lưu Tuần lại có thể “Hiệp giang sơn dĩ đắc mỹ nhân” (Ôm cả giang sơn cùng giai nhân) không chỉ thực hiện được lý tưởng của tất cả hoàng đế, mà còn ôm được cả mỹ nhân, làm vô số nam nhân tham muốn.

Nhưng, cái định nghĩa mỹ nhân thì mỗi người mỗi khác.

“Tuần..... A..... Không..... Không cần.....”

Tiếng than nhẹ khàn khàn cùng thở gấp đứt quãng truyền ra từ tấm điện của hoàng đế, da thịt màu trà nhả bóng ẩn hiện những giọt mồ hôi trong suốt, nhiều điểm hồng ửng trải khắp toàn thân, trước ngực anh quả nhỏ xinh dính đầy dấu vết duyên hôn sủng đở, ánh lên thủy quang ảm ướt, nói rõ một đêm kích tình còn chưa dừng lại.

Đôi con ngươi như hắc diệu thạch *** nhuận, vì tình triều đột kích mà tiêu tán vô pháp ngưng tụ, khuôn mặt tuần lẳng ửng đỏ cùng thân thể nam tính phiếm hồng không ngừng triển miên nhận lấy những vui thích mà tuần mỹ nam tử trên thân mang đến.

Đôi tay trắng ngần mềm nhẹ mà lại không thiếu mãnh mẽ đỡ lấy thất lưng nam tử đã rơi vào ***, không ngừng va chạm vào thân thể y, bàn chân thon dài đan qua ôm lấy sau lưng tuần mỹ nam tử, phượng nhãn mị nhân chú mục nhìn người dưới thân, dục diễm bùng cháy cùng dục vọng cao trường ánh lên hoa hỏa rực sáng, dục hoả khó thể dập tắt bùng lên mãnh liệt.

Mỹ nhân này, là chính cung hoàng hậu Bùi Ngọc Thư của Hán Thắng đế Lưu Tuần, y, tuyệt đối là một nam tử, hơn nữa còn là “Phiêu Kị tướng quân” đánh Hung Nô bách chiến bách thắng của Hán triều.

“Ngọc Thư..... Trẫm..... Yêu ngươi.....”

Gầm nhẹ một tiếng, Lưu Tuần phóng ra mãnh nhiệt tình vào cơ thể y, mà Bùi Ngọc Thư vì phải thừa nhận tình cảm mãnh liệt của hần mà cũng đạt đến cao trào.

“Cáp a..... Cáp a..... Hoàng Thượng..... Từ bỏ.....”

Một mỗi quá! Thật sự là không còn sức lực mà tiếp tục bị hần “Yêu thương” nữa, Bùi Ngọc Thư nằm phịch trên giường, vô lực lắc đầu.

“Không gọi tên trẫm..... thì thêm ba lần nữa vậy.....”

Động dục vọng còn nằm trong cơ thể Bùi Ngọc Thư, Lưu Tuần ánh mắt tràn ngập trên tức ghé vào tai y thì thầm.

A? Thêm ba lần nữa? Còn tiếp tục như vậy y nhất định sẽ *** tấn nhân vong.

“Hoàng..... Không..... Tuần, Tuần..... Van cầu ngươi, không cần..... Thật sự không cần.....”

Bùi Ngọc Thư hoảng sợ trừng lớn đồng mâu như hắc diệu đã sớm không còn tiêu cự, nhìn Lưu Tuần trước mặt đang cười hề hề như kẻ trộm, hoàn toàn không thể khiến người khác an tâm.

Nhưng mị thái kiêu suyển (thờ gấp hỗn loạn) cùng con ngươi đen tan tác ướn át trong mắt Lưu Tuần lại đặc biệt mê người.

“Lại nhìn trẫm bằng đôi mắt chứa đầy dục vọng như vậy, trẫm sẽ chịu không nổi đó.” Đầu lưỡi xảo trá liếm hai má y, kèm theo đó là tiếng liếm mút tẩm tắc cực kì *** mỹ.

Đôi mắt chứa đầy ***?

“Nói, nói bậy! Ta khi nào dùng ánh mắt chứa đầy *** nhìn ngươi!”

Bùi Ngọc Thư hai tay đẩy thân hình gần sát y ra, kháng nghị lại sự bịa đặt của hần, toàn nói bậy nói bạ. Đáng tiếc lực bất tòng tâm, hoàn toàn không thể phát huy tác dụng hù dọa.

“Còn nói không nhìn trẫm như thế, ngươi xem.....”

Trong cơ thể dục vọng vốn ngủ yên dần trưởng lớn, Lưu Tuần ác ý kiêu khích dừng đạo vì tình sự vừa rồi mà vô cùng ướn át.

“Oa! Dừng, dừng tay lại!” Bùi Ngọc Thư thiếu chút nữa bị hần dọa vỡ gan, y bất chấp tự tôn kinh thanh thét chói tai: “Không cần! Buông!”

Bùi Ngọc Thư rút ra hai tay trước bờ ngực bằng phẳng của Lưu Tuần, muốn gọi về một phần lý trí của hần, nhưng cảm giác cả người bủn rủn vô lực làm y càng thêm thất bại.

“Không nên buông? Đừng lo, trẫm sẽ ôm chặt ngươi không buông, đến, hôn một cái.”

Cố ý lý giải sự cự tuyệt của y thành yêu cầu, Lưu Tuần hai tay ôm lưng y, hạ xuống mặt y một nụ hôn.

“Nào, đừng cự tuyệt trẫm, thêm một lần nữa được không, ân?” Tên đã lấp lên đây, không thể không bắn.

“Không cần mà! Ta rất mệt!”

Mỗi lần đều bị hần giày vò không còn ra hình người, còn tiếp tục nữa, y có mười cái mạng cũng không đủ dùng.

“Ngọc Thư, được mà.” Lưu Tuần dán cả cơ thể lên người y, dục vọng trướng lớn lấp đầy dũng đạo trơn nhẵn, nơi hai người mập hợp thít chặt không có lấy một khe hở.

“Ta.....” Thật sự không cần a.

Bùi Ngọc Thư vô lực cũng vô pháp cự tuyệt đành phải cúi đầu che đi đôi gò má ửng đỏ, hai tay ôm lưng hẳn, im lặng nhận từng cơn sóng tình tập kích lại.

“Ngô.....”

Đầu lưỡi linh hoạt cướp lấy chiếc lưỡi phấn nộn của Bùi Ngọc Thư, lòng sục triền miên trong đó, nụ hôn nóng bỏng cùng hương vị quen thuộc khiến y ý loạn tình mê, không còn là chính mình.

Cam tâm trong suốt mặc sức trốn ra khỏi khoé môi chảy xuống cằm, Lưu Tuần liếm lấy dòng tân dịch ấy.

“Hảo hoàng hậu của trẫm, yêu người.....”

Mười ba năm qua tương tư rốt cuộc đã được đáp đền, sao có thể bảo hấn bình ổn sự nhiệt tình cùng kích ái tận sâu trong máu? Cho dù hàng đêm ôm lấy người này hấn yêu cũng vô pháp tiêu tán đi khát vọng không thể thỏa mãn trong cơ thể.

“Ân a..... A.....”

Miệng tuy nói không cần, nhưng thân thể phản ứng lại không thể nói dối, hàng đêm xuân tiêu đã khiến họ quen thuộc thân thể lẫn nhau, đôi môi sung đỏ, gò má ửng hồng, đôi mắt phỉm sương, ngượng ngừng lại vì rơi vào kích tình mà hiển lộ thần sắc mê người, Bùi Ngọc Thư sớm buông khí giới đầu hàng.

“Ngượng ngừng mà kích tình.....” sao lại có người đồng thời có được hai biểu tình hoàn toàn trái ngược nhau như vậy chứ?

Trẫm đã vô pháp rời xa người, Ngọc Thư, vậy người cứ nhận mệnh đi, ngoan ngoãn trở thành hoàng hậu của trẫm, đời này kiếp này, duy nhất của trẫm.

Rường cột chạm trổ, Tiêu Phòng Điện hoa lệ lộng lẫy, là tẩm cung của hoàng hậu, cũng là ước mơ tha thiết của tất cả tần phi, chỉ cần vào ở Tiêu Phòng Điện, tức đại biểu người là đương triều quốc mẫu, đứng đầu hậu cung.

Lúc này, có một vị nam tử tuấn lãng qua lại trong Tiêu Phòng điện rộng lớn ấy, con người đen sáng ngời ẩn dấu nghi hoặc, giữa trán khắc ngân như kiếm bồ ngày càng sâu, trong đầu đầy dấu chấm hỏi cùng phiền não, còn có một chút uẩn giận.

Nơi này không phải là hậu cung của Hoàng Thượng sao? Vì sao ta thân là nam tử lại phải ở trong này? Ta đường đường là Phiêu Kị tướng quân, lý nên ở biên cương tác chiến, bảo vệ quốc gia, sao lại có thể vì bị Hoàng Thượng uy hiếp mà khuất phục dưới *** uy của hấn chứ, thậm chí còn trở thành nam sủng khóa tại thâm cung?

Huống hồ, hậu cung sao nam nhân có thể lưu lại được, đầu hấn không phải bị hồng rồi chứ? Cư nhiên dám để một nam tử như ta ở lại hậu cung, không sợ xảy ra chuyện gì sao? Bùi Ngọc Thư đứng lại, đảo cặp mắt trắng dã, thật không rõ Hoàng Thượng rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì.

Bị phong làm hoàng hậu! Việc này với một Phiêu Kị tướng quân uy phong lẫm lẫm mà nói là thiên đại sỉ nhục.

Nếu không phải hấn quý vi ngôi cửu ngũ, Bùi Ngọc Thư sớm tức đến mức giơ kiếm chém hấn trăm ngàn lần, sao còn chịu được việc hấn làm càn thế này? Người thân là hạ thân gặp được một hoàng đế như vậy, chỉ có thể ngửa mặt lên trời than thở mình tam sinh bất hạnh.

Hoàng Thượng nếu thật sự thích một nam tử có quan giai (chỉ quan lại) là “Tướng quân”, hấn đại khái có thể đi tìm người khác a, trong triều đình tướng quân ít nhất có năm vị, mỗi vị đều là tuổi trẻ đầy hứa hẹn, sao ba chọn bốn chọn lại chọn trúng y? Chẳng lẽ nói là vì y đã từng là thư đồng của hấn, nên từ nhỏ phải chịu hấn bị khinh bạc trêu chọc?

Y đã nghĩ muốn hết biện pháp rồi xa tầm mắt Hoàng Thượng, trở thành tướng lãnh phòng thủ nơi biên cương, vốn tưởng rằng tránh không gặp mặt là phương pháp tốt nhất có thể làm Hoàng Thượng quên đi sự tồn tại của y, đáng tiếc, việc này chẳng những không hiệu quả, còn nhiều lần bị hấn dùng kế triêu hồi từ biên cương về, thậm chí còn bị hấn áp đảo lên long giường.....

Nghĩ một chút, khuôn mặt tuấn lãng của Bùi Ngọc Thư sớm ửng đỏ, thối! Chưa từng thấy hấn bỏ thời gian luyện võ, vì sao y lại không có biện pháp chống lại hấn? Chẳng lẽ nào nói cả đời này y đều không thể trốn khỏi ma chướng của hấn?

Ai! Bùi Ngọc Thư dù có tính toán thêm thế nào nữa thì có đánh cũng không đánh lại một Lưu Tuần tính kế y hơn mười năm, hấn chính là Đại Hán hoàng đế phách lịch vô địch giáo hoạt gian trá nhất trong lịch sử, y dù có bản lĩnh lớn cách mấy cũng bay không ra lòng bàn tay hấn.

Lững thững bước đến một góc chất đồng tơ lụa vải vóc cùng yên chi thủy phần, Bùi Ngọc Thư nhìn những thứ được ban tứ chất thành đồng, càng thêm khó chịu.

Nhìn xem, Hoàng Thượng ban cho là thứ gì?

Y rõ ràng là một nam nhân, lấy mấy thứ này làm gì? Huống hồ màu sắc kiểu dáng của mớ tơ lụa của đó đều là dành cho một cô nương, cho dù may thành xiêm y, mặc trên người y cũng rất khó coi.

Nên làm sao với mấy thứ này đây?

Bùi Ngọc Thư nhíu mi, đứng trong Tiêu Phòng Điện suy nghĩ cách giải quyết mấy thứ này mà phiền não.

“Hoàng hậu nương nương, cầu người đừng đi qua lại nữa, nhìn thấy người đi, mắt Tứ Hỉ sắp đầy sao rồi.” Tứ Hỉ rướn người, thỉnh cầu y thật đúng lúc! Đưa cho tần phi hậu cung. Mặc dù không biết Hoàng Thượng phong y vi hậu đến tốt cùng có tính toán gì, nhưng, đường đường Đại Hán thiên tử hấn phải có rất nhiều tần phi nhỉ?

Chủ ý quyết định, y kiệt lực suy tư nên làm sao trông xuất mấy thứ phiền toái kia. Chính là, đây dù sao cũng là hậu cung của hoàng đế, y là một nam tử, không tiện tự mình tặng cho các tần phi, mặc kệ thế nào dù sao cũng nên tránh đi hiểm nghị.

“Tứ Hỉ, mấy thứ này làm sao mới mang cho hậu cung tần phi được?” Bùi Ngọc Thư xoay người nhìn Tứ Hỉ hỏi, một tay kia chỉ chỉ mớ tơ lụa vải vóc cùng yên chi thủy phần Hoàng Thượng ban cho.

“Hoàng hậu nương nương không thích?” Tứ Hỉ cúi người hỏi.

“Không phải không thích, nhìn được mà không dùng được, giữ thì lãng phí, không bằng mang tặng cho người cần dùng.”

Trời biết y có bao nhiêu hy vọng xử lý sạch cái mớ này, nhìn thật chướng mắt, hơn nữa còn gợi lại tình cảnh sau khi y bị Hoàng Thượng phong hậu, thật sự là cực kỳ dọa người.

“Còn nữa, đừng gọi ta Hoàng hậu nương nương, nghe xong chói tai.” Một nam nhân mà bị xưng là “Hoàng hậu nương nương”, nghe rất quái đản còn chướng tai nữa, không tốt, phải đổi cách xưng hô.

“Nếu không gọi Hoàng hậu nương nương, nô tài nên xưng hô người thế nào đây?” Tứ Hỉ lần thứ hai cúi người, khó hiểu nhìn y.

“Gọi Bùi tướng quân là được.” Bùi Ngọc Thư vuốt cằm, nói ra tiếng lòng của mình.

“Nhưng mà, Hoàng Thượng có lệnh, nô tài chỉ có thể gọi người là Hoàng hậu nương nương.” Hoàng Thượng thật đúng là tính toán tài tình, hấn cư nhiên biết Hoàng hậu nương nương không thích người ta gọi y là Hoàng hậu nương nương! Tứ Hỉ âm thầm bội phục Hoàng Thượng anh minh.

“Cái gì?” Thanh âm Bùi Ngọc Thư không tự giác cất cao.

Đây là cái quy định chết tiệt gì vậy! Hấn không phải đã nói nếu thành hoàng hậu của hấn, thì có thể giữ lại chức hàm tướng quân sao? Vì sao hấn lại yêu cầu nội thị trong cung gọi y là Hoàng hậu nương nương? Hấn nhất định có ý muốn phá ước định! Bùi Ngọc Thư phát hiện bản thân đã mắc mưu hấn không biết bao lần.

Câu cửa miệng nói: ăn một lần thiệt, học một lần khôn. Vậy tại sao y ăn Hoàng Thượng nhiều thứ thiệt như vậy lại vẫn không học được một chút khôn lanh chứ?

Đáng ghét! Cái tên siêu cấp hỗn đản đáng ghét đó! Mỗi lần cứ lấy việc trêu chọc y làm niềm vui. Bùi Ngọc Thư ảo não việc mình bị lừa. Biểu tình thay đổi nhanh cực điểm, vô cùng không vui.

“Khởi bẩm Hoàng hậu nương nương, hôm nay giờ Mùi, hậu cung tần phi sẽ đến đây thỉnh an người, không bằng thừa dịp đó thưởng mấy thứ này cho các nàng, cũng tiện thuận nước gió thuyền.....” Tứ Hỉ khom người hướng Bùi Ngọc Thư hành lễ, trộm ngẩng đầu nhìn vẻ mặt đang buồn bực của y, suy nghĩ một lát mới bầm ra suy nghĩ của mình.

“Hoàng Thượng có làm hay không? Hậu cung vốn nào phải nơi nam nhân nên ở? Ta là một nam nhân, muốn ta gặp mặt tần phi thế nào chứ?” Bùi Ngọc Thư sau khi nghe xong không khỏi rít gào rống giận “Này..... Người không phải Hoàng hậu nương nương sao? Đương nhiên là phải gặp mặt hậu cung tần phi rồi.....”

Tứ Hỉ dò xét biểu tình càng lúc càng khó coi của Bùi Ngọc Thư, thảm! Hoàng Thượng, ngài mau trở lại a, nô tài sắp gánh hết nổi rồi.

“Chuyện gì vậy?” Thanh âm trầm thấp khêu gợi như chuông đồng vang lên phía sau.

Lưu Tuân mới vừa cùng các đại thần nghị sự xong, từ Tuyên Thất Điện trở về thật xa đã nghe được rít gào rống giận, vừa bước vào Tiêu Phòng Điện một bước lập tức thấy Bùi Ngọc Thư tức tức giận không thôi, Hoàng Thượng cuối cùng cũng trở lại rồi, Tứ Hỉ thở ra một hơi, nhanh chóng cúi người thỉnh an Hoàng thượng, lui ra sau đứng một bên.

“Còn dám nói! Người bảo mọi người trong cung gọi ta là Hoàng hậu nương nương, còn muốn ta đi gặp hậu cung tần phi, dù có nói thế nào ta cũng là nam, thế này còn thể thống gì?” Nhìn người gây ra mọi chuyện khí định thần nhàn đứng trước mắt, Bùi Ngọc Thư xả hết cơn tức trong lòng về phía hắn.

“Người vốn là đương triều Hoàng hậu a, gọi người Hoàng hậu nương nương thì có gì không ổn?” Lưu Tuân không chút hoang mang tiếp cơn tức của y, hảo thanh an ủi: “Huống chi, gặp hậu cung tần phi chính là một phần cung nghi của hoàng hậu, tự tiên đế khai quốc đến nay đều như thế.”

“Không cần! Ta không đi!” Hừ! Nếu đây là cung nghi từ khai quốc đến nay, vậy người còn dám tổn hại triều cương lập nam tử vi hậu? Lịch đại tiên đế có người nào dám lập nam tử vi hậu sao? Bùi Ngọc Thư hừ lạnh một tiếng, từ chối cho ý kiến với câu trả lời của hắn.

“Ngọc Thư, trăm có chuẩn bị một lễ vật, chỉ cần sau khi gặp mặt hậu cung tần phi, sẽ tặng nó cho người.” Lưu Tuân đổi thành dụ dỗ.

“Là cái gì? Chắc không phải mấy thứ đó nhỉ?” Bùi Ngọc Thư chỉ chỉ những thứ xếp thành đống trên đất.

“Lần trước trăm làm hư chiến giáp của người, nên giờ đã làm lại một bộ hảo chiến giáp đầy đủ.” Lưu Tuân dò xét sắc mặt y, đột nhiên phát hiện trên mặt y lộ ra hào quang chói mắt

“Thật sao?” Hắc đồng sáng ngời phút chốc tỏa sáng.

“Đương nhiên, người tuy là Hoàng hậu của trăm, nhưng dù sao cũng là tướng quân của Hán triều, chiến giáp đối võ tướng mà nói chính là rất quan trọng.” Lưu Tuân ý bảo Tứ Hỉ lui xuống mang chiến giáp ra.

Sau một lúc lâu ——

“Oa! Đây, đây là.....” Bùi Ngọc Thư nhìn không chuyển mắt bộ áo giáp được chế tạo tỉ mỉ, hoàn toàn đen bóng, sờ đồng, sờ tây, cơn tức sớm biến mất vô tung.

“Thích không?” Lưu Tuân nói nhỏ vào tai y.

“Àn, cảm ơn Hoàng Thượng.” Bùi Ngọc Thư gạt đầu, cao hứng rất nhiều cũng cảm thấy vui vẻ hơn, ít nhất Hoàng Thượng còn không quên y là một tướng quân.

“Vậy, hậu cung tần phi gặp hay không gặp?” Con người đen thâm thúy ánh lên *** quang dị thường, Lưu Tuân xuất ra một chiếc câu cá —— thấy môi không thấy lưỡi, tuyệt đối phải khiến Bùi Ngọc Thư cam tâm nguyện cần câu.

Y thích bộ áo giáp này, nhưng mà phải gặp tần phi..... Bùi Ngọc Thư nhú mày kiếm lại, vẫn hơi do dự.

“Chỉ là gặp mặt thôi, mà sẽ có được lễ vật này nha.” Lưu Tuần hạ một liều thuốc cực mạnh nữa, nghiêm nhiên lợi dụng tài nguyên chung quanh mình, không bắt được y đồng ý thì không ngừng.

“Vậy thì gặp!” Vì bộ áo giáp này, cho dù muốn y đi gặp Hoàng thái hậu cũng không vấn đề gì.

Đắm chìm trong không khí khoái hoạt Bùi Ngọc Thư tự nguyện thỏa hiệp, chưa phát giác trong mắt Lưu Tuần hiện lên một tia giảo hoạt.

Hắc hắc! Bộ áo giáp này có “Cơ quan” a.

“Khởi bẩm Hoàng hậu nương nương, hậu cung tần phi đã đến, đang đợi ngoài điện.” Tứ Hỉ cúi người đứng trước Bùi Ngọc Thư, cung kính nói.

“Thỉnh các nàng vào đi.” Vì bộ tân giáp của mình, Bùi Ngọc Thư chỉ phải kiên trì ngồi xuống chính vị trong điện, hơi mất tự nhiên nhìn hậu cung tần phi từ ngoài Tiều Phòng điện nối đuôi nhau tiến vào.

Này..... hậu cung của Hoàng Thượng không phải đều là phần đại tam thiên (mỹ nhân ba nghìn), giai lệ vạn nhân sao? Sao hậu cung của người này..... Y đếm thầm, chỉ có sáu người?

“Tham kiến Hoàng hậu nương nương.” Thanh âm uyển chuyển ôn nhu vang lên.

Sáu vị tần phi cúi đầu nghiêng người hành lễ với Bùi Ngọc Thư, y thoáng giật mình, không biết phải đối mặt các nàng thế nào.

Khi các tần phi nhất trí ngẩng đầu nhìn về phía y, một mặt mây đỏ lan ra khắp mặt Bùi Ngọc Thư, khiến tim y không khỏi đập nhanh hơn, sâu sắc kinh diễm mỹ mạo của các nàng, vóc dáng mỗi người đều là kinh lung hữu trí (lả lướt gây hứng thú), bộ dạng khuynh quốc khuynh thành, chìm sa cá lặn, thật sự là nhân gian tuyệt sắc.

Đẹp quá! Lấy ánh mắt nam tính mà nói, các tần phi này đều là quốc sắc thiên hương, y nhìn cũng động tâm, nếu y có được thê thiếp xinh đẹp như hoa thế kia, khẳng định hàng đêm sênh ca, nhạc bát âm thực (vui chơi không thua hai vị vua ‘nổi tiếng’ Ân Trụ Vương, và Tùy Dương đế). Nhưng Hoàng Thượng vì sao không đi sủng ái các nàng? Lại hàng đêm bận bịu hạ những ấn ký xấu hổ trên người y, y..... Thật sự không thể lý giải sự thưởng thức của Hoàng Thượng.

Chẳng lẽ nói đầu hấn thật sự bị hỏng rồi? Không yêu phi tần mềm mại xinh đẹp, lại thiên vị đi trêu ghẹo một nam toàn thân trên dưới rắn chắc, không nơi nào có thể xứng là ôn hương nhuyễn ngọc cả.

Quả nhiên, Hoàng Thượng quý vi ngôi cửu ngũ, ý tưởng cũng không phải tầm thường dân chúng có thể lý giải.

Bùi Ngọc Thư rơi vào kinh ngạc cùng kinh ngạc trong lòng quả thật sinh ra buồn phiền, tùy tiện chọn đại một người trong các nàng thì người nào cũng tốt gấp mấy trăm lần y, nhưng ánh mắt Hoàng Thượng lại dừng ở nơi nào? Sao cứ mãi trêu chọc y?

“Hoàng hậu nương nương, nên nói gì đó thì hơn.” Tứ Hỉ thấy Bùi Ngọc Thư sững sờ tại chỗ, đưa lỗi tai nhắc nhở hấn nên nói vài câu, để tránh không khí quá mức nghiêm trọng.

“Miễn, miễn lễ.” Hai gò má Bùi Ngọc Thư ửng hồng, “Đúng rồi! Các người là.....” Lập tức muốn thoát khỏi không khí đầy ngưng ngưng, Bùi Ngọc Thư thuận miệng hỏi.

“Khởi bẩm Hoàng hậu nương nương, nô tì là Liễu Chiêu nghi.” Hồng y nữ tử dẫn đầu lên tiếng mở miệng.

“Nô tì là Lí Chiêu nghi.” Hoàng y nữ tử trả lời.

“Nô tì là Trần Tiệp dư.” Phấn hồng biểu nữ tử nói.

“Nô tì là Vương Tiệp dư.” Lam y nữ tử trả lời.

“Nô tì là Triệu Mỹ nhân.” Lục y nữ tử trả lời.

“Nô tì là Chu Mỹ nhân.” Thủy thanh y nữ tử trả lời.

“Vây, nơi này có chút lễ gặp mặt, tặng cho các vị.” Càng hy vọng mình trấn định lại càng không thể khống chế, Bùi Ngọc Thư khấn trương đến mức bàn tay chảy đầy mồ hôi, gấp gáp phân phó Tứ Hỉ phân thưởng tơ lụa vải vóc cùng yên chi thủy phần cho các tần phi.

“Tạ ơn Hoàng hậu nương nương.” Các tần phi trăm miệng một tạ ân y.

Đợi các nàng rời đi, Bùi Ngọc Thư lập tức ngã về phía sau tựa lưng vào ghế, đầu đầu mà nhu nhu huyết Thái Dương.

Ông trời! Loại trường hợp này thật sự còn khó làm hơn là lĩnh quân đánh giặc!

Y cho dù đại địch trước mắt cũng có thể thông dong ứng phó, nhưng khi đối mặt với ánh mắt phức tạp mà chứa đầy khiêu khích của các tần phi lại đứng ngồi không yên không thể thông thả ứng đối lại.

Mơ hồ cảm nhận sắp có một cơn bão táp kéo đến, Bùi Ngọc Thư không khỏi thở dài, y thật sự không có hứng thú cùng nữ nhân tranh sủng a!

“Hoàng hậu nương nương cư nhiên là một nam nhân, thật không hiểu Hoàng Thượng suy nghĩ cái gì.” Chu Mỹ nhân không cam lòng bản thân lại bại bởi một nam nhân.

“Y có thể hơn chúng ta chỗ nào chứ, muốn làm Hoàng hậu nương nương cũng nên là Liễu Chiêu nghi đứng đầu.” Vương Tiệp dư phụ họa, nàng không thể hiểu nổi trong lòng Hoàng Thượng đang suy nghĩ cái gì “Các người đừng nói như vậy, y trở thành hoàng hậu nhất định là có nguyên nhân.” Liễu Chiêu nghi thần sắc phức tạp nói ra quan điểm của nàng.

“Nhưng, các người không thấy Hoàng hậu nương nương bộ dạng rất tuần suất sao? Nghe nói y là tướng quân đánh Hung Nô bách chiến bách thắng đó.” Trần Tiệp dư vẽ mặt hoa si (mê ‘giai’) say mê chìm trong ảo tưởng của mình.

“Đúng rồi, hơn nữa y thường tơ lụa cùng yên chi đều là những thứ cao cấp nhất trong cung a.” Triệu Mỹ nhân cũng thích cái khí chất sang sảng mà tuần suất của y, Hoàng hậu nương nương thật sự không giống người thường.

“Thật hảo muốn cùng y đàm một hồi luyện ái.” Bệnh hoa si của Trần Tiệp dư lại phát tác.

“Uy! Người đừng suy nghĩ bậy bạ, nếu Hoàng Thượng biết sẽ bị mất đầu đó.” Chu Mỹ nhân cảnh cáo nàng đừng nói lung tung.

“Chỉ nghĩ trong đầu thôi cũng không được sao.” Trần Tiệp dư hờn dỗi oán giận, ngay cả mộng cũng không được mộng sao?

“Được! Chỉ cần đừng nói đi ra, tùy người muốn nghĩ sao thì nghĩ.” Chu Mỹ nhân lờ đi một bộ hoa si xuân tâm nhộn nhạo của nàng.

Các tần phi cứ như vậy một đường vui đùa quay về tấm điện của mình.

Hết đệ nhị bộ – Đệ nhất chương

13. Quyển 2 - Chương 2

“Ngọc Thư, lúc trăm lâm hạnh người, người có cảm giác không?” Nhìn Bùi Ngọc Thư trong lòng ánh mắt sắp biến thành một đường thẳng, Lưu Tuần cố ý thổi khí bên tai y, từng đợt nhiệt khí luồn vào tai khiến y thật ngứa ngáy

“Ân..... cảm giác gì?” Y theo phản xạ muốn vươn tay đẩy ra người quấy rầy giấc ngủ của mình, thuận miệng nói ra một câu mà cả mình cũng còn chưa nghe rõ.

“Chính là cảm giác này nha!” Bàn tay Lưu Tuần khẽ nhéo một thực quả trước ngực y, làm y run rẩy một trận, bỗng nhiên thanh tỉnh.

“Buông ra! Có, có hay không người không phải rõ ràng nhất sao?” Khuôn mặt Bùi Ngọc Thư hồng thắm, mở to hai mắt trừng hấn, đối với câu hỏi của hấn chỉ cảm thấy buồn chán ồn ào vô cùng! Vừa mới ngủ được lại bị làm phiền!

“Trẫm muốn nghe người chính miệng nói ra!” Bàn tay không an phận khéo léo ấn nắn thực quả, khiêu khích *** của y.

“Người đừng như vậy mà!” Bùi Ngọc Thư cầm tay hấn, ngăn lại dục diễm rất có khả năng không thể vẫn hồi.

Cứ việc y không nghĩ ra Hoàng Thượng vì sao đối y đặc biệt chấp nhất, nhưng, nam nhân rất dễ xúc động a, chỉ cần *** bị khơi mào, không được giải thoát là rất khó bình ổn cỗ liệt hỏa hừng hực đang thiêu đốt trong thân thể a.

“Nói mau đi!” Một tay kia dần chuyển xuống nơi tối mẩn cảm dưới hạ phúc, cầm lấy dục vọng phía trước vỗ về xoa nắn

“Có..... Có mà!”

Lấy tính cách quẩn người khác của hấn mà nói, nếu không trả lời chỉ sợ tối nay cũng đừng nghĩ ngủ, Bùi Ngọc Thư dúi đầu vào lòng hấn, ngừng nửa ngày, mặt ửng hồng nói ra những lời này.

“Thật sự? Là cảm giác này sao?”

Ngón tay thon dài chuyển ra nơi tư mật sau lưng, ở nhập khẩu vượt qua u huyết ít khi bị chạm vào, dừng dạo vì tình sự vừa rồi mà đủ độ trơn dễ dàng rộng mở, hoan nghênh hấn tiến vào.

“Ấn..... Không, không cần mà!” Bùi Ngọc Thư đã muốn phản chấn lại một mỗi hô lên, ngữ khí cự tuyệt lại vì tiếng rên rỉ ám muội không rõ mà càng thêm vô lực.

“Đến đây! Trẫm sẽ làm người cũng có cảm giác a.” Lưu Tuần lí giải sự cự tuyệt của y thành ý dục cự hoàn nghênh (vẫn còn muốn tiếp tục ‘làm’), trực tiếp nằm lên y.

“Ta, ta không cần..... Người hiểu lầm!” Bùi Ngọc Thư sử dụng cả chân tay muốn đẩy ra con bạch tuộc đang bám trên người mình, Nhưng, khí lực toàn thân như thể nước chảy hoàn toàn không thể sử lực.

“Dừng, dừng tay..... Không..... A..... A!” Còn chưa có nói xong, lập tức đã bị từng cơn sóng tình đột kích khiến đầu văng mắt hoa.

Màn đêm yên tĩnh, tiếng rên rỉ cùng thở dốc khiến người khác tâm tư ngứa ngáy truyền khắp cả tấm điện, cùng từng cơn ồ ồ thở dốc khàn khàn thuần hậu, càng làm lòng người như dây cung.

Y chưa từng thắng Lưu Tuần, lần này đương nhiên vẫn là thua.

Ngày thường, Lưu Tuần gần đến canh năm đã thanh tỉnh thay đổi triều phục tảo triều, Bùi Ngọc Thư sẽ mở đôi mắt lim nhìn bóng hấn rời khỏi tấm điện. Sáng nay, Bùi Ngọc Thư vì đêm qua hoan ái quá độ mà một mỗi vô cùng, chẳng những qua canh năm còn chưa thanh tỉnh, hơn nữa vẫn luôn cảm thấy có một người thân thiết tựa vào mình.

“Ấn..... A! Hoàng Thượng người sao còn ở đây?” Bùi Ngọc Thư bỗng dưng mở hai mắt, vừa lúc đón nhận ánh mắt mang theo mỉm cười của Lưu Tuần, y kinh ngạc nhìn Hoàng Thượng, đã qua canh năm, vì sao Hoàng Thượng vẫn ở lại tấm điện mà chưa tảo triều?

“Hôm nay là hưu mộc a, người đã quên?”

“Hưu mộc” tức là ngày hoàng đế cùng quan viên Hán triều không cần tảo triều xử lí công việc, cứ năm ngày thì có một ngày hưu mộc. (nghỉ là để tắm rửa a, hưu tức là nghỉ ngơi, còn mộc trong mộc dục tức tắm rửa =)) có bản nói, bảy ngày mới có 1 ngày hưu mộc, vậy tức là 7 ngày mới tắm 1 lần a =)))

“A?” Y thật sự đã quên bég.

Mỗi khi đến ngày hưu mộc, Bùi Ngọc Thư phi thường phiền não, Hoàng Thượng nhất định sẽ quẩn y từ sáng sớm cho đến khi màn đêm buông xuống, nói cách khác, ngày nghỉ của Hoàng Thượng sẽ là ngày y không thể nghỉ ngơi, ngay cả thời gian để thở một hơi cũng không có.

Y thật sự không thể lý giải vì sao Hoàng Thượng mỗi ngày canh năm đã thức dậy, bình thường còn bận đến khuya, lại vẫn còn thể lực muốn y thị tẩm, hơn nữa, cuối cùng người mệt mỏi nhất định là y, tuyệt không phải là Hoàng Thượng.

Hàng đêm triển miên tuy rằng mệt, thể nhưng vào lúc Hoàng Thượng tảo triều y vẫn có thể nghỉ ngơi một chút. Hôm nay..... đừng mong nghĩ đến chuyện nghỉ ngơi, Bùi Ngọc Thư không khỏi thở dài trong lòng.

“Sao vậy? Không thích trẫm ở cùng người?” Lưu Tuần với tay kéo lấy thắt lưng y, bắt y tựa vào lòng mình.

“Không phải.” Kỳ thật y cũng không chán ghét sự đụng chạm của Hoàng Thượng, càng có thể nói là tập mãi thành thói quen.

Nói thật, y chẳng những sớm thành thói quen thị tẩm, hơn nữa còn có thể hưởng thụ niềm vui trong đó, nhưng mà, y tuyệt không thể nói cho Hoàng Thượng biết thật tình, chỉ sợ Hoàng Thượng mà tâm tình tốt nhất định sẽ càng cố gắng làm hạnh y. Y thật lo Hoàng Thượng yêu cầu tựa như vĩnh vô chừng mực như thế sẽ làm y *** tấn nhân vong.

“Người mệt mỏi, trẫm cho người tịnh thân (đây là tắm rửa đừng ai hiểu làm thành... nhé).” Lưu Tuần đứng dậy phủ thêm ngoại bào, muốn ôm y lên.

Hắn không muốn thân thể hoàn mỹ của Bùi Ngọc Thư bị người khác nhìn thấy, cho dù là cung nữ nội thị cũng không được phép, mỗi lần hoan ái xong, hắn đều kiên trì từ tự mình tịnh thân cho Bùi Ngọc Thư.

Hoàng Thượng tôn quý tốt cùng lại có thể vì y làm đến mức này, nói y bất động dung là gạt người.

Nhưng là, y tuyệt đối không thể nói cho Hoàng Thượng tâm tình của mình, bằng không, hắn nhất định sẽ được một tác lại muốn tiến một bước. Nếu không phải y là một võ tướng, thân thể xương cốt cường tráng, làm sao chịu nổi việc Hoàng Thượng hàng đêm làm hạnh đầy hỏa nhiệt kích tình.

Bùi Ngọc Thư hai má hiện lên hai đóa mây đỏ.”Không cần, ta tự mình làm....”

“Đừng thẹn thùng, vẫn là trẫm làm cho.” Lưu Tuần trực tiếp ngồi xuống cuối ôm y bước vào dục gian, không để y có cơ hội cự tuyệt.

Bùi Ngọc Thư chỉ phải cúi đầu xuống, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt nhu tình như nước của Hoàng Thượng.

“Ngọc Thư, người hảo hảo nghỉ ngơi đi.”

Tịnh thân xong, Lưu Tuần giúp Bùi Ngọc Thư thay xiêm y sạch sẽ, ôn nhu đặt y lên giường, một giường hỗn độn vì ân ái hôm qua sớm đã được đổi mới.

Bùi Ngọc Thư vì lời nói của Hoàng Thượng mà kinh ngạc trừng lớn mắt, “Hoàng Thượng, người không.....” Tiếp tục chuyện đêm qua?

Đối diện với ánh mắt phức tạp mà đầy trân trọng của Hoàng Thượng, y bỗng nhiên thấy mình hỏi một chuyện rất ngu xuẩn, đây không phải là tỏ ra y vẫn luôn chờ mong hắn làm hạnh sao?

“Người không phải mệt mỏi sao? Vậy thì hảo hảo nghỉ ngơi đi.” Dường đủ *** thần, khôi phục thể lực mới có thể tiếp tục triển miên a. (Tưởng anh tha cho em =))

Lưu Tuần ngồi ở mép giường, hạ xuống môi y một nụ hôn, vỗ về khuôn mặt tuần nghị của y thương tiếc không thôi.

“Ân.”

Khó được Hoàng Thượng hôm nay nguyện ý buông tha, sao y không hảo hảo mà ngủ cho đủ được chứ? Tuy rằng, nội tâm có một ít, rất ít mất mát, y vẫn nhắm lại mí mắt từ hạ xuống chìm vào mộng đẹp.

Tuyên Thát điện trong Vị Ương cung, truyền đến từng trận sư tử rống như sấm rền bên tai.

“Không cần! Ta tuyệt không đi!”

Bùi Ngọc Thư mặt hồng tai đỏ cùng Lưu Tuần cãi cò, tuy rằng y thích Hoàng Thượng đụng chạm, nhưng cũng không tỏ vẻ y nguyện ý thừa nhận y là hoàng hậu a!

Huống chi, y chính là sa trường võ tướng, một nam nhi thiết trung tranh cốt, bị Hoàng Thượng cường phong hậu đã một chuyện chê cười, nếu đi tham gia nghi thức thân tằm, chẳng phải lại để thiên hạ chê cười nữa sao hơn nữa đó chẳng khác nào tuyên cáo y là đương triều hoàng hậu a! Y sao lại không biết Hoàng Thượng đang tính toán cái gì!

Trung Quốc từ xưa lấy nông lập quốc, các triều đế vương đều trọng việc nông tang (trồng dâu nuôi tằm), vì thế hàng năm vào khoảng thời gian đầu xuân sẽ cử hành nghi thức hoàng đế thân canh (hoàng đế tự mình cày cấy), hoàng hậu thân tằm (hoàng hậu tự mình cho tằm ăn), mục đích là làm một tấm gương, cổ vũ nông nghiệp sản xuất phát triển, chú trọng nông tang, chăm sóc lê dân, giảm nhẹ thuế khoá lao dịch.

Hán thắng đế Lưu Tuần từ ngoại thành phía đông Vĩ Ương cung suất lĩnh công khanh đại phu, đại thần trong triều chờ tự mình phù lê canh vụ tịch điền (cày cấy, tịch điền từ dùng để chỉ mảnh ruộng được vua thân chinh cày).

“Hoàng hậu” Bùi Ngọc Thư sẽ dẫn tần phi, công chúa, công khanh phu nhân, cùng với mệnh phụ của các đại thần trong triều đến vườn Ngự uyển phía đông ngoại thành Vĩ Ương cung tế bái thần tằm, để khuyến khích việc nuôi tằm.

Các đời hoàng đế, từ sau khi Luy Tổ phát minh ra việc dưỡng tằm ươm tơ được tôn xưng là mẫu thần, thì nghi thức thân tằm đều do nữ nhân chủ trì, mà hoàng hậu nguyên là nữ nhân, tất nhiên là không có gì vấn đề. Nhưng mà Bùi Ngọc Thư là thân nam nhi, thế là xuất hiện vấn đề.

Chính yếu nguyên nhân là chủ trì thân tằm nghi thức phải mặc lễ phục của hoàng hậu, đây là chuyện khiến y khó chịu nhất.

Y đương đương thân nam nhi, là hán tử thiết trung tranh cốt, bảo y làm sao mặc vào lễ phục của hoàng hậu a?

Chẳng phải sẽ thành bất luân bất loại sao (ngô không ra ngô khoai không ra khoai)?

“Ngọc Thư, các triều nghi thức thân tằm đều do hoàng hậu chủ trì, người là đương triều hoàng hậu sao có thể không đi?” Lưu Tuần lựa lời khuyên bảo, chỉ có sau khi chủ trì nghi thức thân tằm mới có thể chính thức triệu cáo thiên hạ thân phận hoàng hậu, hẳn rất chờ mong a.

“Ta không muốn! Cũng không phải ta tự nguyện làm hoàng hậu!”

Lời này vừa nói ra, Lưu Tuần biểu tình nhất thời trở nên âm trầm, Bùi Ngọc Thư mặc dù khiếp sợ tính tình âm u bất định của hắn, nhưng hắn tuyệt không thỏa hiệp.

“Nếu người không đi, trẫm sẽ ở Tuyên Thất điện..... Lâm hạnh người.” Lời Lưu Tuần mang theo uy hiếp, nếu y dám cự tuyệt, hẳn nhất định có biện pháp khiến y không thể không đi.

“Người!” Cái tên hoàng đế bá đạo lại hỗn đản này!

Hắn dám dùng loại chuyện này để uy hiếp y! Bùi Ngọc Thư tức giận đầy mặt đỏ bừng, con người đen như chim ưng sáng ngời hữu thần hung hăng trừng Lưu Tuần.

Kỳ thật, y đã rất lâu chưa từng mắt với Hoàng Thượng, nhưng lúc này đây y hoàn toàn không thể chấp nhận việc Hoàng Thượng muốn y làm—— muốn y đương triều hoàng hậu chủ trì nghi thức thân tằm.

Ngày thường, nếu không không có ý cường điệu hoặc bỗng nhiên lộ ra việc này, y thường sẽ quên đi cái thân phận hoàng hậu lệnh y xấu hổ kia.

Nhưng cứ mỗi lần phát sinh tranh chấp, y chưa từng chiếm được thượng phong lần nào, không phải bị hắn cưỡng chế lên giường dùng thân thể thay cho lời xin lỗi, thì là dùng phương thức bá đạo chuyện chế bắt y khuất phục.

Đáng giận! Bùi Ngọc Thư căn bản không muốn thừa nhận việc y đâu không lại hắn, chỉ phải đem tất cả nguyên nhân quy tội hắn là một tên hoàng đế háo sắc bá đạo hỗn đản, tùy hứng làm bậy! Có ai có thể đấu thắng vị ác bá quý vi ngôi cửu ngũ này?

“Còn nói không đi?” Lưu Tuần đề lại hai vai y, tiếp cái trừng mắt của y, đầy hứng thú chăm chú nhìn y.

“Hừ!” Bùi Ngọc Thư tức giận thần tình đỏ bừng, quay đầu đi, không để ý tới hấn.

“Không để ý tới trẫm? Hảo, trẫm sẽ giúp người khoan y vậy.”

Lưu Tuần thân thủ kéo lấy tà bào phục của y, sợ tới mức y lập tức ngăn lại bàn tay Lưu Tuần đang cầm lấy tà bào phục, liên tiếp về phía sau thối lui.

“Không cần! Không đi là không đi!”

Thoát khỏi sự kiềm chế của Lưu Tuần, tính tình quật cường của Bùi Ngọc Thư lúc này lại nổi lên, vẫn là một bộ vệt chết mà mạnh miệng, hừ! Y tuyệt đối, tuyệt đối không cần đi!

“Oa! Người muốn làm..... Ngô! Ngô!”

Lưu Tuần không tranh chấp với y nữa, trực tiếp lấy hành động thay lời nói, bước lên một bước ôm lấy Bùi Ngọc Thư, hung hăng ngăn lại cái miệng không nghe lời, linh lưỡi cường ngạnh mở ra hàm răng cắn chặt của y, đầu lưỡi xâm nhập, dễ dàng quấn lấy đầu lưỡi đang muốn trốn chạy, quấn lấy kéo bó cùng hòa vào cơn giao triền.

“Ngô..... Ngô.....” Bùi Ngọc Thư nhịn không được hấn kịch liệt khiêu khích, nụ hôn nóng bỏng làm thần trí y cơ hồ phiêu nhiên rời đi.

Cho đến khi Lưu Tuần vừa lòng, hấn mới rời khỏi đôi môi ngọt ngào mà lại không làm người ta chán ngán kia.

“Cáp a..... Cáp a.....” Bùi Ngọc Thư vuốt ngực thở dốc, y sắp không còn giữ được cơn tức nữa rồi.

Quả nhiên, hôn y, dáng vẻ bệ vệ của y lập tức biến nhỏ lại, nếu tiến thêm một bước, liệu y có thể thỏa hiệp không nhỉ?

Trong đầu vừa mới nảy ra ý tưởng, Lưu Tuần lập tức tự động cởi bỏ đai lưng của Bùi Ngọc Thư, cả bộ bào phục nháy mắt rơi rớt xuống, bàn tay thon dài với vào phía trong trung y vuốt ve chơi đùa thù du trước ngực.

“Ân..... Không..... Không cần.....” Hoàng Thượng rốt cuộc đang làm cái gì a? Trong cái không khí đối nghịch gây gắt thế này mà.....

“Còn dám nói không đi?” Tay Lưu Tuần di chuyển xuống dưới hạ phúc, qua một lớp y phục nắm lấy dục vọng của y khiêu khích, vuốt ve, xoa nắn.

“Ân a..... Không, không đi.....” tiếng ngâm nga xấu hổ từ miệng y dật ra.

Lúc này, Bùi Ngọc Thư bỗng nhiên thống hận thân thể mình hoàn toàn quen thuộc còn mang sự chờ mong Lưu Tuần tiến thêm bước nữa, dục vọng của y đã bị khơi mào. Đáng giận!

“Còn găng cái?” Rõ ràng đã bị khơi mào dục diễm, sao y không chịu dứt khoát gạt đầu thỏa hiệp cầu trẫm lâm hạnh mình chứ?

“Không..... A.....”

Ngón tay thon dài của Lưu Tuần cố ý ở lướt qua đỉnh dục vọng của y, nó lại càng khiến y khó chịu đựng nổi mà cơ hồ đạt đến đỉnh, phóng thích kích tình.

“Hoàng Thượng! Ngài ở đây sao..... Nô tài tìm ngài.....”

Tứ Hỉ lo lắng không cẩn thận xông vào Tuyên Thất điện, nó tìm Hoàng Thượng tìm rất vất vả nha, bây giờ cuối cùng cũng tìm được, nhưng mà không khí này dường như có chút..... Tối, Hoàng Thượng đang cởi tà áo nữa mở cửa Hoàng hậu nương nương xuống, một bàn tay còn lại nắm lấy thứ giữa khố của y, Hoàng hậu nương nương mặt đỏ ửng, ánh mắt chứa oán giận trừng Hoàng Thượng, không, phải là ánh mắt quyến rũ mới đúng.

Thảm! Nó dường như lại nhìn thấy hình ảnh không nên nhìn thấy, vậy giờ nên làm cái gì đây?

Làm sao mà nó mỗi lần đều quấy rầy chuyện tốt của Hoàng Thượng thế này? Lần trước tránh được một kiếp, lần này còn có vận khí tốt như vậy không? Mạng nhỏ của nó không phải đã chơi xong rồi chứ “Tứ Hỷ, có chuyện gì?” Tiểu tử này, không phải bảo nó không được phép quấy rầy chuyện tốt của trẫm nữa sao?

Lưu Tuần quay lại nhìn người đã nhìn thấy thứ không nên nhìn, một tay cầm chặt cánh tay Bùi Ngọc Thư không cho y giãy ra.

“Hoàng thái hậu tìm ngài.....” Tứ Hỷ cúi đầu, không dám ngẩng đầu nhìn biểu tình của Hoàng Thượng cùng Hoàng hậu nương nương.

“Biết rồi, người lui xuống đi.” Lưu Tuần phát tay bảo Tứ Hỷ lui xuống, bị nó quấy rầy như vậy, hưng trí toàn bộ bay hết.”Người đi hay không đi? Nếu không đi thì sẽ còn nhiều Tứ Hỷ xông vào nữa đấy, thậm chí ngay cả đại thần trong triều cũng.....” Lưu Tuần hai tay kèm chặt thắt lưng y, thanh âm trầm thấp khêu gợi vang lên bên tai y, hần quyết định cho y một cơ hội nữa.

“Người! Hừ! Đi thi đi!” Dù sao bị cường phong hậu cũng đã quá mất mặt, không còn gì mất mặt hơn nữa rồi.

Bùi Ngọc Thư không muốn cùng hần giằng co tiếp, vì một tranh chấp đến cuối cùng vẫn là không thể thắng mà nổi giận, thì chỉ có mình y bị thua thiệt.

“Đây mới là hảo hoàng hậu của trẫm.” Lưu Tuần khẽ đặt một nụ hôn xuống khuôn mặt vì tức giận mà đỏ bừng của y.

Bùi Ngọc Thư liếc mắt nhìn hần một cái sau đó nhanh chóng cầm lấy y phục sửa sang lại như thường, không hề quay đầu lại một mạch rời khỏi Tuyên Thất điện.

“Ngọc Thư, trẫm đi một chút sẽ trở lại, phải đợi trẫm trở về yêu thương người ác.”

Một câu hết sức ghê tởm buồn nôn làm Bùi Ngọc Thư vừa bước ra Tuyên Thất điện thiếu chút nữa đã vấp ngạnh cửa té ngã.

Hần không biết cái gì là ngưỡng ngừng ư?

Thân mình Bùi Ngọc Thư cương lại một lúc, hoả tốc thoát đi tầm mắt nóng rực của Lưu Tuần.

Ngọc Thư then thùng, khuôn mặt y giờ phút này nhất định hồng như lửa.

Lưu Tuần tâm tình vui vẻ một đường thẳng đến Trường Nhạc cung, Tứ Hỷ theo sát phía sau hần. Hần một đường đều nghĩ đến hình ảnh cùng Ngọc Thư thân ái ân ái kích tình, căn bản đã quên mất chuyện mỗi năm ngày phải đến vấn an Tiêu thái hậu, hần đã hơn năm ngày chưa đến Trường Nhạc cung vấn an rồi.

Bất quá, cho dù thái hậu trách cứ hần quên mất quy củ, lấy tâm tư cùng cơ trí xảo hoạt đa mưu của hần, định có thể thoải mái bãi bình Tiêu thái hậu. Nếu không, lúc trước sao hần có thể gạt Tiêu thái hậu đồng ý để hần lập nam tử vi hậu chứ?

Lưu Tuần nội tâm rất cảm ơn thái hậu đã khoan nhượng cho sự bốc đồng muốn lập Ngọc Thư vi hậu của mình, nhờ vậy hần mới có thể chuyên tâm vào triều chính, căn chính yêu dân, nếu không, hần thật sự rất khó có hứng thú với mấy cái chính sự nhàm chán này, đương nhiên, cũng sẽ không trở thành một đời minh quân.

Vàng trắng lười liềm treo trên màn đêm hắc ám, tản mát ánh sáng lạnh bạch mà nhu hòa. Canh ba, xá nhân báo giờ (người làm công việc gõ mõ báo giờ) bước ngang qua Vị Ương cung.

Lưu Tuần ngồi dậy nghiêng người tựa vào long tháp, gập một chân lại, một tay vỗ về khuôn mặt tuần lãng giờ đây lại chìm vào giấc ngủ say nồng như một đứa trẻ con của Bùi Ngọc Thư.

Dưới ánh nến mờ nhạt, ôn nhu nhìn ngắm con người đang chìm trong mộng đẹp kia, khóe miệng triển khai một nụ cười tuyệt lệ, một loại tình cảm sùng nịch vượt qua thứ mà lời nói có thể biểu đạt.

Ngọc Thư, cho dù đêm đêm xuân tiêu, với người, trẫm tựa hồ vĩnh viễn đều không thể thỏa mãn tâm tư như không có đây này.

Người có biết tình cảm trăm dành cho người mười mấy năm qua chưa từng đổi thay? Trừ người ra, đã không ai có thể làm hồ tâm của trăm gợn sóng.

Thân thể dần rằng đã mệt mỏi, thần trí cũng đã chìm vào mộng đẹp, thế nhưng lại vì có người kề sát vào mình mà vô thức phản ứng, sau đó, sự ầm áp dính sát vào người y như có ý thức mà bắt đầu di chuyển.

Phút chốc, một trận run rẩy tự tận sâu trong thân thể truyền đến, ầm áp quen thuộc lập tức lấp đầy vào cơ thể.

Bùi Ngọc Thư ngạc nhiên mở mắt, mờ mịt nhìn Lưu Tuần, “Hoàng Thượng, người đang làm cái..... A.....” Hai chân y bị tách ra đặt trên vai hắn.

Hoàng Thượng thế nhưng thừa dịp y ngủ say đối y..... không phải vừa chấm dứt chưa đến một canh giờ sao?

“Không cần, mệt quá..... Ân.....”

Cho dù mệt đến mức toàn thân hư nhược không thể sử lực, nhưng dục vọng của y vẫn tràn đầy *** thần mà ngẩng đầu dậy, Bùi Ngọc Thư không khỏi tự mắng thân thể không thể dùng được này của mình.

Tiếp thu được tin tức y đã hưng phấn, Lưu Tuần bắt đầu luật động trên người y.

“Nhìn thụy nhan không hề có chút phòng bị của người, trăm tối nay lại muốn người, đến thôi, bồi trăm trong chốc lát.”

“Không..... Không cần..... A.....” Ta thật sự không muốn nữa! Tối nay đã sắp mệt chết rồi.

Ô! Cảm giác quen thuộc, hương vị quen thuộc, y sắp chống đỡ hết nổi rồi.

Bùi Ngọc Thư rút cục sâu sắc nhìn ỹ, “Thói quen” quả nhiên là một chuyện rất không tốt, y lại có phản ứng.

“Tuần..... Không cần..... A.....”

Thân thể được bôi trơn đầy đủ lần thứ hai thừa nhận yêu cầu tựa như vĩnh vô chừng mực, cảm giác vui thích tràn đầy mỗi một bộ phận trên thân thể.

Bùi Ngọc Thư hai tay ôm cổ Lưu Tuần, miệng hô không cần, nhưng y lại không ngừng ôm lấy đối phương, vui thích rên rỉ không tự giác tự đặt ra khỏi miệng, thân mình nhận tình triều mà ướt đầm phiếm hồng không nhận được tựa vào hắn, muốn hấp thu nhiều hơn hơi thở của hắn, chờ mong xâm nhập xỏ xuyên qua sâu hơn.

“Người..... Thật sự không cần?” Gắt gao ôm trăm còn nói không cần?

Xuyên thấu qua nơi hai người mập hợp chặt chẽ, Lưu Tuần đương nhiên hiểu được phản ứng của thân thể là tối thành thực.

“Ân..... Thật sự..... Không, không cần..... A.....”

Bùi Ngọc Thư mặt đỏ bừng không nén nổi mà nâng thất lưng lên nghênh hợp từng đợt xỏ xuyên mãnh liệt của hắn, lại mạnh dạn ôm lấy tấm lưng dày rộng của Lưu Tuần, hiện lộ bản chất chân thật nhất của mình ra trước hắn.

Tiếng ngâm nga sung sướng có chỗ nào giống như muốn chấm dứt? “Được rồi, cứ ôm trăm nói không cần.....” Thì tốt hơn, như vậy càng có thể kích dục vọng muốn người của trăm.

Lưu Tuần trăm tư một lát, cúi người xuống thổi khí vào tai y, lệnh thân hình Bùi Ngọc Thư chấn động.

A? Ôm Hoàng Thượng nói không cần? “Người! Ân..... A, a.....” Nào có ôm người! Ta rõ ràng đã nói không cần, người sao lại tùy ý hãm hại ta!

Những tiếng mắng chửi đến bên môi lại biến thành rên rỉ thoải mái, Bùi Ngọc Thư vội vàng vươn tay che miệng mình, cái này, y tự mình nhảy vào hồ mực, càng tô càng đen a!

Không cần nghĩ, kết quả đương nhiên là Lưu Tuần thiên hạ vô địch thắng, hấn rạng rỡ vui vẻ hạ xuống mặt Bùi Ngọc Thư một nụ hôn, thông thả nên bước vào triều, chỉ để Bùi Ngọc Thư ngồi phịch trên giường ảo não.

Đáng giận! Có cần mỗi lần đều khiến y không thể xuống giường thế này không? Cứ như là cố ý bày ra hấn đã dành bao nhiêu sức lực trên người mình vậy!

Tình tự ảo não dừng lại trong lòng một chốc, y lập tức quyết tâm phải phấn chấn lại.

Chính là, y chỉ có thể ngồi phịch trên giường chính mình rồi cuộc phải phấn chấn lại thế nào đây? Nói thực ra, y cũng không biết.

14. Quyển 2 - Chương 3

“Nô tì thỉnh an Hoàng hậu nương nương.” Một thân ảnh *** té yếu điệu xuất hiện trước mặt Bùi Ngọc Thư, Liễu Chiêu nghi cúi đầu hành lễ với y.

“Liễu Chiêu nghi, đã trễ thế này có chuyện gì?” Bùi Ngọc Thư đang đọc binh thư trước án, ngẩng đầu, thấy có một thân ảnh quen thuộc bước vào tầm mắt, y buông trúc giản xuống, đứng dậy hỏi lý do nàng đến.

Từ sau khi trở thành “Hoàng hậu”, Bùi Ngọc Thư thật sự vô cùng nhàn rỗi, trừ bỏ tần phi trong cung đến tìm y nói chuyện phiếm, cũng chỉ có thể đọc binh thư, ở luyện võ trường chuyên dụng của vũ lâm quân cưỡi ngựa bắn tên, để phát tiết những chuyện buồn bực trong lòng.

Về mặt ngưng ngừng muốn nói lại thôi của Liễu Chiêu nghi, lại đột nhiên giống như có một quyết định trọng đại lao lên trước ôm lấy thân thể Bùi Ngọc Thư. “Thần, nô tì thích người!”

“Không, ta không thể.....” Bùi Ngọc Thư bị dọa mất hồn, y vội vàng lấy tay đẩy cánh tay *** té đang ôm chặt mình ra.

Loại chuyện này phát sinh đã rất nhiều lần, không chỉ Liễu Chiêu nghi, mà những tần phi cung nữ khác cũng đã từng thổ lộ với y, nhưng đều bị y cự tuyệt. Cơ thiếp Hoàng Thượng ai dám chạm vào? Huống chi, y còn là đương triều hoàng hậu, chính y mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng không cách nào hủy diệt chuyện thật này.

“Vì sao không thể? Chỉ cần chúng ta không nói,..... Sẽ không ai sẽ biết.” Liễu Chiêu nghi vùi khuôn mặt giảo mi của mình vào lòng y, đôi tay *** té trắng nõn càng ôm chặt y hơn.

“Thật sự không được..... Người bình tĩnh một chút.” Hành động lớn mật của nàng lệnh Bùi Ngọc Thư ngạc nhiên, chỉ có thể ôn tồn an ủi nàng, muốn nàng bình tĩnh đừng quá xúc động.

Ở trong cung đã lâu, những chuyện thêm thắt dặt dìu, nên nghe, không nên nghe tất cả y cũng đều đã nghe. Chính y cũng không hiểu khi nào mà bản thân lại dính phải nhiều thứ tanh nồng như thế, hơn nữa lại có người vì ái mộ y mà bị Hoàng Thượng xử tử.

Ông trời! Dục vọng độc chiếm của Hoàng Thượng với y đã mãnh liệt đến mức không thể chứa nổi một hạt cát.

Tuy rằng y biết trình độ Hoàng Thượng sủng nịch y đã vượt qua hấn bình thường, y cho dù không cảm kích không thừa nhận cũng không được, Hoàng Thượng thật sự phi thường dung túng y, nhưng điều này cũng không thích hợp dùng trên thân thể những người khác.

Nếu không nghĩ biện pháp bắt nàng buông tay, để Hoàng Thượng bắt gặp, chẳng phải lại là một hồi bão tố sao?

“Người trước buông tay, chúng ta hảo hảo nói chuyện được không?” Bùi Ngọc Thư cố gỡ hai tay nàng ra, thử khuyên nàng tỉnh táo lại.

“Hoàng Thượng rất ít lâm sủng thần thiếp, kỳ thật không chỉ có nô tì, ngay cả những tần phi khác cũng vậy, sống trong cung quả thật là một ngày tựa một năm, nô tì hảo tịch tịch.”

Liễu Chiêu nghi nâng lên khuôn mặt lê hoa đái vũ chăm chú nhìn y, hai tay Bùi Ngọc Thư thả bên người, phi thường khó xử nhìn nữ tử nắm chặt lấy tà áo của mình.

“Nô tì thích Hoàng hậu nương nương, van cầu người đừng cự tuyệt nô tì.” Bàn tay mảnh khảnh của Liễu chiêu nghi càng nắm chặt lấy tà áo Bùi Ngọc Thư, cả người lại càng tựa vào lòng y.

“Thỉnh, thỉnh người buông.....” Bùi Ngọc Thư mặc dù đồng tình cảnh ngộ của nàng, nhưng nếu nàng còn ôm y không buông như vậy, khó bảo toàn không chọc tới một đại họa.

“Các người đang làm gì?” Một tiếng quát mắng trầm thấp mang theo sự tức giận ngất trời, Lưu Tuần nắm chặt hai tay, xanh mặt nhìn đôi nam nữ trước mắt. Trong mắt hắn nhìn thấy chính là, hai người kia tựa như một cặp tình nhân tương luyện ôm tựa vào người nhau, hắn quả thực sắp tức điên rồi.

Dám động tới người của trẫm! Thật đúng là không biết sống chết!

“Ta.....” Bùi Ngọc Thư nhanh chóng đỡ lấy hai vai Liễu chiêu nghi đẩy nàng ra khỏi ***g ngực mình.

Chuyện khiến người khác sợ hãi nhất cứ như thể tự biết chọn thời cơ mà xảy ra.

Hoàng Thượng tức giận là chuyện y tối không muốn nhìn thấy, nếu chỉ nhằm vào y mà tức giận, y tuyệt không chạy trốn, nhưng, hiện tại lại liên lụy đến Liễu chiêu nghi, sự tình chỉ sợ khó thu thập.

“Không có.....” Nhìn lửa giận hừng hực trong mắt Hoàng Thượng, Bùi Ngọc Thư thấy da đầu run lên, cái này thật sự là đại họa lâm đầu.

Y phải làm sao mới có thể bảo hộ Liễu chiêu nghi thoát khỏi lửa giận của hắn đây? Y thật sự không muốn thương đến người vô tội.

“Là trẫm mắt mù hay nhìn nhầm? Còn dám nói không có! A?” Lưu tuần chỉ thấy trong lòng như có một cơn lửa giận không ngừng bùng cháy, lý trí hắn hầu như đã bị lửa giận thiêu đốt, uất giận giơ tay lên, vốn định thưởng cho Bùi Ngọc Thư một cái tát, nhưng khi hắn nhìn vào ánh mắt không chút sợ hãi của y, thì bàn tay lại dừng giữa không trung.”Hừ!” Hắn tức giận hừ một tiếng, buông tay xuống.

Ngọc Thư, cho dù ngươi có làm chuyện có lỗi với trẫm, trẫm cũng luyện tiếu đánh ngươi, thế nhưng trẫm vẫn còn cách bức ngươi nói thật.

“Nàng buồn, ta..... chỉ an ủi nàng.....” Bùi Ngọc Thư chỉ có thể dựa vào tình huống trước mắt mà nói, y không thể nói ra sự thật, nếu không, mạng của Liễu chiêu nghi chắc chắn khó bảo toàn.

“An ủi nàng? Bằng cách này?” Lưu Tuần đến gần Bùi Ngọc Thư, ánh mắt ừng hờ sắc bén nhìn thẳng y, tức giận không giảm mà còn tăng thêm.

“Nhốt Liễu Chiêu nghi vào Trường Môn cung, đợi trẫm giải quyết xong hoàng hậu sẽ xử trí nàng.” Lưu Tuần nắm lấy tay Bùi Ngọc Thư, kéo y đi.

“Hoàng Thượng, van cầu ngài thả nô tì..... Hoàng Thượng.....”

Tiếng thống khổ cầu xin của Liễu Chiêu nghi khi bị mang đi quanh quẩn bên tai Bùi Ngọc Thư.

“Hoàng Thượng, nàng vô tội, cầu người tha nàng.....” Bùi Ngọc Thư bị một lực đạo mạnh mẽ kéo đi nhưng vẫn không quên hướng hắn cầu tình, hy vọng Hoàng Thượng có thể tha thứ Liễu chiêu nghi. Trên thực tế, đều do y quá sơ suất, nếu y chú ý nhiều một chút việc này có thể sẽ không phát sinh.

Y luôn là một người làm việc cẩn thận, tuyệt không bao giờ cho người khác tìm được lý do công kích mình, ở chiến trường đối mặt địch nhân cũng như thế, mà xử sự bình thường cũng như thế. Chính là lần này..... Hay là ngay từ tiềm thức y đã muốn Hoàng Thượng thấy được cảnh ấy? Vì sao? Y biết rõ một khi bị Hoàng Thượng phát hiện hắn nhất định sẽ nổi giận, vì sao y vẫn không sợ chết mà cố ý vuốt râu hùm?

Bùi Ngọc Thư còn chưa thoát ra khỏi suy nghĩ của chính mình, tức thì đã bị một thanh âm trầm thấp uất giận ngắt ngang.

“Người tự thân còn khó bảo toàn mà vẫn muốn thay nàng cầu tình? Người muốn trầm tức chết phải không?” Lưu Tuần sử lực kéo tay y mạnh hơn, biểu tình càng thêm âm trầm, thanh âm cũng thêm phần phẫn nộ.

Tâm tình hắn đang vô cùng phẫn nộ, nói gì cũng không muốn nghe, chỉ nghĩ muốn hảo hảo giáo huấn Bùi Ngọc Thư, dám sau lưng hắn làm ra loại chuyện không thể tha thứ này!

Đáng giận! Hắn vừa mới phê xong tấu chương, đang muốn tìm Bùi Ngọc Thư giải sầu, thế nhưng thứ hắn thấy được lại là tình cảnh khó thể khoan nhượng kia.

Hơn nữa nữ nhân kia người nào không trêu chọc, lại dám trêu chọc người của hắn! Lưu Tuần tức giận, tức đến quên mất Liễu Chiêu nghi cũng là người của hắn.

Kéo Bùi Ngọc Thư đến trước cửa tấm điện, Lưu Tuần dùng sức đá văng cửa lớn, đẩy y xuống long sán.

“Đau quá!” Ngã ở trên giường, Bùi Ngọc Thư ăn đau kêu lên.

“Đau? Tâm trầm càng đau hơn người!” Lưu Tuần giận đỏ mắt, cởi bào phục tùy tay ném xuống đất, biểu tình cuồng nộ kéo màn che xuống.

“Hoàng Thượng, người bình tĩnh một chút, sự tình không phải như người suy nghĩ.”

Vuốt râu hùm kết quả chính là chọc giận Hoàng Thượng, Bùi Ngọc Thư đáy lòng lại dâng lên cảm giác sợ hãi, y không ngừng lui về sau, y thật sự chưa bao giờ thấy Hoàng Thượng tức giận như thế, Hoàng Thượng trong trí nhớ của y đều là một bộ hi bì tiểu kiếm (kiểu người luôn vui vẻ thích đùa giỡn), thích làm một bộ chơi xấu.

Nhưng, hôm nay khi hắn giận dữ con người đen bản ra tầm mắt âm lãnh khiếp người, nhìn thẳng y, phảng phất như diêm vương chốn địa phủ. Y thấy người trước mắt vô cùng xa lạ, người này thật là Hoàng Thượng y nhận thức hơn mười năm sao?

Bùi Ngọc Thư hai tay chống giường, kinh hoảng lui về sau, cho đến lưng để chạm đến vách tường lạnh băng, nguy rồi! Không còn chỗ lui!

“Hoàng, Hoàng Thượng, van cầu người bình tĩnh một chút, nghe ta giải thích.” Y vẫn muốn thử làm dịu đi cơn giận như bài sơn đảo vũ của Hoàng Thượng.

“Đừng nói nữa! Trẫm không muốn nghe!”

Lưu Tuần dùng sức cởi bào phục y, xé rách tà áo bên hông, tiếng tơ lụa bị xé rách thanh thúy vang lên làm lửa giận ngút trời của hắn chuyển thành đục diêm mãnh liệt, dẫn ra thú tính tiềm tàng trong hắn, tiếng cầu xin của Bùi Ngọc Thư không thể làm tiêu đi cơn ngọn lửa phẫn nộ đang thiêu đốt của hắn, ngược lại càng làm hắn thêm hưng phấn.

Lưu Tuần cuồng loạn dùng sức kéo, trực tiếp xé hết bào phục, trung y trên người Bùi Ngọc Thư, lộ ra bờ ngực bằng phẳng rắn chắc mà kiện mỹ.

“Hoàng, Hoàng Thượng, không cần.....” Bùi Ngọc Thư sợ hãi chặn lấy ngực hắn, thử muốn ngăn hắn tiến lại gần.

Không có chuyện gì mắc chi phải chọc hắn tức giận? Y thật là tự tìm phiền toái!

“Còn muốn trốn? Người thật sự chán ghét trẫm như vậy?” Ngọn lửa ghen tị bốc lên, nháy mắt thiêu lý trí tro tàn.

Lưu Tuần bắt lấy mắt cá chân y, một phen xé nát trường khôi còn lại trên người y, thanh âm găm lặn bị xé rách làm đục hỏa của hắn mãnh liệt bùng cháy.

“Không, không cần..... Buông!” Nhìn Hoàng Thượng trước mắt như người xa lạ, Bùi Ngọc Thư liều mạng trốn ra sau, nhưng người bị nhốt trên giường, còn có thể trốn đi đâu?

“Trẫm muốn người chỉ có thể nghĩ về trẫm, chỉ có thể trở thành người của trẫm.”

Lưu Tuần vì y trốn tránh mà càng thêm tức giận ra sức xé rách trường khôi của Bùi Ngọc Thư, nâng hai chân y đặt lên vai mình, thô bạo đẩy thứ hỏa nhiệt đang dâng trào của mình vào cơ thể y.

“Ngô! Đau quá..... Van cầu người..... Không cần.....”

Dũng đạo khô khóc chưa được bơi trơn đột nhiên bị cường ngạnh xé mở, Bùi Ngọc Thư đau đón cầu xin hẳn.

Đáng tiếc tiếng gào thét của y vào tai của một Lưu Tuần đã đánh mất lý trí mà nói, chỉ thêm cổ vũ dục hỏa không thể vãn hồi của hẳn.

Cấp tốc luật động cuồng bạo xỏ xuyên qua thân thể Bùi Ngọc Thư, mãnh liệt đau đón làm y muốn ngất đi, lại vì mỗi lần hẳn mạnh mẽ va chạm mà bị bắt tỉnh lại, một cỗ niềm dính màu đỏ tươi dọc theo nơi mập hợp chảy xuống, bơi trơn dũng đạo khô khóc, giúp Lưu Tuần ra vào càng thêm thông thuận.

“Buông, buông..... Van cầu người..... A!”

Không thể chống cự lại Lưu Tuần mặc sức tứ ngược trên người mình, hai hàng thanh lệ dọc theo khóe mắt Bùi Ngọc Thư chảy xuống, vì cái cảm giác vô lực của mình mà khổ sở, cùng vì hẳn không chịu nghe y giải thích mà trong lòng nguội lạnh, càng bởi vì hành động ngu xuẩn chưa suy xét trước sau đã chọc giận hẳn của mình mà thấy hối hận.

Giây lát, thân thể hưởng qua vô số khoái cảm trong hoan ái, sau một lúc kịch liệt đau đón, cứ nhiên chủ động dựa theo tiết tấu của hẳn đưa vòng eo, hy vọng đạt được sự tiếp xúc càng sâu hơn, nghênh hướng thứ kia tiến vào bên trong, lấp đầy nhiệt độ trong cơ thể mình.

Hảo hận! Thân hình hoàn toàn phản bội lý trí mà sa vào ôm áp của người đang thi bạo với nó, thật làm y thấy thất bại xót xa.

Đạt tới không biết bao lần cao trào, lửa giận của Lưu Tuần dần bình ổn. Ôm lấy thân hình trong lòng, nhìn hàng thanh lệ còn lưu lại trên mặt cùng dấu vết xanh tím khắp người Bùi Ngọc Thư, nơi nơi đều là minh chứng cho việc yêu cầu cuồng bạo của hẳn đã làm cho người hẳn yêu nhất bị thương, hẳn bắt đầu hối hận sự lỗ mãng của mình.

“Không cần..... Đau.....”

Lưu Tuần giúp Bùi Ngọc Thư rửa sạch vết máu phía sau, Bùi Ngọc Thư trong cơn mê man bất an lên tiếng càng làm hẳn vô vàn hối hận.

Hàng đêm quá độ yêu cầu khiến Bùi Ngọc Thư căn bản không còn thời gian cùng thể lực có thể vọng tưởng đến người khác, hẳn rõ nhất điểm này, nhưng hẳn vẫn lựa chọn không tin y.

“Ngọc Thư.....” Lưu Tuần khôi phục lý trí ôn nhu hôn lên cánh môi, thì thầm bên tai y.

“Đau quá!” Bùi Ngọc Thư thanh tỉnh chỉ thấy toàn thân cao thấp đau đón bủn rủn, ngay cả động một ngón tay cũng như hao hết thể lực của toàn thân.

Lưu Tuần ôm lấy, vỗ nhẹ vỗ lưng y.”Người tỉnh.”

“Người..... sao lại ở đây?” Y không phải đang đọc sách sao? Sau đó, Liễu chiêu nghi đến tìm y..... Bùi Ngọc Thư sưng sốt chốc lát, nhất thời không thể hồn hồn về thực tế.

A! Trong đầu hình ảnh từng màn từng màn hiện lên trước mắt y, Bùi Ngọc Thư bỗng dưng nhớ lại tên gia hỏa không chịu nghe giải thích đã cuồng bạo xâm phạm chính mình.

“Buông!” Bùi Ngọc Thư tức giận muốn đứng lên tánh đi lòng ngực của hẳn, lại vì toàn thân bủn rủn mà tựa vào người hẳn không thể nhúc nhích.

“Người thân thể không thoải mái, đừng lộn xộn.” Lưu Tuần khẽ hôn môi y, càng ôm chặt lấy y

“Còn không phải do người hại!” Không để ý tới sự ôn nhu đối đãi của hẳn, Bùi Ngọc Thư trong lòng oán khí tích tụ, nếu không phát tiết ra sẽ rất không thoải mái.”Buông, đừng ôm chặt như vậy!”

Trốn tránh nửa ngày, phát hiện bản thân vô lực đẩy hẳn ra, làm Bùi Ngọc Thư thấy mình thật sự là uất ức tới rồi cực điểm, cơn tức bất tri bất giác lại lớn hơn.

“Hừ, người không nghe ta giải thích thì thôi, hơn nữa còn dùng phương thức thô bạo như vậy với ta!”

Bùi Ngọc Thư ngẩng đầu căm tức nhìn Lưu Tuần, quở trách hần chỗ sai của hần, thanh âm không tự giác mà sắc nhọn, chính là, tựa vào người mình muốn quở trách mà trách, thì dù nói sao vẫn thiếu đi một phần khí thế.

Đương nhiên, đương sự hình như không nghĩ tới điểm này, bằng không, lửa giận mãnh liệt cùng tiếng gào không đến nổi càng lúc càng lớn.

“Người tên hỗn đản này không hỏi rõ ràng mọi chuyện liền..... Đáng hận! Một thân thể bị người lâm hạnh phải chạm vào nữ nhân thể nào? Huống hồ, bị người cường phong hậu mặc dù không phải xuất phát từ tự nguyện cũng đã là sự thật, đương triều hoàng hậu sao có thể *** loạn cung đình! Nếu bị người vũ nhục như thế, chẳng bằng thỉnh người phế hậu!” Bùi Ngọc Thư hỗn hển rống giận, thét hết những lời nên nói lẫn không nên nói ra.

“Cho dù lần bị ép thực hiện lời hứa cũng không đau như vậy..... Hừ!”

Bùi Ngọc Thư đã tức giận đến mức nói năng lộn xộn.

Lưu Tuần nguyên bản im lặng nghe y phát tiết tức giận, sau khi nghe hết những lời này, hai tay hần lập tức ôm chặt thân hình tức giận đến mức phát run kia.

“Ngọc Thư.....” Hần chính là vua của một nước, là một hoàng đế quý vi ngôi cửu ngũ, sao có thể cúi đầu nhận sai? Cao ngạo tự tôn lệnh Lưu Tuần không thể hạ giọng ăn nói khép nép với y, cho dù là sai cũng muốn kiên quyết nói nó thành đúng!

Nhưng là, trong lòng thì nghĩ như vậy, nhưng lời nói ra nào phải vậy.....

“Trẫm chỉ là..... Có chút buồn bực người đối hậu cung tần phi tốt như vậy, sợ người sẽ bỏ trẫm mà đi, không ... không ... lưu ý mới đánh đổ bình dấm chua, trẫm..... Sai rồi, người tha thứ cho trẫm được không?” Lưu Tuần cọ xát vào mặt y, có chút thẹn thùng nói ra tiếng lòng của mình.

“Hoàng Thượng, người..... Ghen tị hậu cung tần phi?” Bùi Ngọc Thư kinh ngạc đôi mắt tròn tròn, chăm chú nhìn khuôn mặt Hoàng Thượng vì ngại ngùng mà nhiễm một mặt mây đỏ thản nhiên.

Từ trước đến nay chỉ nghe nói hoàng hậu ghen tị hậu cung tần phi được sủng ái, chưa bao giờ nghe có hoàng đế ghen tị tần phi, đây là chuyện gì a?

Bùi Ngọc Thư vì Lưu Tuần thổ lộ mà bị khiếp sợ thần trí chưa kịp khôi phục.

“Đừng giận được không? Ân?” Tuần nhan của Lưu Tuần dán lên má y thì thầm, mềm nhẹ phun khí.

“Vậy người tính toán xử lý Liễu Chiêu nghi thế nào?” Bùi Ngọc Thư đột nhiên nhớ đến tình cảnh của Liễu Chiêu nghi, nghiêm túc hỏi Hoàng Thượng muốn xử trí nàng thế nào.

“Đương nhiên là ban.....”

“Người nói cái gì?” Bùi Ngọc Thư nháy mắt cất cao âm lượng.

“Trẫm cho nàng xuất cung hồi hương là được.” Lưu Tuần biết rõ mình đuối lý nên thu nhỏ kiêu ngạo lại.

Vốn định ban tử Liễu Chiêu nghi, ai bảo nàng dám đánh chủ ý đến người của hần, nhưng thấy Ngọc Thư biểu tình biến đổi, làm hần nhất thời thay đổi cách nói, thật vất vả mới trấn an lại cảm xúc của y, nếu y tâm tình không tốt, hần lại phải ăn nói khép nép mà năn nỉ xin lỗi a. Cũng thế, đưa Liễu Chiêu nghi đến một nông thôn xa xôi, vĩnh viễn cũng không cho nàng có cơ hội tái kiến Ngọc Thư là được.

“Thế cũng không tồi.” Bùi Ngọc Thư vừa lòng nằm tựa vào người hần, phát cáu một lúc, cũng đã tiêu hao hết thể lực vốn không còn bao nhiêu của y.”Đúng rồi, vì sao hậu cung tần phi của người nhân số ít như vậy?” Đột nhiên nhớ đến chuyện gì, Bùi Ngọc Thư lại ngẩng đầu nói ra nghi vấn phát y hiện từ sau khi tiến cung.

“Có nhiều người cũng vô dụng a.” Lưu Tuần thuận miệng trả lời muốn tránh qua, đến cũng vẫn đâu thể nói ra mục đích chân chính.

“Hoàng đế không phải có tam cung lục viện, hậu cung ba nghìn giai lệ sao?” Bùi Ngọc Thư tò mò bức hỏi.

“Người từ đâu nghe được vậy?” Lưu Tuần hai tay ôm lấy thất lưng y, không cho y lộn xộn, hẩn phát hiện dực vọng của mình lại bắt đầu không an phận mà bắt đầu xôn xao.

“Trong cung không phải hàng năm đều có tuyển tú nữ, nhưng người lại hạ lệnh đình chỉ, vì sao? Hậu cung không phải người càng nhiều càng tốt sao?”

“Trẫm chỉ có một, sao có thể chiếu cố nhiều người như vậy! Để cho tú nữ ở lại trong cung làm oán nữ, không bằng cho các nàng ở chốn dân gian kết hôn sinh con, tăng gia sản xuất đền nợ nước, chuyện này còn không phải thực tế hơn sao?”

“Nga, nói cũng đúng.” Thật không nhìn ra Hoàng Thượng cũng có cách nhìn rất hay nha.

“Vì tránh cho loại chuyện này phát sinh lần thứ hai, không bằng trẫm triệt hậu cung.....” Chỉ có như thế suốt đời mới không cần lo lắng.

“Hoàng Thượng, ngàn vạn lần không thể! Hậu cung tần phi nhân số đã rất ít.” Chưa bao giờ nghe nói hậu cung tần phi chỉ có sáu người, tên hoàng đế háo sắc này cư nhiên này ra một ‘sáng kiến’ trước này chưa từng có.

Trên thực tế, hậu cung Hán triều đến đời của Lưu Tuần chỉ còn ba vị trí: Chiêu nghi, Tiệp dư, Mỹ nhân, các giai vị còn lại đều bỏ. Khi hẩn mới ngồi vào hoàng vị đã hạ lệnh hủy bỏ chế độ tuyển tú nữ, cho nên hậu cung nhân số rất ít, là một ‘tám gương’ mà rất ít hoàng đế dám hưởng đến.

“Ha hã, Hoài An vương ngài thật sự là cao nhân có cao kiến a.” Một mặt thân ảnh mảnh khảnh yếu điệu ngồi trên đùi một vị trung niên nam tử to lớn, một bên lấy tay cố ý sờ ám vuốt ve ***g ngực rộng mở, một bên dùng cặp móng tròn trịa cọ xát.

“Tiểu tâm can, người thật biết cách khơi dậy hứng thú của người khác.” Tay Hoài An vương Lưu Kiến cời nghe thường (một loại vải bầy sắc như cầu vồng) cơ hồ trong suốt xuống, không an phận thâm nhập vào tà áo võ về xoa nắn hai nụ hoa phấn nộn trước ngực nó, những vết chai thô cứng ma xát nụ hoa, làm nó hưng phấn không khỏi dật ra rên rỉ kiều my.

“Ấn..... ngài thật lớn.” Đáng tiếc so ra kém người kia, người nó chân chính muốn.

Vì được đến hẩn, nó không tiếc bán đứng linh hồn cùng thân thể của mình, chỉ vì muốn có được tình yêu của hẩn.

Nếu hẩn không là hoàng đế, thì có phải hẩn sẽ liếc nhìn nó?

Vì thế, nó đổ hết thân vào nam nhân trước mắt này.

” Giao dịch của chúng ta có tính là đã thành lập không?” Ngón tay tiêm bạch mềm nhẹ xoa nắn ***g ngực bằng phẳng của Lưu Kiến, khiến hạ phúc gã một trận khô nóng.

“Đương nhiên, người có được thứ người muốn, mà bốn vương cũng hoàn thành nguyện ước của mình.” Thân là bào đệ của tiên hoàng, lão lý ra là người tối có tư cách trở thành hoàng đế, không nghĩ tới lại bị tên mao đầu tiểu tử Lưu Tuần kia đoạt đi hoàng vị, lão rất không cam lòng.

Mà tiểu tử kia cư nhiên còn lập một nam tử vi hậu, thật sự là sỉ nhục của Đại Hán.

Lịch đại tiên hoàng cho dù sủng ái nam nhân, nhưng cũng không ai dám lập nam tử vi hậu, hẩn lại mình mục trương đảm tổn hại triều cương, hoàn toàn bỏ qua lễ chế, căn bản không xứng làm đương kim hoàng đế.

Bất quá việc này cũng cho lão một lý do thật tốt để cướp lấy hoàng vị.

Đang lúc gã ngày đêm suy tư nên làm sao để đánh tên tiểu tử kia, thì giống như có thần trợ giúp, một quân cờ bỗng nhiên xuất hiện, chính là Sùng Hoa tìm đến lão đàm giao dịch, một nam sủng mất đi sủng ái.

Không hổ là nam sủng của hoàng đế, chẳng những bộ dạng *** tế ôn nhu, hương vị nếm lên cũng thật vừa miệng, những luyện đồng lão nuôi dưỡng nào có ai được như thế?

Mỹ vị đưa đến tận cửa đương nhiên phải ăn trước, đây là nguyên tắc làm việc của Hoài An vương.

“Ta sẽ hảo hảo mà hầu hạ ngài.” Trút đi nghe thường trong suốt, dực vọng nơi khổ gian Lưu Kiến đã không thể không chế mà dâng trào khó chịu, Sùng Hoa quỳ gối giữa hai chân gã hàm trụ thứ nóng rực cứng rắn của gã bắt đầu mót liếm.

“Ân, tiểu tâm can, người thật quá tuyệt vời, bốn vương thích.” Vui thích rên rỉ nhin không được tự hầu gian Lưu Kiến dật ra.

Gã nhin không được, sau một lần cao trào phóng thích, gã linh hoạt nhanh chóng đỏi hết xiêm y của Sùng Hoa, lấy nhuộn hoạt tề bữa bãi bôi phía sau liền lập tức điên cuồng tiến xuất vào cơ thể nó, hỗn loạn thỏa mãn dực vọng nguyên thủy.

15. Quyển 2 - Chương 4

“Ân.....” Bùi Ngọc Thư ân một tiếng, trở mình tính toán tựa vào bờ ngực ấm áp, nhưng thứ y tựa vào được lại là khoảng không.

Theo bản năng vươn tay tìm kiếm bên cạnh, ồ chần không còn chút ấm áp, y bỗng nhiên tỉnh táo lại.

“Hoàng Thượng.....” Không có ở đây? Đã trễ thế này rồi hẩn đi đâu chứ?

“Chuyến đi sứ Tây Vực lần này đã vất vả cho người, có có gì thu hoạch không?”

“Đây là thần nên làm, bất quá, các quốc gia nơi Tây Vực đa phần thế lực đều muốn cùng Hán triều chúng ta hoặc giao hảo hoặc bài Hán.”

Một giọng nam trung âm quen thuộc đột nhiên tự ngoài tấm điện truyền vào tai, hiển nhiên Hoàng Thượng đang cùng người đêm khuya nghị sự, nếu không có phải là chuyện gấp, thì tuyệt không thể đêm khuya tiến cung quấy rầy thánh giá.

“Hung nô công kích các quốc gia Tây Vực, cũng xui khiến những nước phụ thuộc phản Hán triều, trở ngại nghiêm trọng việc trao đổi cùng thông thương giữa các quốc gia Tây Vực, thương nhân cũng không dám xuất quan buôn bán, thỉnh Hoàng Thượng đề ra chỉ thị xử lý chuyện này?”

“Trẫm tối nay sẽ dành thời gian suy xét việc này, ngày mai lâm triều định đoạt sau.” Ánh mắt tuấn dật nhíu lại.”Đêm đã khuya, sớm nghỉ ngơi đi.” Lưu Tuần vỗ vai nam tử, muốn hẩn về nghỉ tạm trước.

“Vâng..... Thần trước cáo lui.”

Sau một lúc, Lưu Tuần đẩy cửa tấm điện đi vào tấm cung, biểu tình trên mặt có chút nghiêm túc.

“Hoàng Thượng.....” Bùi Ngọc Thư quay đầu, nhìn thân ảnh thon dài đang trút đi ngoại bào trên người bắt lên giá áo.

“Đêm đã khuya, sao còn chưa ngủ?” Lưu Tuần vén màn che lên, nằm xuống cạnh y, vươn tay ôm y vào lòng.

Đồng mâu hắc diệu nhìn Hoàng Thượng đang nhíu chặt mi.”Hoàng Thượng..... Có tâm sự?”

” Các nước phụ thuộc ở Tây Vực xảy ra một ít vấn đề.....” Lưu Tuần đau đầu nói, hẩn thật sự không muốn lại cho Ngọc Thư rời khỏi mình mà đến nơi biên cương ngàn dặm xa xôi, chỉ cần một khắc không có y, tâm đã thấy bất an, nếu để y rời khỏi hoàng cung, hẩn khẳng định không thể chịu đựng được những ngày không có y.

“Cần phái binh xuất chiến với Hung nô sao, bằng không phải giải quyết nhiều nhượng chúng gây ra ở Tây Vực thế nào?” Ân, hảo ấm áp, thời tiết lạnh như thế bên người có cái ấm lò cũng không tồi. Bùi Ngọc Thư dựa vào lòng hẩn, trực tiếp nói ra cách giải quyết.

“Người nghe được hết? Cho nên mới biết mấu chốt vấn đề nằm ở đâu?” Lưu Tuần cúi đầu chăm chú nhìn biểu tình của Bùi Ngọc Thư, phát hiện y thỏa mãn tựa vào lòng mình, khoe môi khẽ nhếch lên một độ cung.

“Ân.” Bùi Ngọc Thư gật đầu, vẫn duy trì tư thế tựa vào lòng hân.”Hoàng Thượng, phái ta đi đi.” Cứ ở mãi trong cung thật sự rất nhàm chán, trừ bỏ Hoàng Thượng, mỗi ngày chỉ có thể cùng Tứ Hỉ hai mắt nhìn nhau, ngay cả thuộc hạ trước kia cũng rất khó thấy mặt, thật đúng là có chút tưởng niệm bọn Dương Quảng Lăng, cùng những ngày oai phong một cõi trên sa trường, hiện tại thì..... Ai! Không nói cũng thế.

Lưu Tuần vỗ nhẹ lưng y, thương tiếc địa nói: “Trẫm luyện tiếc.”

“Nhưng..... Từ khi trở thành hoàng hậu, ta chưa từng bước ra khỏi cung nữa bước.....” Bùi Ngọc Thư ngẩng đầu, rầu rĩ nhìn hân.

Y hiện tại tựa như một con ưng nguyên bản nên bay lượn giữa không trung lại bị nhốt vào ***g sắt, không thể tự do bay lượn, y rất tưởng niệm bầu trời mênh mông ngoài đó a!

“Huống chi, công tác của hoàng hậu trừ bỏ thị tẩm vẫn là thị tẩm, ta thấy bản thân hết như kẻ vô dụng, hơn nữa..... Ta nguyên bản chính là một tướng quân, mỗi ngày cứ ở mãi trong cung rất chán.”

Bùi Ngọc Thư càng nói càng cúi đầu thấp, nhiệt độ trên mặt lại càng lúc càng cao, cuối cùng, y chỉ phải chôn mặt mình vào lòng hân, thật sự là càng nói càng xấu hổ.

Hai tay ôm lấy lưng Bùi Ngọc Thư, lực đạo hơi khê siết lại.”Trẫm vẫn là luyện tiếc.”

“Hoàng Thượng! Còn tiếp tục như vậy, ta sắp thành tể phẩm rồi!” Bùi Ngọc Thư không lưu ý thốt ra những lời từ nội tâm.

“Tể phẩm?” Lưu Tuần nhú mày kiểm lại, chợt nghe không hiểu lời y nói.

“Ân.” Chỉ có thể thị tẩm, không phải tể phẩm là cái gì?

“Người ôm hết phúc chỉ (hạnh phúc lợi ích) của bách tính thiên hạ vào người, so với tể phẩm càng quan trọng hơn!” Lưu Tuần lập tức hiểu được dụng ý của y.

“A?” Giờ phút này đổi thành Bùi Ngọc Thư không hiểu gì, có nghe mà không có hiểu.

“An ủi tâm của trẫm, bình ổn tình tự của trẫm, lệnh trẫm càng thêm cần chính yêu dân, đây không phải thân mang phúc chỉ của bách tính thì là gì?” Lưu Tuần nâng lên tầm quan trọng của y.

Đừng đùa, nếu không có Ngọc Thư bên người, hoàng đế làm cũng chẳng có ý nghĩa gì, mỗi ngày chỉ có thể đối mặt đám đại thần không thú vị cùng với những núi tầu chương, không chán chết cũng hơi bị khó.

“Vậy sao?” Bùi Ngọc Thư nghe sao cũng thấy mình giống tể phẩm, hơn nữa còn là tể phẩm đáng thương chuyên dụng của tên đại sắc ma này, không cần biết ngày đêm bị hân hưởng dụng.”Hoàng Thượng, vẫn là phái ta xuất binh đi.”

Bùi Ngọc Thư ngẩng mặt nhìn Lưu Tuần, đồng mâu như hắc diệu thạch lóe lên quang mang cầu xin, trên mặt mang theo tha thiết chờ đợi.

“Đêm đã khuya, mau ngủ đi.” Lưu Tuần lần thứ hai đưa y ôm vào lòng, dùng cằm vuốt ve tóc y, không muốn tiếp tục thảo luận này đề tài.

Cho dù trong lòng nếu bao nhiêu không nguyện ý, luyện tiếc y mang binh xuất trận, Lưu Tuần cũng hiểu được, so với những tướng lĩnh khác, người có nhiều kinh nghiệm thực chiến với Hung nô, hơn nữa bách chiến bách thắng, cũng chỉ có Bùi Ngọc Thư.

Mỗi lần chỉ cần dính dáng đến y, Hoàng Thượng sẽ đặc biệt bá đạo. Bùi Ngọc Thư mắt thấy không thể khuyên động hân, trong lòng thở dài đang muốn buông tha, thì đỉnh đầu đột nhiên truyền đến thanh âm trầm thấp.

“Để trẫm suy nghĩ sau.”

Ai! Đường đường đại Hán vương triều cư nhiên ngay cả một tướng lĩnh xuất chiến với Hung nô cũng không phái được, chẳng lẽ chỉ có thể phái Ngọc Thư đi?

Bùi Ngọc Thư vừa nghe, con ngươi đen đột nhiên trợn tròn, có hi vọng, vậy y lại càng phải tranh thủ nhiều hơn mới được.

Hai người, một người do dự không biết nên phái người nào đi dẹp yên loạn lạc, một người quyết tâm phải giành được cơ hội mang binh, mang theo tâm tư bất đồng mà chìm vào mộng đẹp.

Đầu xuân tân ý hòa tan băng tuyết giá rét ngày đông, chồi non xanh tươi nhanh chóng vươn lên nghênh đón tẩy lễ của ngày xuân, chờ mong bản thân càng thêm khỏe mạnh sinh sôi.

Ngự hoa viên cỏ cây từ trắng toát dần khôi phục lục ý, tuyết tan ónh ánh trong suốt dọc theo thân cây chảy xuống đất, khí tức ẩm ướt quanh quần trong không khí, ương ngạnh địa cùng thần xuân đối kháng, tiết trời đại địa ẩm áp cũng không cản được tiết lạnh mùa xuân hồ hởi xâm nhập vào.

“Ai!” Nhìn lệ cảnh mãn viên, Bùi Ngọc Thư ngồi trong đình bát giác ở ngự hoa viên, một tay cầm di, bắt đắc dĩ địa thở dài.

Đã nhiều ngày nay, y không ngừng khẩn cầu Hoàng thượng, hy vọng Hoàng Thượng có thể phái y mang binh xuất chiến Hung nô, nhưng đã cầu nhiều như vậy, mỗi lần hần cũng nói có lẽ hai ba câu, rồi sau đó cũng chẳng thấy hần có động tĩnh. Đến tột cùng phải dùng phương pháp nào mới có thể để Hoàng Thượng gật đầu đồng ý phái y xuất binh đây?

Hoàng Thượng không phải đã nói, cho dù thành hoàng hậu vẫn sẽ giữ lại chức hàm tướng quân của y sao?

Nhưng, ở lại trong cung lâu như vậy, y chỉ làm một sự kiện —— thị tẩm, y thật sự hoài nghi bản thân thật vẫn còn là tướng quân a? Không phải chỉ là một lớp vỏ ngụy trang chứ.

Tuy rằng y hiểu Hoàng Thượng vì lo lắng cho an nguy của y mới không muốn phái y dẫn quân xuất chinh, nhưng mỗi ngày ở lại trong cung thật sự quá nhàm chán, trừ bỏ thị tẩm chuyện gì cũng không thể làm, y sắp quên bản thân vốn là một tướng quân mang binh đánh giặc rồi.

Thật vất vả mới có một cơ hội có thể rời đi hoàng cung, nếu không thể thuyết phục Hoàng Thượng thì cũng là vô dụng.

Rốt cuộc nên làm sao mới tốt bây giờ?

“Ai!” Bùi Ngọc Thư lần thứ hai thở dài, ánh mắt đại ra chăm chú nhìn phía trước, tâm tư sớm bay lên chín tầng mây đi vào cõi thần tiên.

“Tiểu Ngọc Ngọc, sao lại ngồi ngẩn người nơi đây? Tâm tình không tốt sao?”

Nam trung âm trong sáng truyền đến từ sau lưng, một mặt thân ảnh tuấn dật cao gầy đập vào mắt.

“Lâm Nghi vương? Người không phải đi sứ Tây Vực sao? Trờ về khi nào vậy?”

Bùi Ngọc Thư kinh ngạc nhìn người mới đến, người này dung nhan tuấn mỹ có bảy phần giống Lưu Tuân, nhưng lại không có cái khí phách của Lưu Tuân, da thịt cũng vì nhiều năm sống nơi Tây Vực mà phôi thành màu vàng mạch, miệng cười sáng sủa mang theo hơi thở của dương quang.

“Trước đó vài ngày đã về Trường An, chuyến đi Tây Vực lần này lại kéo dài hơn một năm, thật sự là đã lâu không gặp a.” Lưu Sóc ngồi bên cạnh Bùi Ngọc Thư cùng y nói việc nhà, hồi lâu không gặp lão hữu, giờ phút này tương phùng làm không khí tràn ngập vui mừng.

“Ta nhớ rõ quốc gia người đi sứ hình như là Ô Tôn hay là Khang Cư gì đó, nơi đó cách kinh thành ít nhất cũng hơn ngàn dặm, thật sự là quá xa! Có chuyện gì mới không kể nghe một chút.”

Mỗi lần Lâm Nghi vương đi sứ Tây Vực trở về, sẽ nghe được rất nhiều chuyện thú vị, nghe hần nói những thứ đó ít nhất có thể giải sầu khoảng thời gian nhàm chán trong cung này.

“Kỳ thật cũng không gì mới cả, bất quá, lâu như vậy mới về, cũng thật hoài niệm tất cả của kinh thành.” Khuôn mặt màu vàng mạch tuấn nghị nở rộ một nụ cười đầy mị lực, lộ ra hàm răng trắng nõn, cho người ta một cảm giác thật thân thiết.

Ai ngờ hần chỉ cần nhớ tới “Ô Tôn” hai chữ liền hận nghiêng răng dương, ước gì đem tên hỗn trướng kia thiên đao vạn quả, nhưng hần cũng không thể biểu hiện ra trước mặt Bùi Ngọc Thư.

Trước kia, khi Bùi Ngọc Thư vẫn là một “Chuyên trách” tướng quân, Lưu Sóc đi sứ Tây Vực mang về tri thức đối với việc y tiến đánh Hung nô là phi thường hữu dụng. Vì bảo đảm chính mình không ở hoang mạc

lạc đường, Bùi Ngọc Thư còn cố gắng nghiên cứu địa thế Tây Vực. Cho nên, việc y có thể bách chiến bách thắng cũng không phải không có căn cứ.

“Đừng nói chuyện của bốn vương nữa, nói về người đi.” Lưu Sóc như đôi mắt hắc đàn lóe lên mâu quang phức tạp kẻ khác khó có thể lý giải.

“Ta..... Kỳ thật cũng không có gì để nói.....” Hơn một năm nay, trừ bỏ chuyện bị bắt thực hiện điều kiện Hoàng Thượng khai ra, thì là bị mặc danh kì diệu phong hậu. Bùi Ngọc Thư nhún nhún vai không biết nên nói gì, trên mặt hơn một phần bất đắc dĩ.

“Nghe nói người bị hoàng huynh phong làm hoàng hậu?” Lưu Sóc ngã chén trà thơm nhuận miệng, nhìn biểu tình mất tự nhiên của y mà trêu ghẹo, hỏi han. Hoàng huynh rốt cục đã hành động, quả thật là hành động rất nhanh.

“Còn nói nữa!” Thật sự là chuyện tốt không ra cửa, chuyện xấu lại bay xa, ai cũng biết cả. Bùi Ngọc Thư phát phát tay, muốn hấn dừng đề cập đến chuyện y không muốn thừa nhận.

“Sao vậy? Cuộc sống tân hôn khiến người không hài lòng? Hay là hoàng huynh quá hoa tâm (ý chỉ chuyện ong bướm) để người độc thủ không khuê (chỉ chuyện ‘văng vè’ em ấy mà)? Có cần bốn vương dạy vài chiêu hay không?”

Biểu tình Bùi Ngọc Thư càng không được tự nhiên, hấn càng hưng trí cao, Lưu Sóc quả nhiên là có cùng một huyết thống mật bất khả phân (chặt chẽ liên kết không dễ tìm ra kẽ hở) với Lưu Tuần, luôn lấy việc chọc y làm niềm vui.

“Người sao cứ giống Hoàng Thượng thích trêu chọc người khác vậy.....” Bùi Ngọc Thư cá tính ngay thẳng không phải đối thủ của hấn, đối với ngữ khí trêu đùa của hấn thật không biết ứng phó thế nào.

Kỳ thật, Lưu Sóc rất có hảo cảm với thư đồng từ nhỏ lớn lên với nhau này, hứng thú rất hợp với hấn. Nhưng hoàng huynh thật sự bảo hộ y quá mức nghiêm mật, từ lúc nhỏ đã vậy, chỉ cần có ai tới gần Bùi Ngọc Thư, hoàng huynh sẽ thành một con hùng sư giương nanh múa vuốt như thể người khác đang xâm phạm lãnh địa của mình, không cho phép bất cứ ai tiếp cận y, nếu không phải thế, hấn cùng Bùi Ngọc Thư nhất định sẽ trở thành mạch nghịch chi giao (mối quan hệ tâm đầu ý hợp).

Hiện tại giao tình của họ tuy rằng cũng không sai, nhưng dù nói sao vẫn có một khoảng cách nhất định.

Bất quá nói đi phải nói lại, muốn hấn mỗi ngày cùng tiểu Ngọc Ngọc đánh chung với nhau, hấn cũng không có hùng tâm báo đảm này (gan hùm mật gấu), hoàng huynh không chém hấn mới là lạ! Ai cũng có thể chọc, nhưng tuyệt không thể vuốt râu hùm của hoàng huynh.

“Người nếu có gì phiền não có thể tìm ta thương lượng.” Nhìn ra được y đang có phiền não rất lớn, nếu không sẽ không ngồi ở lương đình bỏ mặc mi cảnh mãn viên mà chỉ ngồi sững sờ.

“Ai, mấy ngày trước Hoàng Thượng biết Hung nô gây loạn ở các Tây Vực, ý muốn kích động các nước phụ thuộc phản bội Hán triều, hấn đang phiền não không biết phải ai đi xuất chiến Hung nô.” Bùi Ngọc Thư duỗi tay, thở dài nói hết ra ngọn nguồn mọi chuyện.

“Việc này cũng cần phiền não sao? Nhất định là người a, trừ người ra không còn người nào để lựa chọn.” Nhìn khắp võ tướng triều đình, có người nào hiểu biết địa thế Tây Vực hơn Bùi Ngọc Thư? Nếu không phải y đi, hấn thật sự nghĩ không ra còn có ai có thể đảm đương trọng trách này?

“Nhưng hấn không cho ta đi, luôn nói hấn lo lắng, đến bây giờ vẫn chưa quyết định, thời gian lại gấp gáp như vậy, hấn vẫn chưa lo liệu thỏa đáng, thật sự gấp chết người.” Có người nguyện ý nghe y cầu nhàu, y đương nhiên mừng rỡ thổ lộ tất cả oán hận ra, nào ngờ buồn lâu cũng sẽ buồn ra bệnh.

“Hoàng huynh luyến tiếc người rời đi.” Xem ra tình của hoàng huynh với y sâu hơn so với hấn tưởng rất nhiều, chấp nhất hơn mười năm tuyệt không thể nào dùng dăm ba câu là có thể dứt được.

“Nào có gì mà bỏ được hay không bỏ được? Ta vốn chính là một tướng quân, một võ tướng không ra sa trường tác chiến thì sao tính là võ tướng?” Nói đến người này, Bùi Ngọc Thư có thể phun ra một đồng oán hận, Hoàng Thượng luôn không cho phép y làm cái này, không cho phép y làm cái kia, chỉ có thể ở bên cạnh hấn, y thật sự sắp buồn nổi mồm.

Lưu Sóc thử hỏi han: “Người thật muốn đi như vậy?”

“Không phải muốn đi, mà là không đi không thể! Trước mắt trong triều cũng chỉ có ta tối hiểu biết tác chiến trong hoang mạc.”

“Kì thật, nếu người thật sự muốn hoàng huynh đồng ý phái người xuất binh, ta thật ra có một biện pháp, chỉ xem người có nguyện ý hay không thôi.....” Lưu Sóc muốn nói lại thôi

“Chỉ cần có thể làm Hoàng Thượng gật đầu, phương pháp gì ta cũng nguyện ý thử.” Lâm Nghi vương lấy tài nói hùng biện trừ danh mà nguyện ý hỗ trợ, mọi chuyện hẳn sẽ còn có đường sống

“Hảo, đưa lỗ tai lại đây.....” Lưu Sóc kê tai y thấp giọng bày mưu kế.

“Người xác định biện pháp này hữu hiệu?” Nghe thế nào cũng không thấy ổn, khuôn mặt tuần tú của Bùi Ngọc Thư lan ra một đám mây đỏ, này, loại phương pháp này quá ép buộc a!

Bùi Ngọc Thư hồ nghi nhìn hẳn, loại mưu kế này..... Nói thật, lấy cá tính của y mà nói, thật không biết có làm nổi hay không.

“Không thử sao lại biết hữu hay không hữu hiệu? Huống chi, người còn có khác biện pháp sao?” Lưu Sóc đương nhiên hiểu với Bùi Ngọc Thư cá tính ngay thẳng dùng loại phương pháp này mà nói đích xác hơi miễn cưỡng, nhưng nếu không thử, thì vĩnh viễn không có cơ hội.

“Không có mối ngồi ở đây ngơ ngẩn.” Màu đỏ trên mặt Bùi Ngọc Thư càng hiển rõ ra trên da thịt bóng loáng màu trà.

“Không có người còn kén chọn.” Giúp người ra chủ ý người còn ngại không tốt, làm người thật khó. (làm ác nhân dễ hơn nhỉ? =)))

“Được rồi, ta sẽ tận lực thử.” Bùi Ngọc Thư quyết định bất chấp tất cả, chỉ cần có thể làm Hoàng Thượng đồng ý, phương pháp gì y cũng nguyện ý thử.

“Các người đang làm gì?” Thanh âm uẩn giận trầm thấp vang lên từ phía sau, Lưu Tuần hai tay nắm chặt, nhú chặt mày kiểm cảm tức nhìn hai người vừa nói vừa cười kia.

“Không có gì, chỉ là đang nói chuyện phiếm.” Lưu Sóc vội vàng phẩy sạch, hẳn cũng không muốn vì một tội danh có – lẽ – có mà bị lây vạ.

Hơn nữa..... Chẳng qua là tán gẫu vài chuyện phiếm, biểu tình hoàng huynh có cần đáng sợ vậy không, mà có ai dám cùng vua một nước cướp người đâu, nói không chừng ngày mai ngài còn phải cảm tạ ta đó chứ! Lưu Sóc trong lòng oán giận, lại không có can đảm nói ra.

“Phải không?” Trợn mắt nhìn qua khuôn mặt Bùi Ngọc Thư.

“Chúng ta thật sự chỉ đang nói chuyện phiếm mà thôi.” Nếu không phải người cứ khư khư cố chấp như thế, ta làm gì cần phiền não thế này?

Huống hồ, chúng ta cũng không có làm chuyện gì không dám để ai biết, để làm chi người phải vác cái biểu tình đáng sợ như hận không thể nghiền người khác thành tro thế chứ? Con người đen trong suốt của Bùi Ngọc Thư nhìn thẳng Lưu Tuần, không có một chút sợ hãi.

Đảo mắt nhìn gương mặt hai người, tựa hồ không có lo lắng hay chuyện gì duỗi lí.

“Thật sao?” Lưu Tuần lần thứ hai xác nhận, hẳn vẫn có điểm lo lắng.

“Àn.” Bùi Ngọc Thư gật đầu, thật sự bị sự đa nghi của hẳn đánh bại hoàn toàn.

“Hảo, cho trầm hôn một cái.” Cái nhìn chăm chăm phần nộ lập tức chuyển thành cái nhìn chăm chú ôn nhu, Lưu Tuần hai tay ôm vai Bùi Ngọc Thư, hôn một cái trên má y.

Thái độ Lưu Tuần đột nhiên đại biến, Lưu Sóc một bên nhìn cũng phải há hốc mồm.

“Hoàng Thượng, đừng làm thế ở đây.....” Bùi Ngọc Thư thẹn thùng chống đẩy, ngày thường trong cung, chỉ cần Hoàng Thượng nhất thời hứng khởi y lại sẽ bị hẳn lại hôn lại ôm trước mặt mọi người, y thật sự không biết nên bắt hẳn làm thế nào mới tốt.

“Trăm đã ba canh giờ không gặp người, thật rất nhớ người.” Tuần nhan dán lên mặt Bùi Ngọc Thư cọ xát.

Cùng các đại thần nghị sự thật không thú vị chút nào, Lưu Tuần hoả tốc quyết định tắt cả chính sự, giao cho triều thần các nơi để ý, vừa ra Tuyên Thất điện lập tức đi đến Ngự hoa viên, chẳng qua là muốn nhanh chóng gặp Ngọc Thư.

“Nhưng mà.....” Hai tay Bùi Ngọc Thư vẫn để trong ngực hắn, ý muốn hắn bình tĩnh một chút.

Ánh mắt Lưu Tuần liếc về phía Lưu Sóc, ý vị cảnh cáo thập phần.

“Hoàng huynh, thần trước cáo lui.” Trước lách người đi thì tốt hơn, hắn cũng không muốn trở thành bia ngấm.

Xem ra, cảm tình của hoàng huynh cùng tiểu Ngọc Ngọc rất tốt, vốn định giúp bọn họ tăng nhiệt độ một chút, xem ra là dư thừa.

“Ngọc Thư, trước đó vài ngày Đại Uyên quốc tiến cống một lượng bồ đào mỹ tửu, tối nay thiên thanh nguyệt minh (trời trong trăng sáng), trăm muốn cùng người đối ẩm mấy chén.”

Lưu Tuần hai tay ôm lấy vai Bùi Ngọc Thư hôn lên má y hạ, con người đen sâu thẳm lóe lên ba quang lưu chuyển, vẻ mặt vui mừng, phẳng phất như đang muốn tiến hành một đêm dạ yến náo nhiệt phi phạm.

Hắn sai người ở bát giác đình trong Ngự hoa viên của Kiến Chương cung mang lên mỹ tửu giai hào, xuất ra bồ đào trân nhưỡng do Tây Vực tiến cống cùng y hưởng dụng.

Hắn mệnh danh rượu này là Nguyệt ngâm, không màu trong suốt, cam lạnh quả hương, ôn lan thuận khẩu, bình thường hần luyện tiệc uống, chỉ có các trọng điển đại tế giao thiên, đại vu (lễ tế giao mùa, tế mưa) mới lấy ra nữa hiển tế.

Thái Dịch trì là một hồ nước thông, dẫn nước suối từ ngoài cung vào.

Bát giác đình kiến tạo ở bờ nam của Thái Dịch trì, minh nguyệt sáng tỏ chiếu ảnh ngược lên mặt hồ, mặt nước ánh màu đen óng ánh như mực càng tô điểm thêm cho ánh trăng rực rỡ, tiếng nước róc rách lọt vào tai, có thể giúp lắng đọng những suy nghĩ phiền não.

Bắc ngạn thiết trí một ngư thạch điêu lớn, mình ngư bằng bạch ngọc trắng trong lóng lánh như tuyết, phản xạ ánh sáng của trăng, lấp lánh ánh sao, xa xem phẳng phất như ngư đang thông dong trong hồ, quả thật lệnh nhân kinh thán.

Tứ Hỷ ở cao túc ngọc bôi rót đầy mỹ tửu nguyệt ngâm, một mùi hương thơm ngọt xông vào mũi.

“Ngọc Thư, chúng ta cùng nâng ly.” Lưu Tuần tâm tình khoái trá chăm chú nhìn tửu dịch trong suốt trong chén, hần nâng ngọc bôi kính rượu Bùi Ngọc Thư rồi ngửa ra sau uống cạn trân nhưỡng.” Ồ, hương thơm ngọt lành mà không chua sót, thật sự là hảo tửu. Ha ha ha!”

“Quỳnh tương ngọc dịch, thể hồ nhập hầu. Rượu này phải chăng ngự tại trời cao, mà giờ đây lại rơi vào tay nhân thế.”

“Đại Uyên quốc không chỉ sản sinh hảo mã, cũng sản sinh hảo tửu, thật rất tốt!”

Bùi Ngọc Thư nhìn Lưu Tuần tâm tình không tồi, không khỏi nghĩ nếu lúc này cầu hần cho mình xuất binh, có lẽ hần sẽ đáp ứng.

“Có người bên cạnh, Nguyệt ngâm này càng ẩm càng thêm hương thuần.” Lưu Tuần nắm lấy tay Bùi Ngọc Thư, ẩn tình gợi tình nhìn y.

“Hoàng Thượng, đừng như vậy, bên cạnh còn có những người khác.” Bùi Ngọc Thư không được tự nhiên địa dục rút tay về, nhưng Hoàng Thượng lại nắm chặt làm y không chịu buông.

Y thật không quen trước mặt mọi người cùng Hoàng Thượng khanh khanh ta ta như vậy, không ai nhìn thấy thì thôi, hai nam nhân thân thiết dưới mắt đồng người, nói bao nhiêu không được tự nhiên thì có bấy nhiêu không được tự nhiên.

“Trăm muốn làm cho mọi người biết chúng ta có bao nhiêu ân ái.” Ánh mắt trêu tức nhìn Bùi Ngọc Thư, làm y càng thêm không được tự nhiên, nhiệt độ trên mặt cũng theo đó tăng cao.

“Uống thêm một lần hợp cần nữa trăm sẽ về chỗ cũ.” Lưu Tuần nâng lên ngọc bôi, nắm lấy cổ tay cầm chén của Bùi Ngọc Thư, đưa chén đến bên môi mình.

Khuôn mặt tuần suất của Bùi Ngọc Thư từ hơi hồng chuyển thành đỏ ửng, màu đỏ lan khắp mặt làm y ngưỡng ngừng cuối đầu, y thật rất muốn chui vào một cái hầm, ít nhất không cần đối mặt với những ánh mắt khác thường.

Nhìn Bùi Ngọc Thư má đỏ ửng hồng, Lưu Tuần bỗng nhiên thấy hạ phúc mình một trận xao động, tình diễm bất an xôn xao, hắn muốn y.

“Ngô!” Hoàng Thượng cư nhiên hôn y!

Cung nữ nội thị đều ở cả a! Trước mặt nhiều người như vậy..... Hắn cư nhiên dám làm vậy.

Bùi Ngọc Thư sử lực đẩy Lưu Tuần đang ngã vào người mình ra, lại khiến hắn càng thêm xiết chặt hai tay ôm lấy thắt lưng y, nụ hôn nóng bỏng vẫn cứ tiếp tục.

“Cáp a..... Cáp a.....”

Thẳng đến Lưu Tuần buông lực đạo kiểm chế y ra, Bùi Ngọc Thư nhin không được mà mở miệng thở hổn hển.

Giơ lên ngọc bôi, Lưu Tuần uống cạn mỹ tửu ngọt lành vào miệng, nâng cầm Bùi Ngọc Thư lên, lần thứ hai phủ lên môi y.

“Ngô..... Ân.....”

Bùi Ngọc Thư kinh ngạc trừng mắt nhìn hắn, hắn thế nhưng dùng phương thức này uy ta uống rượu?

Lưu Tuần uy xong rượu vẫn chưa rời khỏi đôi môi y, đầu lưỡi linh hoạt trực tiếp tham nhập vào miệng Bùi Ngọc Thư cướp lấy đầu lưỡi non mềm giao triền cuốn nhiều, tiếp đó lướt qua hàm răng trắng ngần, mùi bồ đào tửu cam diêm quanh quẩn trong miệng, cảm giác tê dại truyền ra từ trong nụ hôn dồn dập.

“Ngô.....”

Bùi Ngọc Thư bị hôn sắp nhũn người ra, không thở nổi, bất chấp trước mắt bao người, dùng sức đẩy Lưu Tuần muốn hắn buông tay.

Lưu Tuần đến khi thỏa mãn mới rời khỏi đôi môi dù mỗi ngày nhắm nháp cũng làm hắn quyến luyến không thôi, một sợi chỉ bạc kéo ra rung động từ nội tâm.

“Hoàng Thượng, người muốn làm gì?” Bùi Ngọc Thư thốt nhiên phát hiện hai chân mình bay lên không, y khẩn trương ôm lấy cổ đối phương.

“Trăm hiện tại muốn người.” Hắn một khắc cũng vô pháp nhẫn nại.

Lưu Tuần ôm ngang lấy Bùi Ngọc Thư trực tiếp hướng tấm điện mà đi.”Mang rượu đến tắm điện.”

“Vâng” Tứ Hỉ vội vàng bưng bầu rượu lên đi theo sau Hoàng Thượng.

“Thả ta xuống dưới, ta tự biết đi.”

Bị Hoàng Thượng ôm đi như vậy thật làm y khốn quẫn không chịu nổi, Bùi Ngọc Thư vừa thẹn vừa giận, y quả muốn lấy cái hổ..... Không, là lấy một đường hầm, rồi thật xa nơi thị phi này.

16. Quyển 2 - Chương 5

“Thân thân của trẫm, trong bất cứ tình huống nào người cũng có thể khơi dậy khát vọng của trẫm dành cho người a.” Một cước đá văng cửa tắm điện, Lưu Tuần ôm Bùi Ngọc Thư thẳng tiến long sà, nhẹ nhàng đặt y xuống giường.

Không cần nói y cũng biết ở tắm điện chỉ có thể làm một chuyện, thì phải là thị tắm. Chính là, Hoàng Thượng cũng không cần phô trương ôm y đi khắp nơi như thế, biểu hiện khát vọng của hắn với y, thật là vô cùng dọ dợt người.

Như kháng nghị hành động cùng lời nói thiếu suy nghĩ của Lưu Tuần, Bùi Ngọc Thư cố ý nghiêng đầu không nhìn hắn.

“Sao vậy? Tức giận? Ân?” Lưu Tuần nâng gương mặt ửng hồng của người hắn đang nhìn chăm chú lên, “Người thẹn thùng?”

“Không có.” Nhưng nhiệt độ trên mặt đã nói ra tiếng lòng của y.

“Vậy trẫm sẽ càng làm người nóng hơn.” Vỗ về hai má Bùi Ngọc Thư, Lưu Tuần mặt không đỏ khí không suyễn nói ra một lời làm người đang nghe càng thêm xấu hổ túng quẫn, tựa như trò đùa dai đùa giỡn mê hoặc làm y tức đến nhảy mất mặt đỏ hồng.

“Ai nha, sao mặt người càng lúc càng đỏ vậy?”

“Hoàng Thượng, người đừng trêu chọc ta nữa.” Không thể chống đỡ nổi Bùi Ngọc Thư đành phải lên tiếng xin khoan dung.

Bùi Ngọc Thư đột nhiên nhớ lại chuyện tối nay nhất định phải làm Hoàng Thượng đồng ý phái y xuất binh, y tận lực tự hỏi một hồi, cuối cùng vẫn không nhớ để phí công nhọc sức, đó rất không giống y.

Không biết cái phương pháp kia có hữu hiệu hay không?

Hạ quyết tâm Bùi Ngọc Thư bỏ qua nhiệt độ cùng cảm giác thẹn thùng của bản thân, tự bảo chính mình chỉ được phép thành công không được phép thất bại.

“Hoàng Thượng, đừng nói lung tung nữa, mau làm thôi, ta..... Muốn..... Người.”

Ồ..... Thật rất xấu hổ, ngay cả y cũng sắp không nghe nổi nữa.

Lưu Tuần tai đặc biệt thính nên nghe không sót một lời của y.”Không thành vấn đề, trẫm lập tức làm!”

Lưu Tuần lập tức thân thủ trút đi bào phục trên người Bùi Ngọc Thư, y phục rơi xuống, lộ ra da thịt màu trà bóng loáng cùng bờ ngực rắn chắc bằng phẳng.

Chỉ chốc lát sau, Lưu Tuần đã cởi sạch y phục toàn thân mình cùng Bùi Ngọc Thư, hắn dán lên người Bùi Ngọc Thư bắt đầu cọ xát, mút hôn đôi môi y, từ từ trượt tới xương quai xanh, khẳng cần, nụ hôn càng tăng thêm âm hưởng của hơi thở *** mỹ.

“Ân.....” Nhớ đến mục đích tối nay của mình, Bùi Ngọc Thư biết y phải làm gì đó mới được, chính là.....
“A.....”

Nụ hôn của Lưu Tuần phủ xuống anh quả khéo léo trước ngực y, tay cũng vươn đến một thực quả đang khát cầu khác vuốt ve làm dịu, xoắn vặn nó, Bùi Ngọc Thư thoải mái nhận không được đặt ra tiếng rên rỉ. Suy nghĩ bị quấy rầy, căn bản không thể bình tĩnh tự hỏi.

“Hoàng Thượng, người muốn làm..... A!”

Lưu Tuần cầm lấy bầu bở đào mỹ tửu đặt kế bên, chậm rãi tưới tửu dịch thơm nồng hơi men lên ngực Bùi Ngọc Thư, trước khi y kịp phản ứng, môi hắn đã hạ xuống nhũ lồi liếm hôn, lần thứ hai mở miệng hàm trụ thù du bị âu yếm đỏ tươi đứng thẳng trước ngực y.

“Ồ..... A...” Chất lỏng lạnh buốt lệnh thân hình Bùi Ngọc Thư khẽ run, cảm giác khác thường từ tận đáy lòng tràn ra, lại lập tức bị một trận điện lưu như sấm thay thế.

Miệng lưỡi nóng ẩm liếm mút rượu dịch lạnh băng, làm Bùi Ngọc Thư có lỗi giác cơ hồ bị cơn sóng khoái cảm bao phủ.

Chẳng lẽ y uống nhiều rượu quá? Nếu không sao lại có cảm giác say rượu?

Nhưng mà, vừa rồi rõ ràng chỉ uống một ly đã bị Hoàng Thượng ôm về tắm điện, một ly rượu sao có thể say?

Bồ đào mỹ tửu bị đổ lên ngực, lên bụng, cảm giác đầu lưỡi ẩm thấp quanh quẩn trên người vừa tê lại vừa nóng, toàn thân cao thấp không chỗ nào không bị linh lưỡi của hắn tứ ngược, tửu dịch hỗn hợp khẩu dịch, thân thể trơn bóng phiếm thủy quang vô cùng mê người.

Ý loạn tình mê, Bùi Ngọc Thư chìm vào vị ngọt lành của rượu nguyên chất cùng đầu lưỡi linh hoạt mút liếm, khằng cắn trên người mình, trong đầu không khỏi nhớ lại tình cảnh hai người mây mưa thất thường, cả người không khỏi khô nóng, dục vọng nơi hạ thể cũng sinh long hoạt hổ ngẩng đầu dậy.

“Thân thân, hương vị người thật ngọt ngào, tựa như rượu Nguyệt ngâm ngon mát cam thuần, người là người trầm tối trân ái.”

Lưỡi Lưu Tuần như linh xà lướt qua những nơi mẫn cảm khắp toàn thân y, khiến y không kìm nổi từng đợt ngâm suyễn run rẩy.

“Àn a.....”

Thân thân? Hoàng Thượng nói chuyện thật càng lúc càng không xấu hổ!

Bùi Ngọc Thư nghe thấy những lời này, màu đỏ trên mặt còn đỏ hơn so với quả cà chua chín rộ.

“Ồ.....”

Dục vọng bị bàn tay to bao lấy, chậm rãi xoa bóp vỗ về chơi đùa, cảm nhận dục vọng ngang nhiên của mình nhanh chóng trưởng lớn, cùng cảm giác khô nóng khó chịu, Bùi Ngọc Thư vận vẹo thân hình, hy vọng bàn tay đang âu yếm dục vọng nhanh hơn một chút, khát vọng cao trương tràn ngập mà lại không thể phát tiết.

Kế hoạch tối nay còn chưa bắt đầu, sao có thể dễ dàng buông khí giới đầu hàng?

Không được! Y phải nghĩ biện pháp đoạt lại quyền chủ động.

“Àn..... Ta còn muốn.....”

Nhưng vừa dứt lời, thì tiếng ngâm nga xấu hổ đã nối tiếp theo, Bùi Ngọc Thư không khỏi vươn tay che miệng, tối nay hình như y so với bình thường bạo dạn hơn rất nhiều.

Nhất định là do rượu tạo thành!

Bất quá y hình như đã quen mình chỉ uống một ly rượu, căn bản ngay cả mép của say còn chưa vươn tới.

“Thân thân, trầm muốn nghe thanh âm của người.”

Lưu Tuần tách ra bàn tay đang che miệng, thì thềm bên tai y, hơi thở ẩm áp phả ra, cùng thanh âm trầm thấp mê người, Bùi Ngọc Thư chìm đắm trong những âu yếm của hắn, cơ hồ đã quên mục đích tối nay của mình.

Người trên giường khó nhịn vận vẹo thân thể, cả người phiếm hồng cùng thủy quang trơn bóng, phản xạ lại ánh nền mờ nhạt nhu hòa, tôn lên xuân tình kiều diễm mãn thất.

“A..... A.....” Trong cơ thể *** ngập tràn tập trung hết vào hạ phúc, Bùi Ngọc Thư vui thích than nhẹ cùng thở dốc biểu hiện y đã muốn đến cao trào.

Giây lát, y đặt đến đỉnh, trên tay Lưu Tuần phóng ra nhiệt tình.

“Thân thân, tối nay làm một thứ khác đi.....”

Bùi Ngọc Thư ánh mắt tan rã vẫn còn chìm trong kích tình lúc nãy, chưa phản ứng kịp lời nói của Lưu Tuần.

“A! Người muốn làm gì?”

Lưu Tuần lật người y lại, cầm lấy ngọc bôi rót đầy rượu, đổ Nguyệt ngâm thuần xuống vào giữa song đồn tròn trĩnh của y.

Khoảnh khắc thuần tửu lãnh lẽo tiếp xúc với thân thể, như tình cảnh đang đứng tắm dưới thác nước, Bùi Ngọc Thư thoáng chốc từ kích tình thanh tỉnh lại.

“Ân..... Không cần.....” Cảm giác thật kì lạ.

Bùi Ngọc Thư huy tay ra sau, ý đồ xoay người đẩy ra cái cảm giác khác thường khó thể tả nọ, nhưng thân hình trần trụi của Lưu Tuần trực tiếp dán lên lưng y, thoáng chốc làm y không thể động đậy

“Thân thân, đừng lộn xộn, trẫm sẽ chịu không nổi.”

Thanh âm khàn khàn kèm nén dục vọng truyền đến từ phía sau, thứ nóng rực đang dâng trào của Lưu Tuần cọ xát nơi yêu đồn của Bùi Ngọc Thư.

Nếu không chuẩn bị đầy đủ mà muốn y, thân thân của hắn sẽ bị thương, nhớ đến lần trước vì ghen tị mà cưỡng bức y, hại y bị thương hắn cũng đau lòng rất lâu, Lưu Tuần chỉ có thể cắn răng kèm chế dục niệm chảy khắp toàn thân.

“Ân..... A..... dừng, dừng tay.....” Ngón tay dính đầy thuần dịch ở nhập khẩu tư mật qua lại rồi tham nhập vào hậu huyệt đang thít chặt, mà tư thế y nằm trên giường càng tạo điều kiện cho hắn dễ dàng tiến vào.

Mùi bồ đào tửu cùng sự lạnh lẽo ngọt ngào của nó đánh sâu vào cảm quan, Bùi Ngọc Thư có lỗi giác như thể mình là một món ăn được bỏ thêm rượu vào ngâm để hầm để chữa.

Ngón tay thon dài thăm dò trong cơ thể, rất nhanh liền tìm được nơi Bùi Ngọc Thư miễn cảm nhất, vươn ngón tay lướt qua nơi tụ tập cao trào kia một chút, dục vọng ngủ yên của Bùi Ngọc Thư trong khoảnh khắc liền ngang nhiên đứng thẳng.

“Thân thân, người cũng có cảm giác rồi.....” Lưu Tuần tâm tình sung sướng nhìn thân thể trước mắt vì tình triêu mà phỉếm hồng.

“Ồ.....” Ngón tay tiêm dài bỗng rút ra khỏi hậu huyệt, cảm giác hư không mất mát nháy mắt xâm nhập Bùi Ngọc Thư, y không nhận được cơ người muốn đứng dậy tìm kiếm thứ nóng rực để lấp đầy vào đó.

Lưu Tuần nâng mông y lên cao, cho y quỳ trên giường, khẩn cấp thẳng tiến thứ cực đại dâng trào của mình vào cơ thể nhuận hoạt.

“Thân thân, trẫm ở trong cơ thể người..... Nóng quá.” Lưu Tuần hai tay đỡ lấy thắt lưng của Bùi Ngọc Thư chậm rãi lướt động, đến khi hắn bị từng đợt sóng nhiệt ập vào bức hắn phải bắt đầu mãnh liệt lướt động.

“Ân..... A, a.....” Xem ra y thật sự say, bằng không, vì sao bình thường động tác y cảm thấy không khoẻ giờ phút này lại cho y có khoái cảm lâng lâng, dục tiên dục tử?

Bùi Ngọc Thư đem hết thảy oán trách cho việc uống say, cho nên cảm giác của y mới có thể miễn cảm hơn bình thường.

Đứt quãng rên rỉ cùng thở gấp lệnh Bùi Ngọc Thư thần trí tan rã, y đột nhiên nhớ đến tối nay mình còn một kế hoạch chưa hoàn thành, bắt đầu chủ động vận vẹo thân thể thuận theo xô xuyên kịch liệt phía sau.

“Thân thân, người tối nay đặc biệt chủ động a.....” Lưu Tuần hôn sau gáy y, tay đỡ mông y càng dùng sức hơn, lực đạo xô xuyên cùng va chạm cũng trở nên mãnh liệt hơn.

“Tuần..... Ta phải..... Đi..... A.....”

Vốn định nói y muốn đi xuất chiến Hung nô, nhưng mà thật sự rất thư thái, y không kịp nói xong, miệng đã dật ra tiếng rên rỉ ngay cả y cũng không dám tin tưởng.

“Dừng nóng vội, trẫm cùng người đến.....” Đi đến cao phong cực lạc.

Phía sau lực đạo va chạm ngày càng mãnh liệt hơn, động tác vuốt ve dục vọng trước người cũng nhanh hơn, Bùi Ngọc Thư phát ra tiếng ngâm xuyên *** dâng ngay cả y cũng không dám tin.

Chẳng lẽ y không những đã muốn quen Hoàng Thượng lâm hạnh y, hơn nữa cũng thích nó?

Phát hiện sự thật này làm Bùi Ngọc Thư trong lòng kinh ngạc khó hiểu, lại vô lực thay đổi.

Ai! Bi ai lớn nhất của y thật đáng sợ, một khi người đã có thói quen bị người khác ôm, thân thể cũng sẽ không tránh được say mê với khoái cảm đối phương mang đến mà không thể tự kiềm chế chính mình! Dù sao thân thể phản ứng luôn thành thật hơn tâm.

Huống chi, không biết bắt đầu từ khi nào, y chẳng những không hề bài xích Hoàng Thượng đụng chạm, thậm chí, trong lòng sẽ có một tia chờ mong. Có lẽ, y đã mắc bệnh giống Hoàng Thượng rồi, mà bệnh không hề nhẹ chút nào. (bệnh gì mọi người tự đoán nha)

“Ân a..... A.....” Lực đạo xô xuyên mãnh mẽ đánh tan lí trí của Bùi Ngọc Thư, y rốt cuộc không thể ức chế tiếng rên rỉ dạt ra khỏi miệng mình.

Bùi Ngọc Thư thấy trong đầu trống rỗng, chỉ cảm nhận được Hoàng Thượng đang gia tăng tiết tấu mãnh liệt trên người y, cùng với sự trầm hãm trong cơn lốc xoáy muôn màu muôn sắc.

Thoáng chốc, Bùi Ngọc Thư đến đỉnh phóng thích nhiệt tình, Lưu Tuần cũng đồng thời phóng thích vào cơ thể y.

“Cáp a..... Cáp a.....” Lưu Tuần chậm rãi rút khỏi cơ thể y, Bùi Ngọc Thư bất an vịn vẹo thân hình. Còn, còn không đạt tới mục đích, sao có thể dừng lại?

“Thân thân, chủ động của người làm trắm khoái hoạt muốn bay lên chí tầng mây, đừng lo, trắm nhất định sẽ hảo hảo thỏa mãn người.” Lưu Tuần đứng dậy ngồi trên giường, hấn kéo Bùi Ngọc Thư đến trước người, chỉ dục vọng nóng rực ngang nhiên.

“Chỉ cần nhẹ nhàng ngồi xuống là được.....”

Nếu bình thường, tư thế dọa người như vậy, Bùi Ngọc Thư tuyệt đối không làm, nhưng hôm nay y nhất định phải đạt thành mục đích, mây đỏ trên mặt nhiều đến mức xuyên thấu qua da thịt màu trà cũng có thể nhìn được.

“Ân.....” Đặt quyết tâm, Bùi Ngọc Thư ngồi trên đùi hấn, thứ nóng rực dâng trào thật lớn từ từ đi vào dũng đạo nhỏ hẹp cho đến khi hoàn toàn nuốt đến gốc.

Nhưng, cùng Hoàng Thượng mặt đối mặt làm loại sự tình này thật sự rất xấu hổ, nhiệt độ trên mặt càng tăng thêm, đỏ ửng dần dần khuếch tán tới mang tai.

Bùi Ngọc Thư nghiêng mặt không dám chăm chú nhìn Lưu Tuần, Lưu Tuần lại xoay mặt y lại, “Hảo hảo nhìn trắm.....” Một tay đè đầu y lên môi mình. “Cảm thụ tình yêu của trắm dành cho người.....”

“Ngô ân.....” Linh lưỡi xuyên vào miệng, cùng cánh lưỡi non mềm dây dưa, cướp lấy mật tân trong miệng y, mê say ma túy chiếm đoạt hô hấp cùng cảm giác y, y sắp không thở nổi.

Mãi cho đến khi Lưu Tuần thỏa mãn mới rời đi cánh môi bị hôn đến đỏ bừng.

“Cáp a..... Cáp a.....”

Bùi Ngọc Thư chưa thể hoàn hồn sau nụ hôn, bàn tay thon dài của Lưu Tuần nhẹ nhàng ôm lấy thất lưng y bắt đầu luật động.

“A..... Tuần..... cho ta..... Đi..... A, a!” Mang binh.

Mỗi lần muốn nói ra một câu lại bị lực đạo va chạm đánh tan.

Hai tay đỡ trên vai Lưu Tuần theo tiết tấu ra vào trều tống mà lên xuống, nơi hai người giao tiếp phát ra tiếng vang *** mẽ, quanh quẩn trong tấm điện.

“Không thành vấn đề, trắm cùng người cùng đến.....” Thế giới cực lạc.

Lưu Tuần càng ra sức tiến vào, một tay kia cầm lấy dục vọng của Bùi Ngọc Thư nhẹ nhàng vuốt ve an ủi, đẩy nhanh tốc độ hai người đến đỉnh.

“A ân..... A..... A!” Cao trào lần thứ hai đến, hai người phóng ra tình dịch âm áp, tiếng thở dốc ồ ồ tràn ngập bốn phía không gian.

Sao vẫn không thể đạt được mục đích của mình? Không được! Còn phải tiếp tục.

Bùi Ngọc Thư dồn dập vận vẹo thân hình, thúc giục Lưu Tuần lại tiến lên.

“Thân thân..... Ân, người tối nay thật sự quá nhiệt tình, trầm thật thích!” Trong cơ thể dục vọng mới hạ xuống dần thức tỉnh, lại sinh long hoạt hổ ngẩng đầu ưỡn ngực.

“Tuần..... cho ta..... Đi..... Ân a.....” Mang binh hai chữ vẫn không thể nói ra đầy đủ.

“Hảo! Trầm cùng người đến.....” Đồng phó cực lạc thiên giới, cho người phiêu phiêu dục tiên.

Kết quả, nguyên một đêm cũng chỉ nghe hai câu như thế không ngừng lặp lại, không những thế mà còn là kê đồng áp giảng (ông nói gà bà nói vịt).

“Tuần..... cho ta... Đi..... Mang binh...” Bùi Ngọc Thư mệt đến ngay cả mắt cũng không mở nổi trước khi mê man ruốt cuộc nói ra được mục đích của mình.

“Mang binh?” Không phải đi đến thế giới cực lạc sao?

Chẳng lẽ cả đêm nay hắn đã hiểu sai ý của y? Còn cố gắng lấy lòng Ngọc Thư như vậy?

Bất quá, có hiểu sai cũng chẳng sao, Ngọc Thư khó được chủ động như thế, hắn tối nay chính là phi thường vừa lòng!

Lưu Tuần vén lên một lọn tóc đen như mực dính trước vầng trán vì mồ hôi mà ướt đầm của Bùi Ngọc Thư phát ra tiếng cười khê, hạ xuống một nụ hôn trên trán y.

“Người thật sự là trầm hảo thân thân của trầm.”

Tứ Hỷ canh giữ ngoài điện tuy rằng sớm quen cảnh Hoàng Thượng hỏa nhiệt kích tình lâm hạnh Hoàng hậu nương, nhưng tối nay đặc biệt không giống bình thường, Hoàng hậu nương tựa hồ so với trước kia càng nhiệt tình, mà Hoàng Thượng cũng càng thêm ra sức.

Bất quá, hai người bọn họ thân mật, nó ở ngoài tầm điện nghe được cũng thấy rất quen a.

Vẫn là nên đi xa một ít, miễn cho đầu nó bị hỏa nhiệt lan đến. Tứ Hỷ lập tức di chuyển cước bộ, cách tầm điện xa một chút.

Hôm sau sáng sớm, Bùi Ngọc Thư đau đớn nóng rát, cả người bủn rủn tựa như con cá xa nước ngồi phịch trên giường, toàn thân vô lực, ngay cả nhấc ngón tay cũng không nổi, thân thể gầy gò trần trụi từ đầu tới chân đầy hân ngân hồng, xanh, tím, hơn nữa nội sườn cùng hai nụ hoa đỏ tươi trước ngực là rõ ràng nhất, vừa thấy biết là đêm qua y bị tận tình hưởng dụng phi thường hoàn toàn.

Lâm Nghi vương không phải nói thổi gió đầu giường là cực kì hựu dụng?

Thối! Dạy cái chiêu gì mà thật vô ích, hoàn toàn vô hiệu với tên kia!

Bùi Ngọc Thư nóng lòng sử kế muốn Lưu Tuần đồng ý phái mình xuất binh, nhưng y lại dung mĩ nam kế sắc dụ đi nhằm hướn, y căn bản đã quên, chủ động hấp dẫn Lưu Tuần sẽ chỉ làm sắc tâm hắn phát huy càng thêm nhuần nhuyễn, hiệu quả đạt tới mục đích là gần như cực hiếm.

Ai! Y cư nhiên ngây ngốc tin tưởng Lâm Nghi vương hiền kế, bây giờ tốt rồi, chẳng những không đạt thành mục đích, ngược lại còn bị hắn ăn sạch sẽ. Bùi Ngọc Thư ảo não nghĩ, đêm qua nghe xong Lâm Nghi vương hiền kế chủ động hấp dẫn Hoàng Thượng, kết quả, trừ bỏ dẫn phát thú tính tiềm tàng của cái tên vạn năm động dục kia, bị hắn ăn đến không còn một cái xương, căn bản không có chút tác dụng gì.

Ảo não lại ảo não, giờ phút này toàn thân y dinh dính không chịu nổi, đê mê chán, sàng đan cùng gối đầu lại tràn ngập dấu vết kích tình đêm qua, y thử xoay người xuống giường muốn tắm rửa, nhưng cả người bủn rủn vô lực không thể nhúc nhích, muốn gọi người đến hỗ trợ cũng vì yết hầu khàn khàn mà phát không ra tiếng.

Đêm qua ở dưới thân Hoàng Thượng kêu quá lớn, hiện tại ngay cả thanh âm cũng không phát ra nổi.

Bùi Ngọc Thư bỗng nhiên nhớ đến hành động to gan của mình đêm qua, không khỏi giấu đầu vào chăn, thật là mắc cỡ chết người!

Hảo mắt mặt! Sao vừa nhìn thấy mặt Hoàng Thượng thì đã muốn quay đi chỗ khác thế này

Toàn thân vô lực hơn nữa yết hầu khàn khàn không phát nổi thanh âm, Bùi Ngọc Thư chỉ phải ngồi phịch trên giường, nhìn màn che phủ giường mà sửng sờ.

Hoàng Thượng nhặt lí vạn ky, hàng đêm còn có thể lực đối y..... Làm loại sự tình này, làm y mệt đến mức chỉ có thể ngồi trên giường, hần thể nhưng vẫn có *** lực dư thừa mỗi ngày vào triều xử lý chính sự, quả thực không phải người thường có thể làm nổi.

Nghĩ nghĩ, ý thức y bay vào cảnh hư không, nặng nề tiến vào mộng đẹp.

Một trận bước chân đặng đặng tiếp cận bên giường, người tới xốc lên màn che lộ đầu vào nhìn năm tử đang ngủ say trên giường.

Con người đen sáng ngời nhắm lại, đường nét cương nghị vì ngủ say mà có vẻ nhu hòa, khuôn mặt tuần láng cũng tăng vài phần trẻ con hơn khi tỉnh.

Cánh môi như kết từ hoa đặt lên đôi môi nhắm chặt kia hôn xuống, “Thân thân, người đã mệt rồi.

“Ồ..... Ân.....” Bùi Ngọc Thư than nhẹ, theo bản năng vươn tay đẩy ra thứ quá nhiều giác ngộ của mình.

Lưu Tuần ngồi ở mép giường, cầm bàn tay đang huy động của y đặt bên môi hôn xuống.

Ngọc Thư, từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy người trầm đã bị người hấp dẫn sâu sắc, con người đen như sao trời, biểu tình hồn nhiên, lê qua trên mặt lúc cười lộ lên tựa như hai ngọn sóng dần lan ra, tươi mát như đoá hải đường được Thần Lộ (ánh sáng buổi rạng đông) thấm vào.

Tự khi đó, trầm đã quyết nhất định phải trừ hết thảy khó khăn để giữ người lại bên cạnh, phong người vì hậu là ước nguyện chưa bao giờ thay đổi của trầm.

Sau khi lớn lên, dung mạo của người càng tuần suất, cá tính lại càng quật cường, tính tình quật cường như đá ấy không biết đã làm biết bao nữ tử sợ hãi, khiến các nàng chỉ dám nhìn người từ xa mà không dám lại gần.

Cũng may mắn là thế, mới có thể cách ly những người có ý với người xa một chút, thế nhưng tình yêu trầm đối với người cũng càng ngày càng tăng, chưa từng thuyên giảm.

Nếu có thể sớm có được người, nhân sinh của trầm đã không cần trải qua nhiều đêm hoài uổng như thế.

Hảo hoàng hậu của trầm, đời này kiếp này người đã định là người của trầm, vô luận thế nào, trầm cũng không thả người đi.

Các cô nương trong kinh thành đương nhiên hy vọng mình có thể được hoàng đế chí cao vô thượng ưu ái mà trở thành tần phi, nhưng lấy hoàng đế làm mục tiêu quá xa xôi, các nàng ngược lại theo đuổi người thứ hai, lấy Bùi tướng quân cư xử ôn hòa thành mục tiêu có lẽ càng dễ đạt thành mục đích.

Đáng tiếc, bản tính của các nàng toàn bộ gõ lộn số, lấy Bùi tướng quân làm mục tiêu ngược lại càng khó đạt được.

Bùi tướng quân sau lưng có một cái bóng thật lớn——Đại Hán thiên tử vô cùng tôn quý——Lưu Tuần, nếu không có Hoàng Thượng bảo hộ y chặt chẽ, càng mình mục trượng đảm tuyến bố y là người của Hoàng Thượng, những triều thần nguyên bản tính toán, muốn gả nữ nhân cho Bùi tướng quân tuổi trẻ đầy hứa hẹn cũng không thể không lắc đầu buông tha. Có ai dám mạo hiểm bị chém đầu để thân cận y?

Cho nên, với các cô nương kinh thành, nói trắng ra, Bùi Ngọc Thư là thứ chỉ có thể nhìn không thể chạm.

“Hoàng Thượng..... Là người.” Không thể tránh khỏi thứ đang nắm chặt mình, Bùi Ngọc Thư bỗng dưng mở đôi mắt mệt mỏi nhìn bóng người đang chìm vào suy nghĩ của bản thân.

“Người tỉnh?” Lưu Tuần một tay cầm tay y, một tay kia vuốt ve trên mặt y.

“Ân.” Toàn thân cứ dinh dính thật khó chịu.

Khi Bùi Ngọc Thư đang tự hỏi phải đi tắm rửa như thế nào, Lưu Tuần đột nhiên khoác bào phục lên người y, từ cổ xuống bao không thấy một khe hở, rồi cúi người ôm lấy y.

“Hoàng Thượng, ta tự đi.....” Nhớ lại đêm qua y chủ động dụ dỗ Hoàng Thượng, khuôn mặt tuần nghị xoát đỏ.

Hiện tại người y tối không muốn gặp là Hoàng Thượng, thế nhưng hắn không lúc nào là không xuất hiện trong tầm mắt y.

“Đừng cậy mạnh, người mệt mỏi không thể động dậy được, cứ để trẫm giúp người tắm.” Lưu Tuần ôm lấy Bùi Ngọc Thư đi ra tắm điện, những cung nữ nội thị thoáng nhìn thấy hắn đều tự động hỏa tốc lắng đi.

Kiến Chương cung vì gần đầu nguồn ôn tuyền nên riêng làm một ôn tuyền dực trì, quy mô mặc dù không lớn bằng Tuyền trì của Cam Tuyền cung, cũng đủ một đội Vũ lâm quân tắm rửa.

“Àn?” Có một dòng chất lỏng chảy xuống tay hắn, Lưu Tuần nhìn Bùi Ngọc Thư, chỉ thấy đầu y càng hạ thấp hơn.

“Cho nên mới nói cho người để ta tự xử lý là được.....” Mặt Bùi Ngọc Thư như trái táo chín đỏ hồng thẩu tận mang tai.

“Một khi đã như vậy, trẫm càng muốn đích thân giúp người tắm.” Lưu Tuần hôn nhẹ trên gương mặt hồng thẩu của y, tâm tình phi thường khoái trá, tình dịch đêm qua hoan ái dính đầy thân mình Ngọc Thư, y quả thực chỉ thuộc về hắn.

Thạch điều hoa lệ trong ôn tuyền bể, hơi nước mờ mịn, sương trắng lượn lờ, bốn phía ẩn ẩn tràn ngập hơi sương ôn tuyền cùng mùi hoa.

Lưu Tuần trút đi bào phục trên người, cũng cởi bỏ ngoại bào bao lấy Bùi Ngọc Thư, ôm y cùng tiến vào bể.

“A! Hoàng Thượng, người.....” Bùi Ngọc Thư kinh hách trợn to hai mắt, quay đầu chăm chú nhìn động tác của Hoàng Thượng.

“Đừng lộn xộn, trẫm hảo hảo giúp người tắm.” Ngón tay tiêm dài qua lại tham nhập vào cơ thể y, giúp y rửa sạch dấu vết hoan ái đêm qua.

“Ngô!” Không thể tưởng được dục vọng của mình rất nhanh đã bị khơi dậy, Bùi Ngọc Thư xấu hổ cúi đầu, hai má bị ảm áp hơi nước nhiễm hồng tựa như con cua bị luộc chín.

“Ngọc Thư thân thân của trẫm, người thật sự quá nhiệt tình.”

Lưu Tuần đùa dai động ngón tay trong cơ thể y, ngữ khí trêu tức lệnh Bùi Ngọc Thư không biết phải đáp lại thế nào.

“Hoàng Thượng, người đừng trêu chọc ta nữa mà.” Hắn gần nhất tựa hồ đặc biệt thích xem bộ dáng chân tay luống cuống của y.

A! Bùi Ngọc Thư bỗng dưng nhớ đến chuyện muốn Hoàng Thượng cho y xuất chiến với Hung nô.

“Hoàng Thượng, phái ta xuất binh đi.” Đợi đã lâu, rốt cục mới xuất hiện một cơ hội có thể rời khỏi hoàng cung, mỗi ngày ở mãi trong cung thật sự rất nhàm chán.

“Trẫm có thể chuẩn người dẫn quân xuất chiến Hung nô, nhưng người phải đáp ứng trẫm hai điều kiện.” Tắm xong, Lưu Tuần vòng hai tay ra sau kéo y tựa vào lòng mình.

“Điều kiện gì?” Sao lại còn có điều kiện nữa?

Nhớ lần trước bị ép nhận điều kiện Hoàng Thượng khai ra, nhân sinh của y đã chệch khỏi quỹ đạo bình thường, lần này, sẽ không phải lại là điều kiện quái gở nào khiến y lâm vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục chứ?

“Thứ nhất, mở miệng nói cầu Hoàng Thượng cho phép”Nô tì” xuất chinh.” Lưu Tuần dán bên tai y phun nhiệt khí, không nhanh không chậm nói ra điều kiện thứ nhất.

“Người! Đây quả thực là ép người quá đáng.” Bùi Ngọc Thư quay đầu lớn tiếng kháng nghị.

“Thứ hai, lấy thân phận đương triều hoàng hậu dẫn quân, trăm sẽ chuẩn người xuất binh.” Lực đạo ôm lấy thân mình Bùi Ngọc Thư bỗng siết chặt, hắn cũng sẽ không buông tha cho bất cứ cơ hội nào có thể yêu cầu Bùi Ngọc Thư thừa nhận thân phận của mình.

“Hoàng Thượng, đây là điều kiện kiểu gì a?” Thật là không nói lý mà!” Đây là đại sự của giang sơn Hán thất, người sao có thể nói ra loại điều kiện này? Huống chi, ta chính là một tướng quân a.” Y cũng không phải nữ nhân, nếu thực lấy thân phận hoàng hậu dẫn quân, chẳng phải sẽ khiến Hung nô quân sẽ cười rớt hàm răng luôn sao? Chuyện này quá tổn hại thiên uy của Hán triều a!

Không được! Tuyệt đối không được!

Nhưng nếu không đáp ứng, Hoàng Thượng tuyệt không đồng ý cho y xuất chinh, hắn luôn luôn nói được làm được.

Làm sao bây giờ?

Bùi Ngọc Thư phiền não khuôn mặt tuần suất nhăn một đống, nhưng trong mắt Lưu Tuần, biểu tình y phiền não thật rất đáng yêu.

Lưu Tuần dù bận vẫn ung dung chờ đến khi Bùi Ngọc Thư đáp ứng điều kiện của hắn, hắn phi thường chờ mong Ngọc Thư chính mồm hứa hẹn a!

17. Quyển 2 - Chương 6

Hàng dương liễu cạnh Bá kiều mọc ra những chồi non mới, chồi non phơi phới lay động theo gió, xanh, rất nhanh phủ khắp hai bờ Bá kiều. Thượng tị là một ngày quan trọng nhất khi bắt đầu một năm mới, tẩy quán phát hễ (nghỉ thức làm lễ trừ tà ở bên sông), tiêu tai trừ bệnh, khẩn cầu bình an, nam nữ chưa thành gia ở Trường An thành cũng nường vào quang cảnh ngày xuân mà tặng nhau tính vật định tình, lẫn nhau cầu duyên.

Sáng sớm, bờ sông đông nghịt người, hoàng thân quốc thích cùng binh dân dân chúng trong Trường An thành đang ở bên bờ sông Vị Hà tẩy quán phát tiết, vẩy nước chơi đùa, chẳng phân biệt bản phú quý tiện, càng không có sự phân biệt thân phận.

Tiếng đàn sáo trúc cầm cùng mùi lan chi thơm mát từ ca diên vũ tịch giữa sông phảng phất truyền đến, vòng quanh một mảnh đất tràn ngập lực ý, dung nhập vào cảnh trời xanh nước biếc.

“Khó gặp một ngày hội Thượng tị để ra ngoài đạp thanh, có sao tâm tình người vẫn không vui?”

Lưu Tuần nghiêng người tựa vào y tháp dưới một tán lộng hoa lệ buông đầy cờ tua, một tay chống thân, một tay kéo qua Bùi Ngọc Thư ngồi nghiêm chỉnh bên cạnh, y mất trọng tâm mà ngã vào người Lưu Tuần, không chút nghiêng lệch nằm vào ngực hắn.

“Trăm đêm qua không có thỏa mãn người?” Lưu Tuần một tay nắm thắt lưng Bùi Ngọc Thư, tay kia nâng lên cầm y, nhìn người đang này ra một bộ mặt khổ qua, kẻ sát vào tai y thì thầm.

“Không phải!” Là sầu tư a! Hoàng Thượng khai ra hai điều kiện dọa người cực điểm kia, không đáp ứng không được, muốn y đáp ứng, thì y thật sự làm không được.

Y vốn thật vui có thể rời đi hoàng cung, nhưng, ở đây quá nhiều người, y thấy có chút gò bó, người cũng vì thế mà không được tự nhiên. Hoàng Thượng lại đặc biệt thích khoe khoang, đôi khi còn khoa trương làm người khác khó chịu, càng là nơi có nhiều người hắn càng làm những hành động vô cùng thân thiết với y.

Huống chi, trước mắt bao người, Hoàng Thượng nếu tâm tình hảo, còn không biết sẽ ở trước mặt mọi người làm ra chuyện gì, giận dữ nghiêng đầu không để ý tới Lưu Tuần khinh bạc, nét cau mày của Bùi Ngọc Thư cơ hồ có thể kẹp chết rùi bọ.

Dân chúng Trường An thành đối việc hoàng đế tuổi trẻ đầy hứa hẹn lập một nam tử vi hậu kỳ thật vẫn luôn rất hiếu kỳ, cho dù Hoàng Thượng bốn phía được hoàng cung thị vệ xưng là Vũ lâm quân bao quanh, nhưng thỉnh thoảng vẫn có vài ánh mắt tò mò nhìn vào, muốn tìm kiếm "Nam" Hoàng hậu nương nương.

Bùi Ngọc Thư không ngại trở thành tiêu điểm cho mọi người chú mục, dĩ vãng khi xuất binh cùng lúc chiến thắng hồi triều, trên đường dân chúng đến quan khan cũng không thiếu, mà những khuê nữ càng thường xuyên dung một ánh mắt kì lạ nhìn y.

Bùi Ngọc Thư đương nhiên không biết trong triều đại thần cùng chư hầu rất bất mãn hành động tùy hứng của Hoàng Thượng, lại vì bị hấn uy hiếp mà không dám nói rõ, thế nhưng phía sau thì lại truyền khai chuyện này rất khó nghe.

Kỳ thật, chuyện này tối bất mãn là y nha.

Lần trước y liều mạng tử thủ phòng tuyến cuối cùng, không cho Hoàng Thượng thừa cơ phá vỡ, mới có thể ở ngày lâm triều thứ hai hợp thời xuất hiện tại triều đường, nhưng thái độ các đại thần nhìn y đã không còn giống trước đây, mà tôn xưng y như một quốc mẫu cao cao tại thượng, đối y cúi đầu khom người, khúm núm, phải một câu Hoàng hậu nương nương, trái một câu Hoàng hậu nương nương, chỉ kém chọc y tức đến mức nói không nên lời.

Hủy triều cương lập y vi hậu đã muốn đủ khó chịu, dùng hết toàn lực, nghĩ hết biện pháp để thượng triều, kết quả chỉ đổi lấy sự nan kham, y thật hoài nghi trước đây mình liều mạng như vậy để làm gì? Ngại mọi chuyện còn chưa đủ phiền, phải làm nhiều chuyện làm y khó chịu đến chết mới vừa lòng sao?

Hiện giờ trong triều căn bản không ai nhớ rõ y là một Phiêu Kị tướng quân uy phong lẫm lẫm, mà chỉ biết là y là "Hoàng hậu nương nương", bảo y sao có thể không khó chịu chứ?

Mà hết thấy, hết thấy đều phải cảm ơn cái tên đang cười rất gian trước mặt y ban tặng.

"Đừng tức giận nữa, trầm sẽ mang người đến một nơi thật tốt, người nhất định sẽ thích mà." Lưu Tuần ôm Bùi Ngọc Thư, khẽ hạ xuống mặt y một nụ hôn, lưỡi miến tực vào tháp.

Theo con đường mòn quanh co đi tới, bước lên một cầu thang được tạo từ đá phiến uốn khúc, bước xuống mời bật thang vào trước một cái hang, Lưu Tuần sai người mở ra một ổ khóa to trên cửa động, đẩy cửa bước vào động.

"Hoàng Thượng, đây là nơi nào?" Bùi Ngọc Thư khó hiểu nhìn Hoàng Thượng, y chưa bao giờ biết Lâm uyên có một vùng hoang vu dã ngoại thế này, hơn nữa đã được sửa sang sạch sẽ chỉnh tề.

Hang rộng lớn mát mẻ mà thanh lãnh, chính giữa bày biện một bàn đá cùng ghế đá theo phong cách xưa, trên diện tích có một tủ đá, bên trong có mấy hộp kiếm.

Lưu Tuần sai người mang hộp kiếm cẩn thận nâng xuống bàn đá.

"Đây là..... Kiếm?" nhìn hộp kiếm bằng đồng thuần chất súc thành, Bùi Ngọc Thư trừng lớn hắc mâu sáng ngời.

Xem Hoàng Thượng như nâng chỉ bảo, một bộ cẩn thận che chở, những thanh kiếm này nhất định là rất hiếm có. Thân là một võ tướng, tình yêu kiếm của Bùi Ngọc Thư không hề thua kém Lưu Tuần.

"Ân, đó đều là những danh kiếm các đời." Lưu Tuần mở ra hộp kiếm, chỉ thấy một thanh kiếm xinh đẹp nằm trong hộp, khi Lưu Tuần cầm kiếm lên, ánh sáng từ ngoài động chiếu vào tạo thành một bóng kiếm mơ hồ ánh lên mặt đất, thanh kiếm này chỉ tại nơi hắc ám cùng quang minh lần lượt thay đổi thân kiếm mới hiện lộ ra bóng kiếm bình thường khó có thể nhìn thấy.

"Đây là Thương triều danh kiếm Thừa Ảnh." Lưu Tuần kiêu ngạo đích huy động thanh kiếm trong tay, bóng kiếm trên đất cũng theo động tác biến ảo di động.

"Thừa Ảnh? Thanh bảo kiếm thần long kiến vĩ bất kiến thủ (nghe danh mà chưa thật sự được nhìn thấy) Thừa Ảnh?" Bùi Ngọc Thư nhin không được phát ra một tiếng kinh thán, y cư nhiên có thể chính mắt nhìn thấy bảo kiếm chỉ được ghi lại trong sách cổ.

"Ân, người muốn thử xem không?"

Lưu Tuần giao kiếm cho Bùi Ngọc Thư, Bùi Ngọc Thư lòng mang kính lễ vươn tay tiếp hi thế danh kiếm.

Bùi Ngọc Thư đặt kiếm trước ngực, nín thở ngưng thần, hoa một kiếm trước người, chỉ thấy bóng kiếm thanh lãnh nhanh như điện, kiếm khí rét lạnh như thu thủy.

“Oa! Thật sự là rất phùng!” Bùi Ngọc Thư trả kiếm cho hắn, hưng phấn mà tán thưởng.

Y sớm quen mấy canh giờ trước còn đang tức giận hờn dỗi Hoàng Thượng, trong đầu đều là thanh ảnh của bào kiếm.

Bùi Ngọc Thư tâm tư đơn thuần, chỉ cần chạm đúng sở thích của y, kỳ thật rất dễ giải quyết, bây giờ còn không phải đã quên chuyện tức giận vừa rồi? Hồn nhiên không phát hiện đây đúng là mục đích của Lưu Tuần.

Lưu Tuần cất Thừa Ảnh vào hộp, mở một hộp khác, hắn cầm kiếm đặt vào tay Bùi Ngọc Thư.

Bùi Ngọc Thư đem chậm rãi rút kiếm tự trong vỏ ra, chỉ thấy một đoàn quang hoa lập tức triển khai, khoan thai mát rượi như cảnh hoa sen nở. Hoa văn trang sức trên chuôi kiếm như hai mươi tám *** tú vận hành, lóe lên quang mang thâm thúy u tĩnh. Thân kiếm tròn vẹn, tựa như gió mát phất quá mặt nước thông dong mà ung dung, mũi kiếm sắc bén như vách đá đứng thẳng trên đoạn nhai nghìn trượng, cao thượng mà nguy nga.

“Hoàng Thượng, đây là..... Thuần quân?” Hắc mâu của Bùi Ngọc Thư mở lớn hơn.

Lưu Tuần gật đầu, tràn ngập sùng nịnh nhìn y.

Thuần quân là do chú kiếm đại sư Âu Dã Tử thời Xuân hỏa thừa thiên mệnh đúc thành, lúc chú kiếm, ngàn núi vỡ ra thiếc, vạn sông cạn ra đồng, dốc hết tâm huyết của thiên thần cùng người, hợp lực tồn thời gian hơn mười năm mới chú thành. Khi kiếm hoàn thành, chúng thần quy thiên, Âu Dã Tử cũng vì lực tấn thần kiệt mà chết, kiếm này đã thành có một không hai.

Cũng khó trách tiếng Bùi Ngọc Thư kinh thán càng lúc càng lớn, dù sao đây là thứ nghìn năm có một không hai a.

“Này thật sự là một thanh kiếm tôn quý vô song, thiên địa nhất tuyệt.” Bùi Ngọc Thư lên tiếng tán thưởng trộn lẫn với vẻ mặt khó tin.

Kiến thức hết lịch đại danh kiếm được Lưu Tuần cất chứa sau, Bùi Ngọc Thư hiện tại bội phục y, trăm triệu không thể tưởng được tên hoàng đế háo sắc này cũng có thể thu thập nhiều danh kiếm đến vậy, lần này y thật là mở rộng nhãn giới.

“Ngọc Thư, trăm còn có một thanh kiếm chưa từng triển lãm cho ai xem a.” Lưu Tuần kể Bùi Ngọc Thư bên người, tràn ra một mặt tà cười.

“Chưa từng triển lãm ra? Là hi thế bảo kiếm gì vậy? Ta muốn xem!” Vẫn còn chìm đắm trong sự cảm động cùng kinh ngạc vừa rồi, Bùi Ngọc Thư vui vẻ hỏi.

“Ồ trong này a.” Lưu Tuần ôm cổ Bùi Ngọc Thư, toàn thân kề sát vào y không có lấy một khe hở, một thứ cứng rắn nóng rực để giữa khổ y.

Lưu Tuần nhìn biểu tình khi Bùi Ngọc Thư thưởng thức danh kiếm tràn ngập kinh thán cùng vui vẻ, cư nhiên tức giận mớ bảo kiếm đó cướp đi toàn bộ tâm thần của y mà muốn nấu chảy chúng. Những thứ đó chính là thiên cổ danh kiếm a, hắn phải mất thật lớn tâm lực mới thu thập được, hắn sao lại có suy nghĩ này a?

Vì cân bằng lại tâm tư tránh cho nó mất không chế, trong đầu hắn bỗng dưng chạy qua một ý niệm, ngày sau nếu Ngọc Thư ức khởi hôm nay đích danh kiếm, trừ bỏ kiếm, có chuyện nhất định sẽ càng cho y một dư vị, không thể quên.

“Hoàng Thượng, người.....” Hắn rốt cuộc suy nghĩ cái gì a? Bùi Ngọc Thư không thể tin mà tròn tròn hai mắt, kinh ngạc nhìn hắn.

“Đó cũng là hi thể bảo kiếm a, trẫm chỉ triển lãm cho người xem ác.” Lưu Tuần y đặt trên bàn đá, ôn nhu duyên hôn lên đôi gò má, lên môi y, một tay kia đã cởi ra dây lưng, bào phục cùng trung y nháy mắt mở rộng.

Bùi Ngọc Thư lắc đầu chống đỡ.”Hoàng Thượng, nơi này có nhiều thị vệ như vậy, không nên.....”

“Bọn họ ở ngoài động, không đáng ngại.” Lưu Tuần trút bỏ bào phục của mình, lộ ra lồng ngực rắn chắc bằng phẳng, trong nháy mắt đã cùng y xích lõa tương đối.

“Nơi này chính là hang động cất chứa lịch đại danh kiếm, tại nơi trần sao lại có thể làm loại chuyện này?” Bùi Ngọc Thư tuyệt đối không muốn ở nơi cất chứa bảo kiếm bị Hoàng Thượng lâm hạnh, như vậy sẽ làm bẩn linh khí của kiếm, y như trước ương ngạnh chống cự Hoàng Thượng đến gần.

”Kiếm của trẫm cũng tràn ngập linh khí a, ở chỗ này làm càng có thể cảm nhận được ác.”

“Không, không cần.....” Bùi Ngọc Thư căn bản không tin nơi đó của hắn sẽ có linh khí gì, nếu có cũng chỉ là sắc khí rục rịch muốn động thôi.

“Đến thôi, chỉ cần thử, người nhất định sẽ cảm nhận được cái gọi là linh khí của trẫm.” Lưu Tuần cố lấy ba tác lười không xương thuyết phục y.

Hắn chưa bao giờ ở ngoài long tháp lâm hạnh Ngọc Thư, rất muốn thử một lần nha!

Bùi Ngọc Thư toàn thân chỉ còn chút ít y phục, nửa người nằm trên bàn đá, bào phục rộng mở lót dưới người, đầu xuân vẫn là mang chút thời tiết se lạnh, ở bên ngoài giường vẫn nên chú ý đừng để bị nhiễm phong hàn.

“Dừng, dừng tay..... Ân...” Lưu Tuần không để ý đến kháng nghị, khom người áp lên môi y.

Đầu lưỡi linh hoạt phác họa đường môi của Bùi Ngọc Thư, *** tế khằng hôn cánh môi y, tiếp theo mờ ra hàm răng, trực tiếp tiến vào khoan miệng tìm kiếm cánh lưỡi phần nộn, chạm nhẹ, mút, giao triền, cơ khát cướp lấy mật tân trong miệng y.

“Cáp a..... Cáp a.....” Cho đến khi thỏa mãn, Lưu Tuần mới lưu luyến không thôi rời đi cánh môi làm hắn mê luyến mãi kia, trong miệng phương tân hai người trộn lẫn không có chỗ để đi mà chạy dọc theo khoe môi xuống.

Lưu Tuần liếm phương tân trong suốt bên môi y rồi lại liếm bạc thân của mình, quả nhiên, môi của Ngọc Thư cho dù hưởng qua không dưới mấy ngàn lần cũng không chán, cánh môi sưng đỏ ửng ửng, càng làm cho kẻ khác muốn hảo hảo yêu thương y.

Môi anh đào như một đóa hoa dọc theo cổ Bùi Ngọc Thư trượt xuống, duyên hôn nơi hầu kết.

Hầu kết mẫn cảm bị người liếm thử, thân thể Bùi Ngọc Thư không khỏi run lên.”Ồ..... Ân.....”

“Thân thân..... Người thật sự làm trẫm yêu thích không nỡ buông tay!” Đôi môi trượt xuống lồng ngực bằng phẳng, hàm trụ nụ hoa mềm mại khéo léo liếm mút, một tay kia bắt lấy một nụ hoa thẹn thùng khác vắn vắn, chà xát chơi đùa, lệnh Bùi Ngọc Thư rốt cuộc không thể cự tuyệt hắn cầu hoan, thân hình chỉ có thể khẽ run rẩy thừa nhận hắn khiêu khích.

“Ân a.....” Một trận khoái cảm mãnh liệt đánh úp lại, Bùi Ngọc Thư vong tình rên rỉ.

Tay Lưu Tuần bao lấy dục vọng giữa khó Bùi Ngọc Thư gian khinh nhu vô về chơi đùa, dưới kỹ xảo âu yếm cao siêu của hắn, nam tính của y lập tức đứng dậy.

Bùi Ngọc Thư không kiên nhẫn vắn vắn thân hình tỏ rõ y sắp đến đỉnh, Lưu Tuần tiếp thu được tin tức mà nhanh hơn động tác trong tay, giây lát, y liền đến đỉnh, phóng ra nhiệt tình.

“Người là thân thân hoàng hậu trẫm yêu nhất ác.....” Lưu Tuần nâng hai chân y đặt dưới bàn đá đặt lên vai mình, từ trong tay áo dài của mình lấy ra một tiểu tất hap *** mỹ, hắn mở ra tất hap quét lấy nhuận hoạt nhuận cao bên trong, ở huyết nội tư mật chặt hẹp nhẹ nhàng qua lại rồi trượt vào bên trong.

“Ồ.....” Nửa thân dưới hoàn toàn không có chỗ dựa lệnh Bùi Ngọc Thư có chút hư không, hai chân y phải gắt gao bám lấy Lưu Tuần nơi duy nhất chống đỡ cho y.

Ngón tay thon dài quấy động trong cơ thể, rất nhanh liền tìm được nơi y tối mẫn cảm.

“A.....” Nguyên bản dừng đạo vì dị vật xâm nhập mà có chút không khoẻ đã dính đầy nhuần hoạt nhuyển cao, ngón tay hoạt động trong cơ thể từ một thành ba, Bùi Ngọc Thư thư sướng dật ra than nhẹ, mật huyết mềm mại đã đủ cất chứa dục vọng của Lưu Tuần.

Lưu Tuần lấy ngón tay ra khỏi dừng đạo thấp hoạt, một cảm giác mát mát làm Bùi Ngọc Thư kìm lòng không đậu đưa đẩy vòng eo, tìm kiếm nguồn nhiệt lấp đầy cơ thể mình.

Lưu Tuần lấy hai chân vòng qua người mình lần thứ hai nâng lên vai, đem dục vọng hảo nhiệt đang dâng trào chậm rãi thẳng tiến vào cơ thể y.

“Thân thân..... Hảo hảo cảm thụ linh khí của trẫm ác.....”

Thứ nóng rực cứng rắn quen thuộc lấp đầy cơ thể, động tác mập hợp ma xát phát ra tiếng vang *** mĩ, càng thêm thúc giục dục diễm cao trường của hai người kia.

“Ân..... Cảm thụ..... linh khí của Tuần..... A.....”

Thần trí Bùi Ngọc Thư cơ hồ đã bị từng cơn sóng dục vọng đánh bay, y chỉ có thể thuận theo bản năng gắt gao quần quít lấy Lưu Tuần, cầu hấn thâm nhập sâu hơn, càng dùng sức xô xuyên y, căn bản không biết bản thân đang đáp lại hấn cái gì.

Được Bùi Ngọc Thư tích cực đáp lại, động tác của Lưu Tuần trở nên mãnh liệt hơn, hấn muốn Ngọc Thư vĩnh viễn nhớ rõ, hôm nay trừ bỏ thưởng kiếm, trọng yếu hơn hấn muốn ở trước những thanh kiếm đó làm hạnh y, y chỉ thuộc về mình hấn, ngay cả kiếm cũng thể phân chia một phần tình yêu của y.

Bùi Ngọc Thư đương nhiên không biết ý đồ thực chất của Lưu Tuần, bởi y đã sa vào cơn lốc *** mang theo khoái cảm cùng huyền sắc lóa mắt mà Lưu Tuần mang đến.

Bên trong hang trình diễn tình ái tiết mục xuân tình nhộn nhạo, Vũ lâm quân chờ ngoài động lại ửng đỏ nghiêm mặt, mỗi người đều có vẻ khô nóng khó an.

“Bên trong đang thổi một trận hỏa nhiệt thật lớn, ngay cả ta cũng nóng lên.....” Lục Trung Phu đứng trước cửa động bất an khô nóng bước qua bước lại, ý đồ muốn hạ xuống dục niệm mới dâng lên của mình.

Hấn liếc qua hai người khác, thấy bọn họ cũng đầy mặt đỏ ửng, nghiêng đi không muốn nghe thấy những *** thanh lãng ngữ (thanh âm, lời nói “không trong sáng”) trong động.

Thành viên của Vũ lâm quân phần lớn là chưa thành thân hoặc xuất thân từ các gia đình quý tộc hoặc con cái của tướng soái, Hoàng Thượng chẳng lẽ không thể cố kị một chút sao? Ai! Thôi, nếu Hoàng Thượng mà biết cái gì gọi là cố kỵ sẽ không là Hoàng Thượng, hấn chỉ thích làm theo ý mình.

“Lão phùng, mặt của ngươi thật đỏ nha, không có việc gì chứ?” Lục Trung Phu trêu chọc tìm hấn nói chuyện.

Vũ lâm quân chỉ có thể canh giữ ở ngoài động, cả người khô nóng lại đối mặt với một đám nam tử, nếu thật không muốn cạo đầu, thì cũng phải tìm người trò chuyện dời đi chú ý!

Ngoài ý muốn, Phùng Đường Vô không đáp lại.

“Lão Phùng, ngươi có khỏe không?” Lục Trung Phu vươn tay sờ hai má hồng hồng của hấn, quan tâm hỏi han.

“Đừng chạm vào ta..... Hiện tại rất nguy hiểm.” Phùng Đường Vô ngăn lại bàn tay của Lục Trung Phu, cảnh cáo hấn không cận dựa quá gần vào mình.

Ai biết dưới cái hoàn cảnh dục hỏa đốt người này, hấn sẽ làm ra chuyện gì.

“Không sờ thì không sờ, ngươi có cần kích động vậy không?” Lục Trung Phu đương nhiên biết nam nhân dưới loại tình huống hết sức căng thẳng này có bao nhiêu nguy hiểm, nhưng mà có cần hung hăng với hấn vậy không, lửa cũng không phải hấn đốt, mà là hai người trong kia nha!

“Lão Dương, ngươi thì sao?” Lục trung phu quay đầu hỏi Dương Quảng Lăng.

Hắn thật đúng là e sợ thiên hạ bất loạn a! Nơi nơi trên chợ nam nhân dục hỏa đốt người, không sợ bản thân ngày nào đó bị ăn sạch sao, hơn nữa là chết thế nào không biết a.

“Không thua gì hắn, người cũng không cần đứng quá gần ta.” Dương Quảng Lăng nhú mày, đông cứng bài trừ những ra mấy chữ. (ôi thật tội nghiệp các bạn Vũ lâm quân)

“Ai! Nếu không phải đang đứng đây hầu, thật muốn đi Câu lan viện tìm cô nương nghỉ ngơi a.” Lục Trung Phu bản thân cũng vô cùng khó chịu.

Mọi người nháy mắt lại khôi phục lặng im, chỉ nghe tiếng rên rỉ cùng thở gấp đứt quãng từ trong động truyền ra, bầu không khí khô nóng cùng xấu hổ vẫn quay quanh mọi người, xem ra vừa rồi đoạn đối thoại không dinh dưỡng kia chẳng có tác dụng gì cả.

“Ta có thể tự đi, người đừng ôm!”

Sau khi hoan ái đến ý loạn tình mê, Bùi Ngọc Thư kiên trì không cho Lưu Tuần ôm y, chỉ cần hắn giúp y ra khỏi động là được.

Đừng đùa! Trước mặt bao Vũ lâm quân bị Hoàng Thượng ôm vào lòng còn ra thể thống gì, y không muốn lại thừa nhận ánh mắt kì quái của họ nữa.

Nhớ lại một năm trước đợt mưa trong nhà sấn nhỏ, Hoàng Thượng xem y như ấm lò sưởi ấm xong, y bị hắn ôm ra ngoài, chuyện dọa người như vậy một lần là đủ.

Bùi Ngọc Thư cả người bủn rủn vô lực, đi đường như rùa bò, Lưu Tuần nắm lấy bàn tay khoát lên vai hắn, một tay kia đỡ lấy thắt lưng y. Những hạt mồ hôi lớn từ trán Bùi Ngọc Thư chảy xuống, y cắn chặt răng cố chịu đựng, tuyệt không có thể để cho người khác nhìn ra y lại bị Hoàng Thượng lâm hạnh.

Tuy rằng mới vừa rồi rên rỉ lớn như vậy, chỉ sợ tất cả mọi người đã biết hai người bọn họ làm cái gì trong động, nhưng chỉ cần không nói ra, y vẫn sẽ tiếp tục làm bộ như không biết tình

“Hoàng Thượng nguy hiểm!”

Trực giác sắc bén của một võ tướng làm Bùi Ngọc Thư cảm nhận được quanh mình có một hơi thở nguy hiểm bất đồng bình thường, một thanh âm lướt gió hướng thẳng về phía Lưu Tuần. Hồng rồi! Không kịp nữa! Bùi Ngọc Thư hô to một tiếng, vốn định đẩy Lưu Tuần ra, thế nhưng cả người y vô lực chỉ có thể cả người gục vào lòng hắn.

“Còn chưa đến tối mà, sao đột nhiên lại nhiệt tình như vậy?” Lưu Tuần vuốt ngực bị đẩy trúng nhìn Bùi Ngọc Thư.

“Ngọc Thư?” Chăm chú nhìn Bùi Ngọc Thư hai mắt nhắm chặt, chất lỏng ẩm áp chảy qua kẽ tay..... Là máu! Ngọc Thư trúng tiễn!

“Có thích khách! Bảo hộ Hoàng Thượng!” Dương Quảng Lăng hét lớn.

Thị vệ trong Vũ lâm quân lập tức bước lên trước vây lấy Hoàng Thượng cùng Hoàng hậu nương nương ra phía sau, hướng nơi tiễn bay ra tìm kiếm thích khách.

Đến tột cùng xảy ra chuyện gì? Lưu Tuần ôm Bùi Ngọc Thư hôn mê trong lòng mình sững sờ.

Lưu Tuần vẫn nhớ rõ ba năm trước đây trên chiến trường, Bùi Ngọc Thư vì cứu một chi quân đội khác bị quân địch vây công mà lâm trung mai phục của địch nhân, binh sĩ chết thảm trọng, y một mình xâm nhập địch doanh tiêu diệt cả quân địch, trận thì thắng, nhưng y lại trúng ba tiễn, nếu không phải áo giáp thuẫn đồng luyện chế đỡ cho y một tiễn trí mạng, hiện tại y sao có thể bình yên ở bên hắn?

Lúc trước hắn nhìn thấy trên người Bùi Ngọc Thư bao bạch bố trắng toát, hôn mê bất tỉnh, tim đập thiếu chút nữa đình chỉ, bắt đầu từ khi đó, hắn đã nghĩ hết các cách ngăn y ra chiến trường, thà rằng bị y oán cũng không nguyện để y bị địch nhân làm bị thương,

Hắn vẫn không muốn phái y xuất binh chính là lo lắng y bị thương, nhưng hiện tại, y ở lại bên cạnh hắn, lại vẫn bị thương.

Chẳng lẽ hắn làm sai?

Một tiền này gọi lên kí ức chon giấu tận đáy lòng ma Lưu Tuần không muốn nhớ đến, hắn ôm chặt lấy Bùi Ngọc Thư, tựa đầu chôn vào lòng y, cả người phát lạnh, không ngừng run rẩy, hắn không thể chịu đựng được tình cảnh như thế phát sinh lần thứ hai.

Lưu Tuần chưa bao giờ vì bất cứ chuyện gì mà dao động, giờ phút này trên tuấn nhan trắng ngần tràn ngập kinh hoàng.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, Hoàng hậu nương nương bị thương, thần đã gọi thái y đến, thỉnh người nhanh chóng đưa Hoàng hậu nương nương về cung trị liệu.” Dương Quảng Lăng hướng Hoàng thượng chấp tay tỏ dãi, nhắc nhở hắn chuyện Hoàng hậu nương nương bị thương, còn tiếp tục kéo dài sẽ không tốt.

Màu máu đỏ tươi nhiễm ướt tấm lưng Bùi Ngọc Thư, mặt y vì mất đi huyết sắc mà tái nhợt, vết thương này xem ra không nhẹ, nếu không mau trị liệu, e sẽ ảnh hưởng đến tính mạng.

Lưu Tuần như cũ ôm Bùi Ngọc Thư không buông, tuấn nhan chạm vào gương mặt người rái nhợt của đang hôn mê, lên tiếng hô to: “Ngọc Thư —— mau mở mắt ra nhìn trẫm!” Trẫm thà rằng người tức giận mắng trẫm, cũng không muốn người không để ý tới trẫm.

18. Quyển 2 - Chương 7

“Ngọc Thư..... Người rốt cục tỉnh, trẫm rất lo.”

Bùi Ngọc Thư từ trong bóng đêm chuyển tỉnh, lập tức đón nhận một đôi đồng mâu thâm thúy u ám, Lưu Tuần đang lo lắng nhìn y.

“Đây là..... Ngộ! Đau quá!” Bùi Ngọc Thư muốn ngồi dậy khỏi giường, không cẩn thận chạm vào miệng vết thương, một trận đau đớn từ vai trái truyền đến, y ôm lấy bả vai kêu rên.

“Cẩn thận một chút, trẫm đỡ người ngồi.” Lưu Tuần nâng y dậy nửa nằm trên giường, xoay người đối Tứ Hỉ nói: “Mau truyền thái y.”

“Vâng.” Tứ Hỉ lĩnh mệnh rất nhanh rời đi.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, Hoàng hậu nương nương thương thế đã không còn trở ngại, chỉ cần đúng hạn uống thuốc cùng đổi thuốc, nghỉ ngơi mấy ngày là có thể khỏi hẳn.” Thái y xem bệnh xong đối Hoàng Thượng khom người hành lễ, cũng viết phương thuốc giao cho Tứ Hỉ.

Lưu Tuần mệnh Tứ Hỉ nhận phương thuốc lui xuống.

Để lại thái y cùng nội thị trong cung, Lưu Tuần ngồi bên mép giường, nắm tay Bùi Ngọc Thư, đôi mắt tối đen như mực chăm chú nhìn y.

“Trẫm đồng ý cho người xuất chinh.”

“Hoàng Thượng, người đáp ứng rồi?” Con người đen phớt chói sáng ngời, như thể nổi thống khổ khi bị thương đã biến mất vô tung.

Lưu Tuần gật đầu.” Ừ.”

“Vậy, Hoàng Thượng sẽ không yêu cầu ta đáp ứng hai điều kiện kia nữa chứ?”

” Điều kiện thứ nhất có thể huỷ bỏ, điều kiện thứ hai..... Vẫn phải duy trì, người là hoàng hậu của trẫm, đây là sự thật không thể thay đổi.” Ngọc Thư của hắn đã biết *** mình rồi, nhưng muốn thắng hắn thì ít nhất phải tu luyện một trăm năm nữa.

“Nga.” Mặt Bùi Ngọc Thư nháy mắt âm đạm, tiện đà suy nghĩ, tranh thủ nửa ngày, hắn có thể đồng ý cho y mang binh xuất chinh, đã tính là hiếm thấy, tốt hơn đừng nên nghiêm khắc quá.

“Người nên hảo hảo dưỡng thương, thương thế khỏi hẳn rồi mới có thể xuất binh.” Bàn tay to từ từ nắm lấy thắt lưng Bùi Ngọc Thư trực tiếp di chuyển đến ôm lưng y, Lưu Tuần dán mặt lên ngực y lắng nghe tiếng tim đập, cảm thụ thân nhiệt ấm áp của y. Trong lòng không khỏi may mắn thương thế y không đáng ngại, nếu mũi tên kia bắn lệch một chút, thì thứ mà hiện tại hẳn ôi chính là một cỗ thi thể lạnh băng, nghĩ lại, hẳn không tự giác thấy đáy lòng phát lạnh.

“Hảo.” Bùi Ngọc Thư gật đầu, y nhất định sẽ cố sức ăn, cố sức ngủ, hảo hảo tĩnh dưỡng, để thương thế mau chóng khỏi hẳn, nếu thời gian càng kéo dài, nguy cơ Hoàng Thượng đổi ý càng lớn.

Nhưng nội tâm Lưu Tuần lại có một ý tưởng khác, hẳn muốn bắt được kẻ thương tổn Ngọc Thư, tru liên chín tộc, cực hình tại chỗ, vứt xác nơi pháp trường.

Ánh mắt Lưu Tuần trở nên tàn khốc vô tình, nhưng Bùi Ngọc Thư vẫn đang đắm chìm trong cảm xúc vui mừng khi Lưu Tuần đáp ứng để y xuất binh, không hề phát hiện ra vẻ mặt người bên cạnh thay đổi. Chỉ cần chuyện có dính dáng đến Bùi Ngọc Thư, thì Lưu Tuần không thể bình tĩnh ứng đối.

Buộc y thực hiện lời hứa, phong y vi hậu, không từ thủ đoạn khóa y lại bên mình. Lại không ngờ Ngọc Thư vì cứu hẳn mà bị thương, Lưu Tuần không thể tha thứ cho bất cứ thứ gì thương tổn y.

“Hoài An vương, ngài sao có thể vi phạm giao dịch của chúng ta phái người ám sát Hoàng Thượng?” Sùng Hoa nổi giận đùng đùng tìm đến Hoài An vương phủ chất vấn, nó không nên nóng lòng biểu lộ dã tâm của bản thân như thế, không có nhãn nại chỉ làm tổn hại đến kế hoạch.

“Nếu muốn đoạt được hoàng vị, giết Hoàng Thượng không phải nhanh hơn sao? Nếu đợi hẳn tự động tuyên bố thoái vị, chỉ sợ chờ cả đời cũng chờ không được.” Hoài An vương một chút cũng không cảm thấy chuyện ám sát Hoàng Thượng là nghiêm trọng cỡ nào.

“Ngài đã quên Hoàng Thượng là người ta muốn có sao?” Khuôn mặt tiêm lệ trắng nõn vì tức giận mà vặn vẹo.

“Tiểu tâm can, bốn vương đã bố trí quân đội trong tối vài ngày nữa sẽ tụ tập hoán tất, kế tiếp, sẽ tiến quân vào kinh thành.” Lưu Kiến nâng cằm Sùng Hoa lên, ánh mắt ôn nhu nhìn nó, thế nhưng ngữ khí lại thập phần âm ngoan, hận không thể giết Lưu Tuần.

“Ngài.....” Sùng Hoa không khỏi rùng mình, nó rốt cục biết Hoài An vương quyết tâm muốn đẩy Hoàng Thượng vào chỗ chết, nó sao lại làm chuyện ngốc nghếch như bảo hổ lột da thể này kia chứ? Bây giờ, nó chẳng những không thể có được Hoàng Thượng, chỉ sợ còn liên lụy tới hẳn.

“Tiểu tâm can, bốn vương rất vừa ý người, người liền chuyên tâm làm nam sủng của bốn vương đi, đợi bốn vương ngồi lên hoàng vị rồi, nhất định phong người làm tần phi.” Lưu Kiến nâng cằm Sùng Hoa, nheo mắt lại chăm chú nhìn nó.

“Ngài sao có thể làm vậy? Điều này khác hẳn những gì chúng ta đã giao dịch!” Sùng Hoa phẫn nộ hô to, nó chỉ thích một mình Hoàng Thượng, tuyệt không cần lão nhân này.

Ở trong lòng nó, vĩnh viễn chỉ có một người là Hoàng Thượng, đó là đương kim Đại Hán thiên tử Lưu Tuần.

“Khác? Người nếu đã nói ra, vậy cho ta biết sao mới là phù hợp a?” Lưu Kiến vẻ mặt biến đổi, từ hòa ái dễ gần trở nên âm trầm đáng sợ. “Người đâu, nhốt nó vào phòng, không cho phép bước ra khỏi vương phủ, miễn cho nó phá hủy kế hoạch của bốn vương.” Lưu Kiến phân phó tả hữu bắt lấy Sùng Hoa, không cho nó đi mất báo, vạn sự đã sẵn sàng, chỉ còn tiến quân vào kinh thành kéo tên tiểu tử hoàng đế kia xuống đài, há có thể cho phép nó hủy hoại.

“Ngài nói không giữ lời! Vi phạm giao dịch!” Sùng Hoa rống giận ra tiếng, bị người kéo xuống nhốt lại.

Bờ sông Bá, dương liễu ẩn sau hàng khói, luyến luyến biệt ly phảng phất đâu đây

“Canh giờ đã đến, thần tức khắc lên đường, thỉnh Hoàng Thượng bảo trọng.” Bùi Ngọc Thư đối Lưu Tuần hành lễ biệt quân thân.

Đôi mắt thâm thúy như mực nhìn hắc đồng sáng ngời như hắc diệu thạch, Lưu Tuần lưu luyến không rời vỗ về khuôn mặt tuấn nghị của Bùi Ngọc Thư: “Ngọc Thư, hoàng hậu của trẫm, sớm ngày khai hoàn quay

hồi triều, trăm sẽ rất nhớ người.” Lưu Tuân giang hai tay ôm lấy y, thật sự phi thường luyện tiết y rời đi.

Vì sớm ngày dưỡng thương thật tốt để dẫn quân xuất chiến Hung nô, thương thế Bùi Ngọc Thư như kỳ tích rất nhanh khỏi hẳn, Lưu Tuân tuân thủ ước định cho y lĩnh quân xuất chinh.

Trước khi xuất binh, Lưu Tuân bỗng nhiên có chút hối hận quyết định xúc động của mình—— đồng ý cho y rời khỏi mình, dẫn quân chinh chiến nơi sa mạc cách xa mấy ngàn dặm.

“Thân thân, hôn trăm một cái, trăm mới có thể cho người xuất chinh.” Lưu Tuân bên tai y thì thầm.

“Hoàng Thượng..... Nhiều người như vậy.....” Bùi Ngọc Thư có chút khó xử chăm chú nhìn Hoàng Thượng đang lộ ra một mặt tươi cười thanh lệ tuyệt diệu.

“Trăm không để ý, làm đi.” Lưu Tuân chỉ chỉ bạc thần của mình, muốn y hôn lên.

Nhưng mà ta để ý a! Bùi Ngọc Thư cương cứng tại chỗ, trước mắt bao người y sao có thể làm ra loại hành động như thế?

“Không hôn thì sẽ không thả người rời đi, tất cả binh sĩ đều đang đợi người nga.” Lưu Tuân hạ giọng, khe vuốt cằm y, chỉ y nhìn về phía tám vạn binh sĩ, mỗi người trên mặt đều lộ ra biểu tình nghi hoặc khó hiểu.

“Ta.....” Nhiều người như vậy nhìn y, sao y có thể hôn cho nổi? Bùi Ngọc Thư mặt đỏ hồng, hôn cũng không phải, không hôn cũng không phải, làm y rất khó xử.

Càng kéo dài càng ngượng ngùng, thôi đi, coi như không có gì vậy! Bùi Ngọc Thư ôm cổ Hoàng Thượng hôn lướt qua làn môi hắn, động tác nhanh đến mức khiến mọi người không kịp phản ứng.

“Ngô!” Lưu Tuân sao lại có thể để yên cho y hôn một cách qua loa thế chứ? Hắn lập tức vươn tay đè đầu Bùi Ngọc Thư lại, chiếc lưỡi trơn trượt với vào vòm miệng y, tựa như muốn hưởng hết tư vị cùng uống cạn cam tân trong miệng y.

“Ngộ.....” Bùi Ngọc Thư hoàn toàn không có sức chống cự với những nụ hôn của Hoàng Thượng, cảm thấy từng đợt nhiệt lưu luân khắp thân thể, toàn thân bắt đầu mềm nhũn.

Cho đến khi Lưu Tuân thỏa mãn mới buông y ra, hai tay của hắn nhanh chóng quán lấy thất lưng Bùi Ngọc Thư giúp y không bị ngã xuống đất.

“Thân thân, người cũng phải bảo trọng.” Nhìn mây đỏ trải khắp gương mặt Bùi Ngọc Thư, Lưu Tuân đưa y ôm vào trong lòng, “Mong người sớm ngày khai hoàn hồi triều.”

Kỳ thật, Lưu Tuân căn bản không lo Bùi Ngọc Thư đánh thắng trận hay không, hắn chỉ hy vọng y có thể sớm ngày hồi cung, hắn không thể chịu đựng được những ngày không có Bùi Ngọc Thư.

Nhưng Bùi Ngọc Thư quyết định, nếu đã đích thân nhận nhiệm vụ lĩnh quân, y nhất định sẽ cẩn thận ứng chiến, chiến thắng để thu quân hồi triều.

Huống chi, lần này y lấy thân phận đương triều hoàng hậu xuất chinh, cho dù thân phận như vậy làm y xấu hổ, nhưng y vẫn phải đối mặt, một chút cũng không thể qua loa, đây chính là trách nhiệm cùng vinh dự tâm của một kẻ thân là tướng lĩnh như y.

Trong Hán tướng quân doanh, “Phiêu Kị tướng quân” Bùi Ngọc Thư mở bản đồ địa hình cùng chư vị quan tướng thảo luận nên tấn công Hung nô thế nào.

“Trước mắt vị trí quân ta ở phía đông Hồn Tà sơn, rất có thể sẽ gặp quân Hung nô ở vùng Cao Khuyết cùng Triệu Tín thành. Nếu gặp địch quân, thì Dương Quảng dẫn hữu quân, Phùng Đường Vô dẫn tả quân, Lục Trung Phu dẫn hậu quân đột kích.” Bùi Ngọc Thư chỉ chỉ vị trí trên bản đồ giải thích.

“Khởi bẩm Hoàng hậu nương nương, trừ bỏ chiến lược tập kích Hung nô, mặt tướng cho rằng còn một phương pháp.” Lục Trung Phu đưa ra một cái nhìn khác.

“Nói ra để mọi người cùng nghe.” Nếu có chiến lược khác tốt hơn, y nhất định sẽ tiếp thu ý kiến của cấp dưới.

“Nếu từ trong quân tản ra tin đương triều hoàng hậu lĩnh quân tới địch doanh, nhất định có thể giảm thấp sự cảnh giác của đối phương, quân ta lại âm thầm bố trí, lấy tập kích bất ngờ đánh tan quân địch.” Lục Tung Phu đưa ra đề nghị của hắn, trên chiến trường chỉ cần có thể đánh thắng trận, phương pháp gì cũng có thể lợi dụng.

“Gi?” Đây là chiến lược gì vậy? Thật chất chỉ là ý tưởng viễn vông!” Hóa ra người muốn lấy bản tướng quân làm lợi thế thủ thắng?” Con người đen sáng ngời của Bùi Ngọc Thư vì uẩn giận mà nhìn chăm chăm Lục Trung Phu. Tiểu tử này không thể tốn chút đầu óc để nghĩ ra chiến lược hữu dụng hơn sao?

“Hoàng hậu nương nương thỉnh bớt giận, mặt tướng chính là luận sự, tuyệt không khó ý khác.” Lục Trung Phu hai tay ôm quyền thở dài, hạ thấp người hành lễ với y.

Lại là Hoàng hậu nương nương! Đây mới là nguyên nhân chính làm y tức giận, tiểu tử này ở trong quân không thể xưng y là tướng quân sao? Tuy Hoàng Thượng buộc y phải dùng thân phận hoàng hậu để lĩnh quân, thế nhưng ở quân nội nơi quân lệnh sâm nghiêm, nào có loại quân hàm Hoàng hậu nương nương? Y không thể sửa miệng mà gọi một tiếng tướng quân a? Thật sự là không biết thay đổi theo tình hình!

“Bẩm Hoàng hậu nương nương! Mặt tướng cũng cho rằng đây có thể xem là một phương pháp tốt, thỉnh Hoàng hậu nương nương suy xét lại xem kế hoạch này có thể thực thi hay không.” Phùng Đường Võ cũng đồng ý luận điểm của Lục Trung Phu, vội vàng cứu hắn ra khỏi ánh nhìn chăm chăm đầy uẩn giận của Bùi Ngọc Thư a.

Lão Phùng, người thật không hổ là hảo huynh đệ của ta! Lục Trung Phu mồ hôi lạnh chảy ròng ròng nghe được Phùng Đường Võ đồng ý với mưu kế của mình, buồn phiền cũng tiêu đi không ít.

“Mặt tướng cho rằng, địch doanh một khi nghe được tin tức này, nhất định cho rằng đương triều hoàng hậu là hạng nữ lưu, vô luận phòng giữ hoặc công kích đều sẽ phớt lờ. Ngược lại, quân ta thì âm thầm bố trí, toàn lực xuất kích đắc thắng. Khẩn cầu Hoàng hậu nương nương suy xét tiếp thu.” Dương Quảng Lăng không thích nhiều lời cũng mở kim khẩu tán thành.

Xem, ngay cả lão Dương tiếc chữ như vàng cũng đã mở miệng, lần này Hoàng hậu nương nương sẽ không thể phản đối nữa rồi. Lục Trung Phu trong mắt ánh lên tán thưởng cùng bội phục với Dương Quảng Lăng, hắn tuy không nói nhiều, nhưng một khi nói ra thì đều nói trúng yếu hại.

“Khởi bẩm Hoàng hậu nương nương, ngài tức giận là bọn thuộc hạ xưng ngài là Hoàng hậu nương nương đúng không?” Phùng Đường Võ quan sát trong chốc lát, đột nhiên lý giải nguyên nhân Bùi Ngọc Thư tức giận.

“Đã biết còn không mau sửa miệng gọi tướng quân?” Nếu đã bị xuyên qua, Bùi Ngọc Thư cũng hào phóng thừa nhận.

“Này..... Hoàng hậu hai chữ là đương kim hoàng thượng sắc phong, không thể lược bỏ, đổi gọi là hoàng hậu tướng quân được không?”

Dương Quảng Lăng mà còn nói tiếp, xem ra trời sắp hạ hồng vũ rồi!

Bất quá, hoàng hậu tướng quân thật là một cái hảo xưng hô, có thể giữ lại tên Hoàng Thượng sắc phong, lại bao gồm cả danh hào tướng quân. Lục Trung Phu tự đáy lòng bội phục Dương Quảng Lăng, hắn quả nhiên là thâm tàng bất lộ.

“Các người.....” Hoàng hậu tướng quân? Đây là xưng hô kiểu gì? Bùi Ngọc Thư nhú mi, y vẫn không thích cái danh hiệu vừa nghe đã biết là hoàng hậu này, thật là giấu đầu hở đuôi.

“Bẩm hoàng hậu tướng quân, khẩn cầu ngài đồng ý phương pháp của mặt tướng.” Lục Trung Phu lần thứ hai Bùi Ngọc Thư chấp tay thi lễ, cầu y đồng ý đề nghị mình đưa ra.

“Mặt tướng cũng thỉnh hoàng hậu tướng quân đồng ý.” Phùng Đường Võ hai tay ôm quyền, khom người hướng Bùi Ngọc Thư khẩn cầu.

“Luận về chiến lược thì có lẽ hơi vớ vẩn, nhưng vẫn có thể xem là một phương pháp tác chiến, thỉnh hoàng hậu tướng quân đồng ý đề nghị của Lục giáo úy.” Dương Quảng Lăng nói ra nghi vấn trong lòng Bùi Ngọc Thư.

“Ai, thôi! Bản tướng quân đồng ý.” Bùi Ngọc Thư nhìn chư vị quan tướng, bắt đầu dĩ đồng ý đề nghị của họ. Quan tướng dưới tay phải một câu hoàng hậu tướng quân, trái một câu hoàng hậu tướng quân, y có thể không đồng ý sao?

Đường đường một “Phiêu Kị tướng quân” cư nhiên phải dùng đến thủ đoạn không thể nhìn được như vậy để chiến thắng, thật có hơi trái với cá tính quang minh lỗi lạc của y. Nhưng thấy các vị quan tướng cùng duy trì cái nhìn giống nhau, y cũng chỉ có thể gật đầu thỏa hiệp.

“Tối nay có lẽ quân địch sẽ đến tập kích, truyền lệnh các lộ quân gia tăng đề phòng.” Bất luận là chiến lược gì, Bùi Ngọc Thư vẫn hạ lệnh các quan tướng phải tăng thêm phòng bị, không thể lơ là cảnh giác.

“Vâng.” chúng quan tướng tiếp lệnh, lập tức truyền lệnh cho các thống lĩnh quân đội dưới trướng mình

Hung nô vương Lang Nha Thiên Vu vừa kế nhiệm ngôi trong vương cung nơi Long Thành, nghe tham báo trước trận khi biết thống lĩnh Hán quân chính là đương triều hoàng hậu, khuôn mặt thô kệch lộ ra một mặt cười gian trá.

Tiền nhiệm Thiên Vu vô năng, liên tiếp bị Hán quân đánh cho hoa rơi nước chảy, gã đơn giản mượn tên sẵn bắn chết tên huynh trưởng vô năng của mình, bản thân gã trở thành Hung nô vương, thuộc hạ tướng lãnh không ai dám có ý kiến, mọi việc cứ thế mà xác định đến giờ.

Dĩ vãng ở thời đại của Mạo Đốn Thiên Vu, Hán triều cỡ nào nhún nhường hèn mọn với Hung nô, còn lấy Hán thất công chúa cầu thân để đạt được chính sách nhị bình (dập tắt chiến tranh), gã nhất định phải rửa nhục, đoạt lại ưu thế đối lập giữa Hán Hung.

“Trong Hán quân không có tướng tài sao? Thế nhưng phái một nữ lưu đi thống lĩnh quân đội? Chắc không phải cả quân đội đều là nương tử quân chứ?” Lang Nha Thiên Vu vuốt râu hừ cười, gã thường nghe tổ tông nhắc tới những công chúa Hán thất đến Hung Nô hòa thân có bao nhiêu xinh đẹp, ôn nhu uyển ước mà cá tính lại kiên cường, đương triều hoàng hậu này hẳn là cũng là một trang tuyệt sắc.

“Nếu thật vậy thì đây là thời cơ đánh tan Hán quân tốt nhất.” Tả Hiền vương cảm giận bất bình nói, lần trước bị Hán quân đánh bại, lần này nhất định phải đòi lại gấp bội.

“Bất quá, cũng phải cẩn thận đối phương có trá.” Hữu Hiền vương nhắc nhở Lang Nha Thiên Vu, làm việc cần lấy cẩn thận đi đầu.

“Ân, bốn vương quyết định đón đánh chính diện, giết chúng một mảnh giáp cũng bắt lưu, nếu có thể bắt giữ đương triều hoàng hậu, nhất định sẽ đưa nàng ta lên làm Yên thị của bốn vương. Ha ha ha!” Lang Nha Thiên Vu nói xong đắc ý cười to, gã thật muốn biết đương triều hoàng hậu là người ra sao, mà lại có năng lực chỉ huy một quân đội khổng lồ.

Ra Cao Khuyết, đội hình Hán quân thanh thế to lớn đi trong cát vàng mênh mông, khi đến Cư Duyên Trạch, thám tử báo phát hiện tung tích Hung nô quân, nguyên lai là Kim Ưng vương cùng Lâu Lâm vương đang đấu cưỡi ngựa, ngoài sáng là thảo luận với nhau để cùng tiến bộ, kì thực là ngầm tranh cao thấp.

Chú ý tới chung quanh nổi lên cuồn cuộn cát bụi, Kim Ưng vương cùng Lâu Lâm vương dừng trận đấu lại, cảnh giới nhìn bốn phía.

Không biết khi nào, giữa hoang mạc cát vàng tung bay từng từng chình tề đứng một con tuần mã cao lớn cùng binh lính, trên quân kỳ thêu một chữ “Hán”.

“Là Hán quân.” Kim Ưng vương cùng Lâu Lâm vương lập tức tập hợp những binh sĩ nguyên bản vây xem trận đấu ngựa lại, chuẩn bị quyết nhất tử chiến.

Biểu tình trên mặt tất cả Hung nô binh sĩ đều từ thoải mái xem náo nhiệt chuyển thành nghiêm túc, bày trận sẵn sàng đón quân địch.

Dĩ vãng, Kim Ưng vương nghe nói Hồ Đồ vương từng bị một vị tướng quân có quân kì thêu chữ “Bùi” của Hán triều đánh cho hoa rơi nước chảy, chật vật chạy về phía bắc mà không dám về nhà, lần này sao lại không thấy quân kỳ có chữ “Bùi”?

Vì sao Bùi Ngọc Thư lần này lại treo quân có chữ “Hán” đây? Nguyên nhân khôn phải do y, mà chỉ vì y là đương triều hoàng hậu.

Lưu Tuấn nguyên bản yêu cầu y lấy kì chữ “Lưu”, nhưng Bùi Ngọc Thư nói với hắn đó là hoàng kì, chỉ có Hoàng Thượng có thể sử dụng, kiên trì không dùng, Lưu Tuấn mới thỏa hiệp đồng ý y dùng quân kỳ chữ “Hán”.

Tướng đương nhiên nhĩ (), Kim Ưng vương hoàn toàn không biết tướng quân có quân kì chữ “Bùi” đã “Gả” cho Hán triều thiên tử, nên, y đương nhiên chỉ nhìn được được quân kì chữ “Hán”.

()(Thành ngữ chỉ sự chủ quan, có thể tạm hiểu là, chắc hẳn phải vậy or hẳn là phải vậy. Nhĩ là từ cổ nghĩa khẳng định, dùng như từ ‘thôi’)

Hai quân đánh nhau, hết sức đỏ mắt, Hán quân mỗi người đều xoa tay, chuẩn bị đại triển thân thủ Hung nô quân cũng xem đối phương không vừa mắt, hận không thể giết sạch một mảnh giáp cũng không còn.

Dù sao lần này bọn họ không phát hiện quân kỳ chữ “Bùi”, vị tướng quân mà chúng vừa nghe tên đã sợ mất mật có tham chiến, chúng cần phải dựa vào cái này để đánh hòa một trận.

Ra lệnh một tiếng, hai quân vọt vào trận doanh của đối phương bắt đầu chém giết, Hán quân chia làm bốn hướng trái phải cùng trước sau tiến công, mà đội ngũ chính diện đứng một nam tử, cười một con bạch mã với cái bờm màu thiên thanh, cả người phát ra hơi thở uy nghiêm lẫm lẫm, y mím môi linh tiểu một tiếng rồi vọt vào quân địch.

Nam tử này nhìn thật quen mắt! Các quân sĩ Hung nô đột nhiên ngừng động tác chém giết trong tay, lẳng lẳng nhìn nam tử nọ.

“Y chính là vị tướng quân họ Bùi kia!” Hung nô quân *** mắt lập tức nhận ra Bùi Ngọc Thư.

Đội hình Hung nô quân nhất thời đại loạn, một phần bị Hán quân đánh tán loạn, một phần bị Hán triều bắt bại tướng quân Bùi Ngọc Thư dọa rối loạn.

Bọn họ còn tưởng rằng vị tướng quân kia không ở trong trận, nguyên lai chính là thay đổi quân kỳ thôi, không thể tưởng được Hán quân cũng sử dụng loại thủ đoạn gạt người này.

Một trận chiến này, Hán quân đương nhiên thắng lợi.

Màn đêm buông xuống, một vầng minh nguyệt treo trên cao, trong cái không gian thanh thản đầy *** đấu càng thêm phần cô tịch.

Hoàng đế tắm điện Vị Ương cung, một thân ảnh thon dài trên long sàn trần trọc khó ngủ.

Ai! Đã hơn một tháng từ lúc Ngọc Thư rời khỏi, y ở tái ngoại lãnh binh tác chiến tuy là do chính hắn phê chuẩn, nhưng cái tư vị phải hàng đêm cô chằm nan miên (một mình ngủ) thật khó chịu. Một kẻ luôn xuân phong đắc ý như hắn mà hiện tại phải phòng không gối chiếu, vì giấc ngủ nghiêm trọng không đủ mà mắt đen lại, cả người cũng gầy yếu không ít.

Tứ Hỉ dù từng đề nghị hắn lâm hạnh những tần phi khác, nhưng đổi lại là gương mặt xem thường cộng thêm không vui của hắn.

Tiểu tử này thật sự luôn đập lên chỗ đau của người khác! Một chút cũng không hiểu tâm tư của hắn, hừ!

Lâm triều, các đại thần cũng nhìn ra Hoàng Thượng không có chút hứng thú xử lý chính sự, lại không biết nguyên nhân trong đó, thực lo lắng *** thần Hoàng Thượng còn tiếp tục sa sút nhất định sẽ sinh bệnh.

Đương kim Thánh Thượng chính là minh quân các đời khó gặp, trong triều đại thần ai cũng lo lắng Hoàng Thượng long thể khiếm an, nhưng thái y lại không cách nào chẩn ra bệnh của hoàng đế là bệnh gì. Mà, theo tin tức đáng tin cậy từ trong cung, Hoàng Thượng là vì quá tưởng niệm Hoàng hậu nương nương mới sinh bệnh, nên đó hẳn hẳn là bệnh tương tư.

Vấn đề là, Hoàng hậu nương nương trước mắt đang ở biên cương lĩnh quân nghênh chiến Hung nô, bảo vệ quốc gia chính là chuyện đại sự của đất nước, cả triều văn võ ai cũng không có can đảm triệu hồi y về.

Nhưng Hoàng Thượng bị bệnh cũng là đệ nhất đại sự, bây giờ nên làm gì đây? Các đại thần vắt hết óc, nhưng không cách nào nghĩ ra phương pháp vẹn toàn đôi bên.

Ai! Lần thứ hai thở dài, Lưu Tuần đứng dậy phủ thêm ngoại bào, đẩy cửa tấm điện ra.

“Hoàng Thượng, đêm đã khuya, ngài sao còn chưa ngủ?” Tứ Hỉ chờ ở ngoài hành lễ với Hoàng thượng.

“Ngọc Thư không ở, trẫm sao có thể ngủ yên?” Lưu Tuần phát tay, giọng nói lộ ra bất đắc dĩ.

“Thỉnh Hoàng Thượng nghỉ ngơi, còn phải giữ lại thể lực cho ngày mai.” Tứ Hỉ lo lắng khuyên bảo, hy vọng Hoàng Thượng có thể quay về tấm cung nghỉ ngơi.

“Nơi này cách quan ngoại tận mấy ngàn dặm, nếu có thể tức khắc bay đến bên cạnh y trẫm cũng nguyện ý.” Lưu Tuần thần sắc tiêu tụy ngẩng đầu chăm chú vàng trắng sáng ngời, có chút đắm chiêu thì thào tự nói.

” Trước mắt quân đội của Hoàng hậu nương nương đóng ở Định Tương để nghỉ ngơi lại sức, Hoàng Thượng nếu thật niệm y, có lẽ.....” Tứ Hỉ bám vào Hoàng Thượng bên tai nói nhỏ.

“Ha ha! Ý kiến hay! Người tiểu tử này bình thường mơ mơ hồ hồ, thế nhưng bây giờ lại biến *** mình a.” Lăng thần giảo mỹ cong lên, Lưu Tuần rốt cục lộ ra tươi cười.

“Nô tài không dám nhận, chỉ cầu Hoàng Thượng có thể triển lộ tươi cười đã cảm thấy mỹ mãn.” Nếu *** thần Hoàng Thượng cứ tiếp tục sa sút nhất định sẽ sinh bệnh, nó nếu có thể vì Hoàng Thượng phân ưu giải lao, tâm tình cũng cũng rất khoái hoạt.

“Hảo, liền quyết định như vậy, nhanh chuẩn bị đi.” tâm Lưu Tuần giờ phút này đã bay đến trên người Bùi Ngọc Thư.

“Vâng” Tứ Hỉ lĩnh mệnh xoay người đi xuống chuẩn bị.

“Đúng rồi, Trường Nhạc cung nhớ rõ giúp trẫm chắn.” Lưu Tuần nói xong, đi như bay rời khỏi tầm mắt Tứ Hỉ.

“Hoàng Thượng! Ngài không thể để một mình nô tài lại đây a.” Tứ Hỉ nhìn theo bóng dáng Hoàng Thượng khóc thét.

Trường Nhạc cung? Lão thiên gia của ta a! Thái hậu nếu phát hiện Hoàng Thượng chuồn ra cung, cũng không phải vài ba lời có thể qua đi. Hơn nữa bà nếu biết chủ ý này là của nó, chỉ sợ đầu nó sẽ chuyển nhà! Tứ Hỉ tưởng tượng đầu thân mỗi thứ một chỗ, không khỏi vuốt gáy cả người run lên.

19. Quyển 2 - Chương 8

Định Tương, là một trấn nhỏ nơi biên thành có khoảng hơn một vạn nhân khẩu, Hán sơ thường vì bị Hung nô nhiều biên mà dời người dân đi để tránh binh họa, tuy rằng Hung nô đã bị”Phiêu Kị tướng quân” Bùi Ngọc Thư đánh một trận chạy về nơi ở tận sa mạc phương Bắc, cư dân cũng lục tục trở về, thế nhưng nhân khẩu cũng chỉ còn hơn trăm vạn người.

Mỗi khi màn đêm buông xuống, dân chúng trong Định Tương thành luôn sớm đóng hết các cửa ngõ, cửa thành cũng đóng lại trước khi trời tối, bất luận kẻ nào cũng không được ra vào.

Hôm nay, thành trấn nhỏ này so với dĩ vãng náo nhiệt rất nhiều, nguyên nhân chính là do Hán triều anh hùng dân tộc, đại danh鼎鼎 Phiêu Kị tướng quân, cũng là đương kim Hoàng hậu nương nương Bùi Ngọc Thư cùng tám vạn quân đội đóng quân tại đây, dân chúng tranh nhau muốn nhìn thấy phong thái hiên ngang anh tư cùng quân dung tráng thịnh của y.

Vì tránh nhiễu dân, Bùi Ngọc Thư hạ lệnh quân đội đóng quân ở một vùng ngoại thành trống trải, càng không cho phép binh lính mượn danh nghĩa hỏi thăm dò dân chúng thứ gì.

Đêm khuya thanh vắng, bốn phía tịch liêu im ắng, bên ngoài chỉ còn tiếng gió xào xạc thét gào qua thảo nguyên, hiu quạnh mà thê lương. Bọn lính đều đã ngủ say, Bùi Ngọc Thư lại vẫn độc tọa trong tướng quân doanh trầm tư.

Gần nhất y làm gì cũng không có *** thần, ngay cả thuộc hạ quan tướng đều nhận ra.

Rời đi Hoàng Thượng có hơn một tháng, mặc dù khi ở bên hần thấy phiền, nhưng khi không ở cạnh thì lại không ngừng tưởng niệm. Kim lòng không đậu mà nhớ đến nụ cười của hần, vòng tay ôm ấp ấm áp của hần, nùng tình mật ngữ hàng đêm thì thầm bên tai, còn có khi bị hần ôm, cảm giác thứ bị thứ nóng bỏng đó lấp đầy..... Nhớ đến đây, khuôn mặt tuấn nghị bỗng dừng chuyển hồng, trong tình huống *** thần không ổn định thế này, lại vẫn có thể ra trận giết địch, chỉ huy tác chiến. Ai! Thật không hiểu tháng ngày y vượt qua thế nào a.

Thân là tướng lãnh lĩnh quân, y biết rõ tất cả tâm thần của bản thân đều phải dành cho việc đánh thắng địch nhân, mà không phải nửa đêm ngồi nơi này sững sờ.

Ai! Bùi Ngọc Thư lần thứ hai thở dài, tướng lãnh không phấn chấn nổi thì chỉ huy binh lính thế nào? Huống hồ, trước mắt y phải suy tư làm sao để giảm mức tổn thất binh tướng mà đến mức thấp nhất mới là việc quan trọng hơn.

Nghĩ đi nghĩ lại, thế nhưng y vẫn ngồi trên thảm ngẩng người, trong đầu tràn ngập suy nghĩ hoàn toàn không chút quan hệ đến việc mang binh tác chiến, tựa hồ đối với việc mình thất hồn lạc phách không hề nề hà.

Doanh trung hỏa ảnh lay động, trừ bỏ tiếng đốt củi đom đóp, thì cũng chỉ còn tiếng gió quanh quần thét gào, bỗng dưng, một trận tiếng bước chân vang lên từ bên ngoài trường.

“Ai?” Thành linh hoàn hồn từ trầm tư, Bùi Ngọc Thư một tay cầm lấy vỏ kiếm, đề cao cảnh giác nhìn theo bóng dáng ngoài trường. Binh sĩ thay phiên gác đêm chẳng lẽ đều đã ngủ? Sao lại để một nhân vật khả nghi di chuyển trong doanh? Chẳng lẽ là quân địch đến dò đường? Y nắm chặt chuôi kiếm đang muốn đứng dậy ra khỏi trường

“Là ta.” Trầm thấp từ tính thanh âm truyền vào, một thân ảnh cao gầy khoác áo choàng liền đầu xóc lên doanh trường bước vào.

“Ngươi.....” Bùi Ngọc Thư trừng lớn đồng mâu như hắc diệu thạch, kinh ngạc chăm chú nhìn người tới.”Hoàng Thượng?”

“Trẫm đến đây.”

Cởi xuống mũ trùm, khuôn mặt dù gầy yếu nhưng không mất nét tuấn mỹ, người mình đang tưởng niệm bỗng xuất hiện trước mắt, nội tâm Bùi Ngọc Thư vô cùng kích động. Thiếu chút nữa xông lên ôm lấy hần “Ngọc Thư, trẫm nhớ ngươi, nhớ vô cùng.” Bùi Ngọc Thư chưa hóa ý tưởng thành hành động thực tế, thì Lưu Tuần đã bước thật nhanh tới trước, vươn hai tay ôm y vào trong lòng.

“Hoàng Thượng, ngươi sao lại ở đây?” Định Tương cách kinh thành ít nhất một ngàn dặm a.

Tuy rằng niềm vui gặp mặt ngập tràn tâm trí, nhưng chuyện cần hỏi y vẫn không quên. Bùi Ngọc Thư ngẩng đầu, hai tay nắm lấy tay Hoàng Thượng chăm chú nhìn.

Lưu Tuần lần thứ hai đưa y ôm vào lòng, ghé vào tai y thì thầm: “Trẫm nhớ ngươi, cho nên đến đây.”

“Giờ phút này ngươi nên ở trong cung mới đúng, Hoàng Thượng, ngươi lại chạy..... Ngô!” Câu kể tiếp toàn bộ dừng trong nụ hôn nóng bỏng, Bùi Ngọc Thư trợn to con ngươi đen nhìn hần.

Tinh tế duyên hôn phồng theo đường môi đầy đặn, cánh môi khẽ nhếch làm đầu lưỡi linh hoạt thừa cơ luồn vào, trực tiếp tham nhập miệng, cuốn lấy đầu lưỡi non mềm không ngừng khiêu khích, hút mút.

Mật tân *** thấu vì hai đầu lưỡi dây dưa mà trao đổi trong khoang miệng, cho đến lúc không còn chỗ để đi tràn ra khỏi miệng.

Lưu Tuần một tay ôm lấy thắt lưng, một tay đỡ đầu y, hôn đến quên hết tất cả, tựa như giờ khắc này trong thiên hạ chỉ có hai người họ tồn tại.

Bùi Ngọc Thư trừng lớn hai mắt chăm chú nhìn hấn, nguyên bản lo lắng bộ dáng này nếu bị binh sĩ gác đêm thấy chắc chắn tạo thành xôn xao, nhưng lực đạo phản kháng lại dưới hôn kỹ cao siêu của Lưu Tuần dần dần trở nên mỏng manh, đến tận lúc dừng lại, hai tay thậm chí chủ động vươn ra ôm lấy lưng hấn. Được rồi, y thừa nhận chính mình đối với nụ hôn của Hoàng Thượng không có sức chống cự, nhưng, chủ động vươn tay ôm lại thì y giải thích thế nào đây?

Không kịp suy tư tức lại bị đầu lưỡi tham nhập miệng y của Lưu Tuần trêu ghẹo quấy rối.

“Ngô ân.....” Từng đợt tê dại đến từ nụ hôn sâu kịch liệt, Bùi Ngọc Thư toàn thân mềm nhũn càng lúc càng không thể kháng cự *** như sóng triều úp lại, hai tay ôm lấy hấn càng xiết chặt hơn, bừa bãi chống đỡ thân hình mềm nhũn của mình.

Cho đến khi Lưu Tuần rời đi làn môi hấn quyến luyến không tha, Bùi Ngọc Thư chưa kịp khôi phục lý trí đột nhiên phát giác lưng mình đã bị đặt lên một vật bằng phẳng.

“Ngoài trường nơi nơi đều là binh lính, sẽ bị phát hiện.....” Bùi Ngọc Thư đương nhiên biết hấn kế tiếp muốn làm gì, lý trí bay tận nơi nào cũng trở về, hai tay chống ngực hấn, khuôn mặt tuần lãng đờ ửng.

“Đừng lo lắng, không có người đến đâu.” Khêu gợi bạc thần dán lên vành tai Bùi Ngọc Thư nói nhỏ, đồng mâu thâm thúy u hắc ánh lên một tia mỉa mai.

“Trầm một ngày không thấy người, như cách tam thu a!” Môi Lưu Tuần hôn dọc theo chiếc mũi thẳng tắp, khuôn mặt cương nghị đoan chính, đôi môi dày vừa phải của Bùi Ngọc Thư, cuối cùng dừng trên cánh môi nhẹ nhàng hôn khẽ.”Ta chờ người đã lâu mà chưa thấy người hồi triều, đành phải tự mình đến thăm người.” Một tay kia đã cởi bỏ áo giáp vương bận tham nhập vào trung y, di chuyển trên khuôn ngực bằng phẳng rắn chắc.

Người mình sớm chiều tưởng niệm giờ phút này đang ở trong lòng mình, hương vị nhẹ nhàng khoan khoái làm kẻ khác hoài niệm cùng về mặt ngưỡng ngưỡng bấy giờ làm hấn gấp gấp muốn tìm vào cơ thể vừa cứng cáp vừa mê người này.

“Ồ.....” Ngón tay linh hoạt tiêm dài nhanh chóng bắt lấy nụ hoa trước ngực mà xoa bóp, thân thể Bùi Ngọc Thư nhịn không được mà run lên.”Hoàng Thượng, không..... Không cần..... A.....” Lý tính nói với bản thân phải cản lại bàn tay đang di chuyển trên người mình của Hoàng Thượng, nhưng thân thể lại vì thoải mái mà phản bội chính mình, phát ra tiếng rên rỉ ngọt ngào cũng vô cùng xấu hổ, Bùi Ngọc Thư rất nhanh lấy tay che miệng mình lại.

“Gọi tên trầm.....” Lưu Tuần gỡ ra bàn tay đang che miệng của y, thanh âm trầm thấp thuần hậu đầy mê hoặc, khiến y càng trầm luân vào sự vui thích của cảm quan.

Mỗi khi Hoàng Thượng yêu cầu y gọi tên hấn thì tức là yên hỏa *** đã được châm, mà bản thân y chỉ có thể theo bản năng thừa nhận ơn trạch của hấn, cảm thụ hấn nhiệt tình như kinh đào hải lãng.

“Tuần..... Ân.....” Nụ hoa mềm mại trước ngực bị ngậm lấy duyên hôn, liếm thử, cảm xúc ẩm ướt ẩm áp tiếng vang tấp tểch xóa lý trí yếu mềm chỉ còn lại lý tính bạc nhược cùng dục diễm như sóng triều cuồng liệt úp vào.

Không, không được! Binh lính thay phiên đi tuần bên ngoài sẽ phát hiện mất.

Lý trí nhắc nhở y phải lập tức ngăn động tác của Hoàng Thượng lại, nhưng cảm giác quá quen thuộc lại khiến y càng lún sâu càng chìm đắm.

Da thịt màu trà bóng loáng rất nhanh liền che kín vết hôn ngân đỏ tím, ánh lên thủy quang ẩm ướt, nhẹ nhàng âu yếm làm Bùi Ngọc Thư rơi vào con lốc dục vọng mà không thể tự kiềm chế “Người..... A.....” Bùi Ngọc Thư rõ ràng phát hiện cả người mình rõ ràng kín mít lại kinh ngạc phát giác, Hoàng Thượng mỗi lần cởi áo giáp của y tốc độ rất nhanh. Hoàng Thượng chỉ huy tối cao của quân đội, thế nhưng trừ bỏ thị sát quân đội, hấn dù sao cũng rất ít mặc áo giáp, vậy làm sao mà hấn cởi nhanh tới vậy?

Áo giáp được chế tạo từ *** đồng vừa cứng chắc vừa khó cởi, mỗi lần mặc đều cần người khác trợ giúp mới có thể hoàn thành. Vậy mà Hoàng Thượng không những cởi được rất nhanh, thậm chí còn làm hư, thật không hiểu quái lực của hấn từ chỗ nào tới?

Nhớ lại mỗi lần áo giáp bị phá hư, y hồi tưởng lại mà thấy sợ. Quả nhiên, Hoàng Thượng quả thật là thâm tàng bất lộ, tác phong làm việc cực kỳ quỷ dị, từ việc hủy triều cương lập y vì hậu đã có thể nói là đập đổ hết tất cả, chuyện hấn làm người thường quả nhiên không thể so sánh.

“Ân a.....” Một xúc cảm âm áp mà ứ đọng từ hạ thân truyền đến, miệng Bùi Ngọc Thư không kềm nổi mà bật ra những tiếng rên rỉ ngọt ngào, suy nghĩ trong đầu vì động tác bất ngờ của Hoàng Thượng mà ngắt ngang.

Hoàng Thượng cư nhiên đối y..... Đây là việc mà từ lúc bị ép thực hiện điều kiện với Hoàng Thượng chưa từng xảy ra, dù Hoàng Thượng chưa bao giờ yêu cầu y làm chuyện như vậy cho hấn. Nhưng hôm nay..... Hoàng Thượng Quý vì cửu ngũ lại lấy lòng y, này thật sự làm y khó xử, nhưng tận sâu trong lòng lại ỉn ỉn nổi lên một tia ngọt ngào hạnh phúc thật thần nhiên.

“Hoàng..... Ô..... Ân.....”

Như phải cố ý trừng phạt y không gọi tên mình, lưỡi Lưu Tuần cố ý liếm thử phía trước, trêu ghẹo làm y tâm dương khó nhịn, rồi lại như thế vậy còn chưa đủ, hấn lại nhẹ nhàng lướt qua lần nữa.

Mở ra đôi mắt đay lầy tràn ngập sương mù nhìn nam tử tuần mỹ kia, y lý ra nên ngăn cản hành động của hấn, thế nhưng, thân thể bất ngờ run lên, một tia lý trí còn sót lại như điều đứt dây bay thẳng đến chân trời.

“Tuần..... Ta phải.....”

Lưu Tuần nheo hai mắt chăm chú nhìn người dưới thân vì dục vọng khó nhịn mà vặn vẹo thân hình, lẳng thần hé mở, vừa lòng địa bên tai y phun ra hơi thở âm áp.”Muốn cái gì?” Tình mâu như trời đêm nhiễm một tầng sương, yêu mị mà hoặc nhân.

“Người..... Ta muốn người..... A” Dục vọng nơi hạ thân hoàn toàn bị nuốt vào miệng, linh lưỡi không ngừng hút mút, trêu đùa, Bùi Ngọc Thư chỉ thấy dục lẳng như đào thiên ập xuống mình, cứ lập lại vài lần nhấn chìm y xuống.”Ân..... A..... A.....” Khoái cảm đập gió rẽ sóng đi đến cực hạn, Bùi Ngọc Thư đạt đến đỉnh, phóng thích mầm móng nhiệt tình vào miệng hấn.

“Thân thân, trẫm muốn người.” Lưu Tuần lấy ra một hộp gỗ nước sơn *** mỹ, mở ra lấy ngón tay quét lấy một phần hoạt nhuận cao màu trắng trong suốt, tách ra đồn phong tròn đang vểnh lên, ở nhập khẩu trượt qua lại rồi xâm nhập vào huyết khẩu chặt hẹp.

“Ngô.....” Cảm giác dinh dính lạnh lạnh làm Bùi Ngọc Thư cả người run rẩy, ngón tay thon dài của Lưu Tuần qua lại trong cơ thể y, cảm giác ngứa ngáy vừa tê dại hỗn loạn cùng một chút đau nhứt, y vặn vẹo thân hình ý đồ thoát khỏi cái cảm thụ khác thường đang kích khởi *** trong lòng mình, đáng tiếc hai chân bị chặn không thể nhúc nhích.

Sớm thành thói quen Lưu Tuần lấp đầy cơ thể mình, Bùi Ngọc Thư theo bản năng nâng thất lưng tìm kiếm thứ nóng rực cứng rắn để lấp đầy thân thể, Lưu Tuần rút cuộc không nén nổi, nâng hai chân y lên hai bên vai mình, nhanh chóng đẩy dục vọng đang dâng trào của mình vào cơ thể y.

“Ân a.....”

Một chút không khoẻ cùng đau đớn lệnh Bùi Ngọc Thư nhúu lại mảy kiếm, Lưu Tuần chậm rãi đem dục vọng cực đại toàn bộ đẩy vào huyết đạo chặt hẹp, một tay kia lần thứ hai bao lấy dục vọng mới ngủ yên phía trước của y.

“Nóng quá.....” Dững đạo Âm áp mà ứ đọng co rút, kẹp lấy thứ nóng bỏng dâng trào của Lưu Tuần, nguyên bản muốn đợi Bùi Ngọc Thư từ từ thích ứng rồi mới luật động, thế nhưng hiện giờ hấn lại chẳng còn chút nhẫn nại nào mà xô xuyên qua thân thể y.”A! Ta yêu người.....” Thân thể hấn hoài niệm, cảm thụ mất hồn, Ngọc Thư của trẫm, hoàng hậu của trẫm.

Bùi Ngọc Thư hai chân nâng lên vòng qua thất lưng Lưu Tuần, theo lực đạo va chạm thân thể mà chủ động nghiêng hợp y.

Phía trước dục vọng bị một bàn tay to xoa bóp bộ lộ, dững đạo chặt hẹp phía sau bị mãnh liệt xô xuyên, tiền hậu giáp kích khoái cảm mất hồn lệnh Bùi Ngọc Thư không thể cản nổi tiếng rên rỉ thở gấp của mình

trần ngập doanh trướng, giây lát, Bùi Ngọc Thư đến đỉnh, phóng ra nhiệt tình gầm nhẹ một tiếng, Lưu Tuần cũng ở trong cơ thể y phóng thích.

“Có mệt không?” Vén lên lọn tóc đen ướt đẫm trên trán Bùi Ngọc Thư, Lưu Tuần yêu thương hôn lên mặt y.

Bùi Ngọc Thư mặt đỏ ửng lắc đầu, tuy rằng rơi vào cao trào khoái cảm làm y có chút mệt mỏi, nhưng y vẫn còn muốn..... Vô ý thức vận vẹo thân hình, truyền lại tin tức bản thân vẫn chưa thỏa mãn.

“Còn muốn?” Dục vọng nằm yên trong cơ thể Bùi Ngọc Thư, vì u vô thức khiêu khích mà lần thứ hai cương lên.

Nhìn khuôn mặt tuần lãng của Bùi Ngọc Thư đỏ như quả táo chín trên cây, tâm tư y đã rất rõ ràng.

Lưu Tuần áp cánh môi mình lên môi y.”Nhưng, người còn phải mang binh.....”

“A! Ta..... Ta.....” Bùi Ngọc Thư mặt lại đỏ hơn, rõ ràng phát hiện bản thân vì đắm chìm trong dục vọng mà ngay cả chuyện mang binh cũng quên. Tại sao có thể như vậy? Y sao lại quên mất nhiệm vụ trọng yếu như vậy chứ?

Mặt y lúc đỏ lúc trắng, vô cùng ác cảm với chuyện mình vì sa vào chuyện mây mưa với Hoàng Thượng mà quên chuyện tác chiến.

“Vậy..... Lại đến một hồi đi.” Không để cho y có thời gian tự hỏi, Lưu Tuần đỡ thắt lưng y lên bắt đầu luật động.

“Ân..... A..... A.....” Hai chân giao nhau lần thứ hai vòng ra sau, Bùi Ngọc Thư nháy mắt lại trầm luân vào dục lãng xâm nhập.

Va chạm mạnh mẽ hữu lực cùng âm thanh *** mĩ phát ra khi bị xuyên, cực đại dâng trào của Lưu Tuần cùng mật huyết của Bùi Ngọc Thư dính sát vào nhau, theo mãnh liệt động tác trều sấp, Bùi Ngọc Thư toàn thân thư sướng mất hết tự hỏi.

“Tuần..... A, a..... A.....”

Hai người lần thứ hai đặt đến đỉnh, phóng ra tình dịch ẩm áp.

“Còn lại hồi cung lại tiếp tục.” Lưu Tuần chậm rãi rút khỏi cơ thể y, tiếng nói trầm thấp khàn khàn bên tai y thì thầm, hẳn rất muốn cùng Ngọc Thư tiếp tục triền miên, đáng tiếc tình huống không cho phép.”Hảo hảo chiếu cố bản thân.” Lưu Tuần mặt xong bào phục, vì y rửa sạch thân mình rồi giúp y mặc lại trung y cùng áo giáp, ôn nhu hôn lên mặt y.

“Ân, Hoàng Thượng cũng phải bảo trọng.” Bùi Ngọc Thư gật đầu, tiễn hẳn ra ngoài.

Lưu Tuần đuổi song chưởng ra ôm y vào lòng, “Trầm nhớ người rất nhớ người.” Nâng cằm Bùi Ngọc Thư áp môi mình lên, “Đừng để trầm chờ quá lâu.”

“Ân.”

Bùi Ngọc Thư lần thứ hai gật đầu, lưu luyến không rời nhìn theo bóng dáng Lưu Tuần, sải bước hắc sắc yêu mã”Trục Vân”, giá một tiếng nhanh chóng rời đi.

Cho đến khi thân ảnh Lưu Tuần hoàn toàn biến mất trong bóng đêm, Bùi Ngọc Thư mới xoay người quay về doanh trướng.

Lục Trung Phu buồn ngủ mất ngủ nhèm xốc lên doanh trướng đang muốn đi nhà vệ sinh, bỗng nhiên nhìn thấy ngoài tường quân doanh có hai thân ảnh, chỉ thấy Hoàng hậu nương nương cùng một nam tử cao gầy rần rần nói tạm biệt, đối phương còn hôn y, nam tử này hảo quen thuộc..... A! Là Hoàng Thượng!

Hoàng Thượng sao lại nửa đêm đến thăm quân doanh ngoài quan ngoại? Hẳn không phải ở trong cung sao?

Chẳng lẽ, Hoàng Thượng đêm khuya tới đây dạ hội (có thể tạm hiểu là lén lút hẹn hò =)))Bùi tướng quân..... Không, là Hoàng hậu nương nương?

Lục Trung Phu mang theo đầy đủ nghi vấn vào nhà vệ sinh, lại đầy khó hiểu trở lại doanh trướng.

Lưu Tuần trên quan đạo hắc ám, một đường ra roi thúc giục Trục Vân, nó chính là danh câu ngày đi ngàn dặm, nguyên là Đại Uyên tiến cống, Trục Vân tựa hồ cũng cảm nhận được hắc lo lắng, mã bắt đình đề rất lướt trên đường.

Bầu trời hắc ám tĩnh lặng chuyển thành màu lam sẫm, rồi nhanh chóng chuyển sang màu trắng.

Phương đông dần dần trắng tức là canh năm đã tới, Lưu Tuần càng thêm nóng vội thúc ngựa.

Một bước tiến vào Vị Ương cung, Lưu Tuần đi thẳng đến tấm điện, bỗng dưng phát hiện có nhan ảnh đang canh giữ ngoài cửa điện không ngừng qua lại.

“Hoàng Thượng, ngài rốt cục trở về, ngài nhanh giết nô tài rồi!” Tứ Hỉ vừa thấy Hoàng Thượng vội vàng tiến ra đón hạ thấp người hành lễ.

“Tứ Hỉ, sao mắt lại sưng như trái vải vậy?”

Xem ra tâm tình Lưu Tuần rất không tệ, một đêm không ngủ lại vẫn còn khí lực trêu chọc Tứ Hỉ.

“Ngài đừng đùa nô tài nữa, đợi đến giờ mà vẫn chưa thấy ngài về, mắt khóc đến sưng a.” Tứ Hỉ nguyên bản lo lắng mình khó giữ được đầu, ruốt cuộc sau khi nhìn thấy Hoàng Thượng nín khóc mỉm cười, Lưu Tuần vỗ vỗ vai nó, khỏe miệng cong lên xuân phong đắc ý vô cùng.”Tứ Hỉ, lần này ngươi làm tốt lắm.”

“Hoàng Thượng, ngài rốt cục cười rồi, như vậy nô tài lo lắng cũng rất đáng.” Tứ Hỉ ghé sát vào cạnh hán lên lút hỏi: “Lần này ngài có gặp được Hoàng hậu nương nương?”

“Ân, đều là công lao của người, có phần thưởng.” Lưu Tuần khoái trá gật đầu, suy nghĩ của hán vẫn dừng lại ở cảnh tượng mấy canh giờ trước cùng Bùi Ngọc Thư triển miên kích tình hỏa nhiệt.

“Cám ơn Hoàng Thượng! Cám ơn Hoàng Thượng!” Ngay hiềm mất đầu ruốt cuộc cũng biến mất, Tứ Hỉ vui vẻ tạ ơn Hoàng Thượng thánh tư.

Lưu Tuần xoay người vào tấm điện, chuẩn bị đổi y phục vào triều.” Đã tới canh giờ lâm triều, mau giúp trẫm thay y phục.”

“Vâng!” Tứ Hỉ vui vẻ theo sát sau Hoàng Thượng tiến vào tấm điện, vì hán thay đổi triều phục.

Hôm nay, lúc lâm triều Hoàng Thượng lùi lại hai canh giờ, cả triều văn võ nguyên bản lo lắng Hoàng Thượng có ngã bệnh không, đang châu đầu ghé tai nghị luận, một câu”Hoàng Thượng giá lâm” lệnh tất cả các đại thần phút chốc lặng im.

Chỉ thấy Hoàng Thượng một bước vào tiền điện, anh khí toả sáng, ngọc thụ lâm phong, một trời một vực với hôm qua hứng thú rã rời. Các đại thần tuy có chút kinh ngạc thay đổi của Hoàng Thượng, nhưng thấy Hoàng Thượng lại khôi phục anh tư rạo rực của dĩ vãng, xuân phong đắc ý, làm mọi người cũng an tâm hơn.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, Hà Nội khu phát sinh nạn hạn hán, xin hỏi xử trí như thế nào?” Đại ti nông Tang Hoằng Phủ bước ra khỏi hàng hướng Hoàng thượng góp lời.

“Truyền lệnh xuống, không cần lấy ngô cho ngựa ăn, các huyện lân cận mở kho lương cứu tế nạn dân, nếu không đủ, từ quốc khố cung cấp.” Lưu Tuần không cần nghĩ ngợi đã trả lời vấn đề của đại ti nông.

“Vâng, thần tuân chỉ.” Tang Hoằng Phủ lĩnh chỉ, hướng Hoàng thượng khom người hành lễ lui về triều liệt.

“Khải tấu Hoàng Thượng, Nam Việt quốc nội loạn, Nam Việt quốc vương cử sứ giả đến thỉnh cầu chúng ta phái binh hỗ trợ.” Vương Thừa tướng báo cáo tình hình trước mắt của phía nam mà hôm qua tiếp kiến Nam Việt quốc sứ giả cùng khoái mã truyền thư lại cho Hoàng thượng.

“Các khanh có ý kiến gì?” Con người đen thâm thúy như bích đàm nhìn quét biểu tình các đại thần trên điện.

” Nam Việt là thuộc quốc của nước ta, lý nên phái binh trợ giúp.” Trần Thái úy bước ra khỏi hàng bẩm tấu, hán tối không quen nhìn hành vi ý thể hiếp người, vì biểu dương thiên uy Đại Hán, nhất định phải lấy lại công đạo.

” Nam Việt chỉ là một tiểu quốc phía nam, quân đội chủ lực của chúng ta hiện giờ đều phái ra đối phó Hung nô phương Bắc, không còn năng lực tăng phái binh viện.” Vương Thừa tướng trả lời, đối phó Hung nô đã dốc hết tâm lực của triều đình, hẳn không tán thành dụng binh phía nam.

“Nếu không xuất binh duy trì, sẽ tổn hại ta thiên uy Đại Hán vương triều, cũng khó thu phục các thuộc quốc khác.” Trần Thái úy có chút bất mãn ý tưởng chỉ lo thân mình của Vương Thừa tướng, hơn nữa, hẳn cũng muốn ra chiến trường lập công a, nếu Hoàng hậu nương nương cũng có thể phụng binh tấn công Hung nô, hẳn cũng có thể lãnh binh Nam chinh.

Chu Ngự Sử giữa lúc hai người họ tranh cãi đỏ mặt tai hồng bước ra khỏi hàng, đưa ra một ý kiến khác.”Như có thể phái sứ giả đến ngăn lại nội loạn trong Nam Việt quốc, có lẽ sẽ không cần vận dụng đại lượng quân đội.”

“Ân, đó là một đề nghị hay, đợi Ngọc Thư khảo hoàn hồi triều rồi thương nghị tiếp.” Lưu Tuần liếc Chu Ngự Sử gật đầu, ý kiến của hắn không khác mình là mấy.

“Nhưng, Hoàng hậu nương nương không biết khi nào mới có thể hồi triều, việc này trì hoãn chỉ sợ không ổn.” Vương Thừa tướng lại nói ra nghi ngờ của mình.

“Đừng lo, Ngọc Thư đã vài ngày nữa chắc sẽ khai hoàn hồi triều. Đến lúc đó, trầm đều có tính toán.”

“Vâng, thần tuân chỉ.”

Hoàng Thượng sao lại có tự tin Hoàng hậu nương nương vài ngày nữa chắc chắn sẽ khai hoàn hồi triều, hay là Hoàng Thượng có thể cùng Hoàng hậu nương nương cách xa mấy ngàn dặm liên lạc? Các đại thần nội tâm tràn ngập khả nghi, nhưng lại không ai dám hỏi ra.

Lưu Tuần vung tay lên, tự long ý đứng dậy.”Bãi triều.”

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.” Cả triều văn võ quỳ xuống cung tiễn Hoàng Thượng rời đi tiền điện. Hắn nên bước nhẹ nhàng cùng bộ dáng xuân phong đắc ý, làm mọi người sâu sắc cảm nhận được tâm tình hắn tựa hồ thập phần vui vẻ.

Triều thần đương nhiên không biết Hoàng Thượng vì cái gì chỉ trong một đêm lại có chuyển biến lớn như vậy, nhưng hắn thay đổi lại làm bọn hắn buồn được tảng đá trong lòng, ít nhất, Hoàng Thượng khôi phục sinh khí cùng hiệu suất làm việc của dĩ vãng, chuyện này quan trọng nhất.

Người duy nhất biết nội tình trước mắt đang ở trong phòng đếm mấy thứ Hoàng Thượng ban tặng, miệng cười hết cỡ, thế nhưng có đánh chết nó cũng không nói ra sự thật.

20. Quyển 2 - Chương 9

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, chuyện ngài công đạo vi thần đã điều tra rõ.”

Một gã nam tử mặc bào phục màu râm nắng hướng Lưu Tuần đang ngồi phê duyệt tấu chương trong ngự thư phòng hai tay ôm quyền khom người hành lễ.

“Nga, kết quả thế nào?” Lưu Tuần ngẩng đầu, nhíu mày chăm chú nhìn người tới sắc mặt ngưng trọng.

“Lần này phản loạn là do Hoài An vương chủ mưu, hắn huấn luyện quân đội, mua vũ khí, ý đồ công tiến Trường An.....” Đình úy Thang Thế Cừ cúi đầu không dám nói thêm gì nữa, loại tác pháp này đã phạm vào tội mưu phản, phải tru cửu tộc. Thế nhưng Hoài An vương là thúc phụ của Hoàng Thượng, không biết Hoàng Thượng phải xử trí thế nào?

“Phải không?” Lưu Tuần phản ứng lại phi thường bình tĩnh.

“Vậy, kẻ sai người ám sát trẫm lại ngộ thương Ngọc Thư cũng là hần?” Tiếng nói trầm thấp khêu gợi lúc này nghe ra hết như thanh âm vọng về từ minh phủ, từ đó có thể nghe ra hần phần nộ tới mức nào, kẻ khác không khỏi phải rùng mình.

“Chuyện này..... phải.” Thang Thế Cừ cúi đầu càng thấp, hần nhẹn không được đối Hoài An vương đồng tình, người nào không chọc, lại muốn trêu chọc Hoàng Thượng, trừ bỏ Hoàng hậu nương nương, Hoàng Thượng làm việc chính là không nói tình cảm a.

“Truyền thủ dụ của trẫm, triệu Hoài An vương vào cung, trẫm có chuyện muốn nói cùng hần.” Lưu Tuần ánh mắt lãnh liệt, không chút biểu tình.

Nhận được tin Lưu Tuần đã biết chuyện mình làm phản, lại nhận được thủ dụ của hần muốn thỉnh mình vào cung nói chuyện, nội tâm lo sợ bất an, chuyển đi này chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều. Ai chẳng biết Lưu Tuần mà hạ ngoan chiêu thì đến lục thân hần cũng chẳng nhận, hần tuy là thân thúc phụ của Hoàng Thượng, nhưng lại phạm vào điều tối kỵ Hoàng Thượng—— thương tổn đương triều Hoàng hậu nương nương, bút tướng chỉ sợ ngay cả tiên thi cũng không đủ để tiêu trừ nha.

“Phụ thân, người xem bây giờ nên làm thế nào?” Hoài An vương trưởng tử Lưu Kinh phi thường khẩn trương nhìn phụ thân mình, không biết ông sẽ làm thế nào? Tội mưu phản gã cũng có tham gia, nếu không phải gã theo sau giựt dây, phụ thân cũng sẽ không dứt khoát quyết định khởi binh tạo phản.

“Nếu đến chỗ Hoàng thượng thỉnh tội, có lẽ Hoàng Thượng sẽ niệm tình thúc chất cảm mà xử lý nhẹ nhàng.” Tam tử Lưu Hoành trời sanh tính nhân từ, hần nguyên bản phản đối phụ thân mưu phản, nhưng phụ thân cùng đại ca không nghe, vẫn cứ khư khư cố chấp.

“Các người quả thật không hiểu tính tình Hoàng Thượng rồi, bốn vương phạm vào tối kỵ của hần, cho dù đi nhận sai, hần cũng sẽ không bỏ qua cho bốn vương.” Lưu Kiến thở dài, lúc trước Sùng Hoa đã nhắc nhở ông không cần hành động thiếu suy nghĩ, ông không nghe, tùy tiện phái người ám sát Hoàng Thượng, kết quả lại ngộ thương đương triều hoàng hậu, hiện giờ hối hận đã không kịp.

Lưu Kiến tự biết trốn không khỏi một kiếp này, nếu thượng kinh chắc chắn sẽ chết, không bằng.....

Ông để lại mấy lời căn dặn các con mình rồi rút kiếm tự vẫn.

Hôm sau, Lưu Tuần lâm triều biết được Hoài An vương tự vẫn. Nếu Hoài An vương đã tự vận tạ tội, hần cũng sẽ không truy cứu trách nhiệm ông ta thương tổn Bùi Ngọc Thư.

Hừ! Cáo giã! Thoát thật nhanh, trẫm cũng không tức giận người mưu phản, đối trẫm mà nói đó chỉ là tội nhỏ không chút quan trọng, trẫm để ý chính là người dám thương tổn Ngọc Thư, đó mới là tội lớn không thể tha.

“Chủ mưu Hoài An vương đã tự vận, việc này trẫm không truy cứu, sau này từ tam tử Lưu Hoành kế nhiệm Hoài An vương, tất cả bổng lộc như cũ, bãi triều.”

Đương Lưu Hoành tiếp thánh chỉ, sững sờ đương trường, tước vị không phải hần nên do trưởng tử kế thừa sao? Sao giờ lại do tam tử như hần kế nhiệm Hoài An vương a? Vậy đại ca thế nào?

“Hoàng Thượng quả thật là một người sáng suốt, hần biết ta cũng có can dự vào chuyện mưu phản lại không truy cứu, không ban chết đã là hoàng tư rộng rãi.” Lưu Kinh cảm thán nói, đương kim Thánh Thượng quả nhiên là một kẻ không thể trêu, chuyện gì cũng không thể gạt được hần.

“Sùng Hoa, hoàng thượng hạ chỉ muốn ta kế nhiệm Hoài An vương.”

Lưu Hoành cầm thánh chỉ chạy nhanh đến phòng Sùng Hoa, khi phụ thân tìm cách mưu phản, hần nhốt Sùng Hoa tại một gian phòng cách phòng ngủ hần không xa, lúc ấy hần đã có hội tiếp cận Sùng Hoa.

Còn nhớ rõ khi lần đầu nhìn thấy nó, hần còn tưởng rằng nó là thiên tiên hạ phạm, Sùng Hoa bộ dạng tiêm lệ tuyệt trần đã lập tức bắt hần làm tù binh. Đáng tiếc cửa vào trái tim nó đã vĩnh viễn đóng chặt, bởi vì nó chỉ thích Hoàng Thượng.

Ai! Thích Hoàng Thượng là không có hy vọng, khắp thiên hạ ai chẳng biết tất cả tâm tư của Hoàng Thượng đều dành cho đương kim hoàng hậu, đối với y chính là sủng ái có thừa, hoàn toàn không chứa được kẻ nào

khác.

Lưu Hoành không hổ là người của Lưu gia, bộ dạng cùng Lưu Tuần có vài phần tương tự, nhưng tính tình lại tốt hơn nhiều, đối xử nhân từ với mọi người, người không biết còn nghị yếu đuối vô năng. Nhưng, trừ bỏ dung mạo cùng Hoàng Thượng có vài phần tương tự, còn lại không chỗ nào không khác, thiếu khí phách cùng tác phong làm việc quyết đoán của Hoàng Thượng.

Bất quá, không giống cũng không sao, chỉ cần hần yêu ta thì tốt rồi! Sùng Hoa nhớ lại lúc Lưu Hoành bắt khuất bám nó, không nén nổi mà trong lòng lan ra một tia hạnh phúc ngọt ngào, bất tri bất giác cũng quen việc hần bám lấy không buông.

Sùng Hoa nở một nụ cười thanh lệ ra đón hần.”Người nói thật?”

“Ân.” Lưu Hoành gật đầu, hần ôn nhu chăm chú nhìn con người xinh đẹp tuyệt trần trước mắt này.

Lưu Hoành ôm lấy mảnh khảnh thân mình của nó.”Sùng Hoa, sống với ta được không?”

“Ta từng là nam sủng của Hoàng Thượng.” Sùng Hoa cúi đầu vào lòng hần, rầu rĩ nói.

“Ta biết.” Lưu Hoành khẽ vuốt lưng nó, một chút cũng không để ý.

“Ta từng rất thích Hoàng Thượng.” Hoàng Thượng từng là người nó yêu nhất, thế nhưng hiện tại vị trí này đã bị người khác thay thế.

Lưu Hoành nâng cằm nó lên, ấn lên gương mặt đỏ bừng của nó một nụ hôn.”Chỉ cần người hiện tại thích ta là tốt rồi.”

“Ta cũng từng là nam sủng của phụ vương người.” Lão nhân làm người khác chán ghét kia, chính là vì lão thiếu kiên nhẫn mới khiến đại sự bất thành, còn khiến mình vì thiếu chút nữa đã hại chết Hoàng Thượng mà khổ sở vô cùng.

“Người hiện tại là người của ta.” Hần biết Sùng Hoa đã dần dần chuyển tình yêu dành cho Hoàng Thượng lên người mình.

“Có lẽ ta chỉ là vì người lớn lên giống Hoàng Thượng mà thích người, kỳ thật chưa chắc chân chính thích người.” Sùng Hoa vẫn mạnh miệng không chịu thừa nhận tâm ý của mình.

“Không, ta xác định người thích ta, bởi vì trừ bỏ diện mạo, ta một chút cũng không giống Hoàng Thượng.”

Lưu Hoành cố ý đẩy ra mê trận trong lòng nó, nhất định muốn nó nhận rõ bản thân mình thích ai.

“Hiện tại người còn vấn đề gì nữa?” Lưu Hoành hai tay vỗ về khuôn mặt nho nhỏ của nó hỏi.

Sùng Hoa đỏ mặt lắc lắc đầu, càng chui sâu vào lòng ngực ấm áp của hần.”Không còn.”

“Vậy là tốt rồi, có thể sống với ta chứ?” Lưu Hoành nâng cằm nó lên chăm chú nhìn nó, mặt hai người tựa vào nhau thật gần, bốn cánh môi thiếp hợp, khó mà chia lìa.

“Ân.” Sùng Hoa nhẹ đáp, đắm chìm trong nụ hôn ôn nhu của hần. Kỳ thật, có người toàn tâm toàn ý yêu mình là một chuyện rất tốt, ít nhất không cần cùng những người khác tranh sủng.

Bùi Ngọc Thư ở Định Tương nghĩ ngợi và hồi phục lại, lần thứ hai dẫn quân tiến đến Bắc Huy, trên đường gặp được quân đội của Lang Nha Thiên Vu.

Hung nô cùng Đại Hán hai quân giằng co, quân dung to lớn, chỉnh tề uy nghiêm.

Lang Nha Thiên Vu neoh lại duệ mâu như hùng ưng, quét Hán quân liếc mắt nói một cái, “Nghe nói hán quân là do đương triều hoàng hậu chỉ huy, sao không thấy bóng nàng ta đâu? Là vì sợ bản Thiên Vu mà trốn rồi phải không?”

“Uy, người suy nghĩ nhiều quá! Người cười ngựa trắng đứng trước mặt người chính là đương triều hoàng hậu.” Lục Trung Phu khó chịu trước bộ dáng không coi ai ra gì của Lang Nha Thiên Vu, trực tiếp đánh nát ảo tưởng của hần.

Lắm miệng! Bùi Ngọc Thư liếc Lục Trung Phu một cái, lại lần thứ hai quét ánh mắt lạnh liệt về phía Lang Nha Thiền Vu.

“Người? Đương triều hoàng hậu? Ha ha ha ha.....” Lang Nha Thiền Vu nghe vậy càng cười to hơn, ngay cả các tướng sĩ thuộc hạ phía sau hắn cũng không khách khí cất tiếng cười nhạo.

“Cười cái gì cười!” Lát nữa sẽ đánh cho ngươi hoa rơi nước chảy! Lục Trung Phu tức giận mắng.

“Không thể tưởng được Hán triều thiên tử thể nhưng lại lập một nam tử vi hậu, xem ra Hán triều vận số đã hết.” Lang Nha Thiền Vu vẫn tiếp tục khiêu khích.

“Hán triều thiên tử điên rồi, tự mình đánh mất giang sơn a.” Hữu Hiền vương châm chọc nói.

“Hán nhân có bệnh a, thích nam tử.” Tả Hiền vương cũng không chịu thua kém ra sức cười nhạo.

“Nam nhân thân thể rắn chắc có chỗ nào tốt chứ?” Một thanh âm khác từ phía sau Lang Nha Thiền Vu phát ra, ý khinh bỉ không cần nói cũng biết.

“Hoàng đế ca ca, người ta rất thích người ác.” Cũng có kẻ giả tiếng trêu chọc Bùi Ngọc Thư.

Bùi Ngọc Thư nhú chặt mi, ánh mắt lạnh liệt, nhưng là một câu cũng chưa nói, tuy vậy cơn giận trong nội tâm y lại tăng tới mức cao nhất. Y không để ý tới đối phương châm chọc khiêu khích, tính toán lấy thực lực khiến bọn họ cảm miệng.

Y xoay người ra ám hiệu cho Dương Quảng Lăng, Phùng Đường Vô cùng Lục Trung Phu phía sau, ba người hiểu ý bắt đầu ngầm dàn đội hình ra.

Đánh chết người! Lục Trung Phu âm thầm mắng tên Thiền Vu hỗn đản nói năng lung tung nói, gã đã thực sự chọc tức hoàng hậu tướng quân rồi, chỉ sợ chốc nữa chết thể nào cũng không biết a.

Bùi Ngọc Thư rút ra trường kiếm bên hông, giơ cao thân kiếm vung về phía trước, tất cả Hán quân bắt đầu tấn công.

“Các huynh đệ, thượng a!” Lang Nha Thiền Vu cũng rút ra đao chỉ về phía trước hét.

Hán Hung hai quân đều hăng hái chiến đấu vọt vào trận doanh của địch.

Bùi Ngọc Thư biểu tình không thay đổi, cả người tản ra cơn giận bức người, gặp một người chém một người, y cùng Lang Nha Thiền Vu chính diện giao phong, cừu nhân gặp lại, hết sức đỏ mắt, y huy trường kiếm, nhanh như thiểm điện, chiêu chiêu đoạt mệnh.

Tên hỗn trướng đó dám cười nhạo Hoàng Thượng, tuyệt đối không thể tha thứ!

Lang Nha Thiền Vu cũng không cam yếu thế, tiếp lấy kiếm chiêu đoạt hồn của y.

Phút chốc, một trận cuồng phong cuộn cát bụi lên, đương trường cát vàng cuộn cuộn, che mất tầm mắt của hai quân, động tác song phương đều chậm lại.

Bùi Ngọc Thư xem đúng giờ cơ, đâm vào tim Thiền Vu một kiếm, phốc một tiếng, chất lỏng đỏ tươi từ nơi kiếm đâm vào chảy xuống, Lang Nha Thiền Vu ôm ngực lập tức ngã xuống.

“Thiền Vu trúng kiếm!” Tả Hiền vương hô to một tiếng, chạy về phía Lang Nha Thiền Vu.

Còn lại quân nhân Hung nô vì mất chủ tướng mà trận hình bắt đầu đại loạn.

Bùi Ngọc Thư thừa thắng xông lên, một mình vọt vào quân địch, mà Hán quân được thêm ủng hộ, bao vây Hung nô quân đang chạy trốn khắp nơi.

Một hồi hỗn chiến, Hán quân tiêu diệt Hung nô quân, bắt mấy vạn binh tướng làm tù binh, cùng với quân nhu quân dụng và mấy trăm vạn trâu dê.

Bùi Ngọc Thư chiến thắng hồi triều, Lưu Tuần long tâm đại duyệt.

Ngọc Thư quả nhiên tuân thủ lời hứa cùng trăm, chẳng qua mấy ngày đã khai hoàn hồi triều.

“Này..... Là hoàng hậu tướng quân lĩnh quân có cách, vừa xuất quân đã đả bại Hung nô.” Dương Quảng Lăng hướng Hoàng thượng báo cáo ngắn gọn hai lần chiến dịch.

Lưu Tuân quét tầm mắt nhìn chúng quan tướng, tình hình chiến đấu hần đã nghe thám tử hồi báo, bất quá, hần bây giờ mới nghe được bốn chữ quan trọng —— hoàng hậu tướng quân.

Nga, “Hoàng hậu tướng quân” này gọi thật hay!

“Trẫm đặc biệt phong ‘ Phiêu Kị tướng quân ’ Bùi Ngọc Thư vì ‘ Phiêu Kị hoàng hậu tướng quân ’, để biểu dương chiến công xuất sắc lần này.” Lưu Tuân tự nhận đây là biểu hiện tình yêu dành cho Ngọc Thư, tâm tình sung sướng tặng thêm cho y một cái phong hào.

Bùi Ngọc Thư đương trường sửng sốt tại chỗ không biết nên phản ứng thế nào.

Phiêu Kị hoàng hậu tướng quân? Này, phong hào dọa người như vậy cũng muốn y nhận sao?

Đầu tiên là phong hậu, bây giờ tới hoàng hậu tướng quân, hần từ chỗ nào lấy ra mấy cái phong hào loạn thất bát tao thế chứ?

Nhưng mà, không tiếp thụ cũng không được, “Thần Bùi Ngọc Thư khấu tạ hoàng tư.” Bùi Ngọc Thư chỉ phải lắc đầu, bất chấp việc cả triều văn võ nhìn chăm chú mà nhận cái phong hào quái gỡ nọ.

“Thân thân, ngươi nhớ trẫm đến vậy sao? Vừa hạ triều đã lập tức tìm trẫm?” Lưu Tuân tâm tình tốt, thấy Bùi Ngọc Thư lập tức mở tay ôm y vào lòng.

“Hoàng Thượng, ta.....” Bùi Ngọc Thư tựa đầu vào trên vai hần nói quanh co mấy từ ấy mãi.

Lưu Tuân khẽ vuốt lưng y ôn nhu hỏi han: “Làm sao vậy? Ân?”

“Cái kia..... Cái kia.....” Bùi Ngọc Thư đang suy tư nên mở miệng ra sao.

“Cái gì?” Ngọc Thư hiếm khi nói chuyện ấp a ấp úng, không biết lại có chuyện gì khó nói đến thế? Hoặc là y thông suốt, muốn thổ lộ tình yêu với trẫm? Lưu Tuân đảo đảo cái lỗ tai, đang muốn chăm chú lắng nghe.(anh thật tự kỷ =))))))

“Chính là cái kia..... Phiêu Kị tướng quân có thể duy trì nguyên phong hào củ không a? Đừng có thêm vào hai chữ hoàng hậu?” Bùi Ngọc Thư ấp úng nói ra yêu cầu của mình.

“Không được!” Lưu Tuân từ chối ngay.

“Bỏ thêm hai chữ đó, chẳng phải là triệu cáo khắp thiên hạ sao?” Bùi Ngọc Thư có chút buồn bực, hạo hạo một phong hào tướng quân, để làm chi còn muốn thêm hai chữ đó vào? Chẳng ra cái gì cả, một chút cũng hiện ra không ra y là một tướng quân uy phong lẫm lẫm, ngược lại cảm thấy có chút ẻo lả.

“Trẫm phong ngươi vì hậu, thiên hạ dân chúng sớm biết ngươi là Hoàng hậu nương nương, đây là sự thật, làm gì để ý đến mấy thứ này?” Hần không cho phép Ngọc Thư phủ nhận thân phận hoàng hậu của mình, y càng phản kháng, hần càng phải mạnh tay, lần sau rõ ràng phong y làm” Hoàng hậu nương nương chuyên chúc của Hoàng Thượng ” cho rồi.(=))) tội bạn Thư)

“Chính là.....” Bùi Ngọc Thư buồn bực chu miệng.

“Ngươi nha, miệng chu cao như vậy, cao tới mức treo được cái hồ lô rồi đó.” Lưu Tuân cười khẽ lấy tay chọc chọc môi y.

“Chính là ta.....” Nếu tất cả mọi người đã biết, vậy cần gì phải vẽ rắn thêm chân như thế? Bùi Ngọc Thư vẫn cảm thấy Hoàng Thượng cười rất gian trá, hần hình như là cố ý thì phải?

“Đừng tức giận, chúng ta tiếp tục chuyện chưa làm xong trong quân doanh đi.” Lưu Tuân hôn lên mặt y, tính toán ôm ngang y lên.

Bùi Ngọc Thư chống tay trước ngực hần.”Chờ, chờ một chút.....”

“Trẫm chờ không kịp, ngươi cũng muốn không phải sao?” Lưu Tuân ôm y lên, nhẹ nhàng đặt y xuống ngựa thấp trong ngực thư phòng.

Bùi Ngọc Thư mở đôi mắt to hết cỡ nhìn động tác của Hoàng Thượng, y cực kỳ kinh ngạc Hoàng Thượng cư nhiên có thể thoải mái ôm lấy y còn đang mặc áo giáp, hửn..... Quả nhiên sức mạnh thật lớn

“Ta còn chưa cởi áo giáp.....” Bùi Ngọc Thư hai tay chống lấy thân hình gầy trong gang tấc của Hoàng Thượng.

“Đừng lo lắng, trẫm sẽ giúp ngươi cởi.” Cơ quan của bộ áo giáp này giờ mới phát huy công dụng a!

“Không cần phiền toái Hoàng Thượng, ta tự làm là được.....”

Nếu hửn lại sử xuất quái lực, vậy chẳng phải áo giáp trên người hửn lại bị phá hư? Y rất thích bộ áo giáp này, thật luyến tiếc nếu nó hóa thành sắt vụn trong tay Hoàng Thượng.

“A! Ngươi muốn làm gì?” Bùi Ngọc Thư kinh ngạc nhìn động tác của Hoàng Thượng.

Lưu Tuân đặt hai tay Bùi Ngọc Thư xuống hai bên sườn, ngón tay thon dài khẽ vói vào hai bên sườn, “Đương” một tiếng vụn bung ra hai cái hoạt xuyên, ba một tiếng, trọn bộ áo giáp từ vai đến sườn bung ra, ngay cả phần che tay cùng thắt lưng khổ cũng tự động lỏng ra.

“Đây, đây là có chuyện gì?” Bùi Ngọc Thư kinh ngạc nhếch môi, không biết phản ứng thế nào, hoặc là nên nói, y hoàn toàn bị vây bên ngoài tình hình.

“Cởi áo giáp nha.” Lưu Tuân không nhanh không chậm trả lời nghi vấn của y, một tay kia ném các mảnh áo giáp xuống đất.

“Ta biết, nhưng sao lại có kiểu cởi bung ra thế này?” Bùi Ngọc Thư khó tin chăm chú nhìn áo giáp bị hửn ném xuống đất.

“Nếu không làm như vậy, trẫm không thể đảm bảo bộ áo giáp này sẽ không giống như lần trước bị tháo hư.”

Lưu Tuân nói rất đương nhiên, thế nhưng Bùi Ngọc Thư nghe được lại vô cùng ngạc nhiên.

Hửn lảng lảng nhìn Lưu Tuân chưa từng ngừng động tác.”Cho nên.....”

“Đây chính là đặc thù áo giáp trẫm đặc biệt tạo cho ngươi nga.” Lưu Tuân quăng mảnh áo giáp cuối cùng xuống đất, bắt đầu cởi ra y phục trên người Bùi Ngọc Thư, một bàn tay dao động vuốt ve thân thể y.

“Nhưng mà làm thế có khác gì tháo hư a, bung thành nhiều mảnh vậy thì làm sao ráp lại được?” Bùi Ngọc Thư vẫn chìm đắm trong kinh ngạc, hửn nhiên chưa biết y phục mình đã bị cởi sạch.

Tốc độ cởi y phục của Lưu Tuân vẫn nhanh đến mức làm người khác không kịp phát hiện.

“Xong xuôi, trẫm sẽ ráp lại cho ngươi cả bộ. Hiện tại chương ngại không có, đến, trẫm sẽ hảo hảo yêu thương ngươi, hôn một cái.” Nói xong lập tức áp lên cánh môi Bùi Ngọc Thư.

“Ngô..... Ân.....” Cũng thế, theo hửn đi.

Bùi Ngọc Thư nhắm lại hai mắt, ôm cổ Lưu Tuân, cảm thụ *** mà hửn đang dần khơi dậy trong y.

21. Quyển 2 - Chương 10

“Hoàng Thượng, thỉnh suy nghĩ vì Đại Hán giang sơn, ngài phải sinh hạ hoàng tử.”

Bùi Ngọc Thư khuyên nhủ Lưu Tuân, thân là Đại Hán thiên tử, phải nối dõi tông đường mới có thể tiếp tục truyền thừa Hán thất giang sơn.

Nếu mỗi ngày cứ ở bên cạnh mình, thì sao có thể sinh con nối dòng?

Gần đây, y cực kỳ phiền não, tưởng tượng đến lời của Lang NhaThiên Vu theo cũng không hửn không có đạo lý, Hán thất giang sơn nếu không có hoàng tử kế thừa, chẳng phải ứng với lời gã nói Hán triều khí số đã tận.

Đại Hân thiên tử Lưu Tuần thông minh hơn người sao lại chưa nghĩ đến chuyện hoàng tự? Hân chính là đã quên nói cho Bùi Ngọc Thụ mình đã chuẩn bị hảo tất cả mọi chuyện, chính là Bùi Ngọc Thụ lại vì việc này mà buồn rầu không thôi

“Ngọc Thụ, người cứ như vậy vội vả đẩy trầm cho nữ nhân khác?” Lưu Tuần rất không vui chăm chú nhìn y.

Y gần nhất xảy ra chuyện gì, sao lại cứ thì thầm vào tai bảo hân đi lâm hạnh phi tử khác?

“Ta.....” Ta cũng không muốn a, chính là người là vua của một nước, không có con nối dòng sao có thể được chứ?

Khuôn mặt tuấn mỹ phủ một tầng băng sương.”Người không nói?”

“Ta.....” Bùi Ngọc Thụ vẫn ấp úng.

“Hảo, trầm sẽ làm như người muốn. Hừ!” Lưu Tuần phát tay, biểu tình âm trầm tức giận rời đi Tiêu Phòng điện.

Rốt cuộc đẩy được hân đi, thiếu hân hàng đêm sẽ không ai phiền nhiễu nữa, hân y sẽ có một giấc ngủ ngon nhỉ? Chính là..... Thật sự có thể ngủ ngon không? Nói thực, y cũng không xác định.

Tối nay, Bùi Ngọc Thụ đi sớm ngủ, vì không muốn cứ để vấn đề này lẫn lộn trong đầu mình mãi.

Ngủ ngon... Ân, ngủ ngon..... Ngủ.....

Đáng giận! Sao lại không ngủ được?

Bùi Ngọc Thụ trên giường lăn qua lộn lại nhưng vẫn không ngủ được, y trợn to đôi mắt trong bóng đêm tựa hồ muốn tìm cái gì, bỗng dưng nhớ tới Hoàng Thượng không ở bên cạnh, hai tay y buông lỏng, ánh mắt mờ mịt nhìn vật bài trí chung quanh.

Y bắt đầu để ý Hoàng Thượng từ khi nào nhỉ?

Y hồi tưởng lại cách hai người ở chung mỗi ngày, Hoàng Thượng tuy rằng thường buộc y nhận rất nhiều yêu cầu kỳ quái, nhưng y đã sớm tập mãi thành thói quen, nhất là việc hân yêu cầu người khác xưng y là Hoàng hậu nương nương, cùng với yêu cầu hân lấy thân phận hoàng hậu dẫn quân xuất chinh, cho dù lúc bắt đầu y không ngừng kháng cự, kết quả còn không phải bị bắt đồng ý sao.

Kháng cự Hoàng Thượng từ lúc bắt tri bắt giác đã biến mất, thủ nhi đại chi còn lại chính là tưởng niệm chưa từng có, nhất là trong hai tháng xuất chinh, chỉ cần vừa nhắm mắt lại, thân ảnh Hoàng Thượng sẽ tự động hiện ra, hoàn toàn không thể hủy diệt. Đây có phải mình chứng cho việc sự tồn tại Hoàng Thượng với y mà nói đã trở thành thứ không thể thiếu?

Khi hân không ở cạnh, y có nhớ hân không? Đáp án là thực khẳng định, bởi vì, hiện tại trong đầu y đều là thân ảnh của Hoàng Thượng.

Ai! Hoàng Thượng mới một buổi tối không ở bên cạnh, y đã bắt đầu tương tư.

Bùi Ngọc Thụ có lẽ không biết, tâm từ y từ lúc Lưu Tuần bá đạo bắt buộc y thực hiện lời hứa, cùng công khai biểu thị mong muốn độc chiếm y, thì đã dừng lại trên người hân, chính là, không biết y hiện tại đã nhìn thấu chưa?

Tức giận rời đi Tiêu Phòng điện không đến trăm bước, Lưu Tuần chợt hối hận chính mình đã quá xúc động.

Mới vừa rồi có phải đã hơi nặng lời với Ngọc Thụ không? Rõ ràng đang nghỉ hảo hảo yêu sủng y, y lại cứ nói mấy chuyện làm hân bực mình.

Kế hoạch hơn mười năm của hân, bỏ mặc triều cương lập y vi hậu, chẳng lẽ y không thể vì trầm ngẫm lại một chút sao?

Nói vậy, không biết sử quan sẽ ghi trầm vào sách sử thế nào? Hoang đường, tổn hại triều cương? Hay là..... Tính hảo nam sắc, hoang *** vô độ?

Hắn dừng cước bộ lại suy tư, xoay người muốn quay về Tiêu Phòng điện, nhưng vừa bước được một bước lại ngừng. Thôi! Lưu Tuần quay bước đi về Ngự Thư phòng, hắn hiện tại cần chính là bình tĩnh tự hỏi.

Trở lại Ngự Thư phòng đèn đuốc sáng trưng, hắn ngồi trước án, tay chống cằm, trong đầu suy nghĩ phiêu phiêu, ức nhớ lại cảnh khi mới quen Bùi Ngọc Thư mới——

“Tuần nhi, đến, đây là yêu tử Bùi Ngọc Thư của Đại tướng quân.” Hoàng đế Lưu Hi Khánh đặt tay lên đầu vai nhỏ bé của Lưu Tuần, giới thiệu cho hắn tiểu nam hài đứng cạnh Đại tướng quân.

“Điện hạ, chào người.” Bùi Ngọc Thư vươn bàn tay nho nhỏ chào Lưu Tuần, con người đen láy tựa sao trời, biểu tình hồn nhiên là chọe người trù mẩn.

Hảo đáng yêu! Trước mắt tiểu nam hài hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của Lưu Tuần. Hắn ôm cổ Bùi Ngọc Thư, không phân tốt xấu hôn lên đôi môi phấn nộn của y, lúc thì sờ sờ mặt y, lúc thì thì nắn nắn bàn tay nhỏ bé của y.

Đồng cung thái tử này tuy tuổi còn nhỏ mà mấy trò quấy rối người khác thì giỏi vô cùng.

“Oa! Người đang làm cái gì?” Bùi Ngọc Thư thấy hắn đột nhiên nhảy tới ôm mình thì hết hồn, nhin không được quát to một tiếng.

“Tuần nhi, không được vô lễ.” Lưu Hi Khánh vỗ vỗ đầu vai Lưu Tuần, muốn hắn bình tĩnh một chút.

Đứa nhỏ này chưa bao giờ đối bất luận ai hoặc thứ gì tỏ ra quá nhiệt tình, hôm nay lại có chút dị thường.

“Phụ hoàng, ta muốn y.” Lưu Tuần ngẩng đầu chăm chú nhìn phụ hoàng, trong ánh mắt có kiên quyết không thể kháng cự.

“Hảo, trẫm cho Ngọc Thư làm thái tử thư đồng. Bùi ái khanh, người thấy sao?” Lưu Hi Khánh xoay người hỏi Đại tướng quân Bùi Cách, đương nhiên, ông vốn cũng chẳng cần trưng cầu ý kiến Bùi Cách, nhưng căn cứ vào tư tâm của ông với hắn, nên vẫn lễ phép hỏi một tiếng.

“Ân, Ngọc nhi có thể làm bạn cùng đọc sách với điện hạ, có một người bạn cùng tuổi chơi chung cũng không tồi.” Bùi Cách gật đầu, đồng ý Hoàng Thượng yêu cầu.

Bùi cách có nằm mơ cũng không nghĩ tới, cái gậy đầu này lại bán mất yêu tử của mình cho Lưu Tuần.

Ai nha! Nụ hôn đầu tiên của Bùi Ngọc Thư vào năm bảy tuổi đã bị Lưu Tuần cướp đi, từ nay về sau, Lưu Tuần lại lợi dụng thân phận, mượn cái tên thư đồng, đi quấy rầy Bùi Ngọc Thư.

Bùi Ngọc Thư nhân sinh cứ như vậy mà “làm bạn” với hắn, cuối cùng, còn làm bạn với hắn cả đời.

Ngoài Tiêu Phòng điện, một đạo bóng người lén lút nơi nơi dò xét, xác định người trong tẩm điện đã ngủ, mới bắt đầu tiến hành nhiệm vụ của mình.

Ông trời! Một đêm rất lạnh như vậy, đứng ở ngoài điện cũng đủ để đóng băng người khác a!

Tứ Hỷ không ngừng xoa xoa hai tay, đưa tới gần miệng thổi khí, thật sự không hiểu Hoàng Thượng vì sao phải bắt cậu làm chuyện kì quái như vậy, bắt cậu phụ trách từng canh giờ đến trước tẩm điện của Hoàng hậu nương nương lặp lại mấy lời, chỉ là đổi cái tên mà thôi. Chẳng lẽ Hoàng hậu nương nương lại cùng Hoàng Thượng cãi nhau?

“Hoàng Thượng tối nay lâm hạnh Trần Tiệp dư.” Tứ Hỷ tựa vào vách cửa, lấy thanh âm không cao không thấp, vừa đủ cho người bên trong nghe.

Những lời này tự nhiên lọt vào tai Bùi Ngọc Thư, nghe vô cùng chói tai! Y như giận dữ kéo cằm bị lên che đầu mình lại.

Một canh giờ sau, Tứ Hỷ lại nói vọng vào.”Hoàng Thượng tối nay lại sủng hạnh Lí Chiêu nghi.” Không nhanh không chậm mà mà nói lại vào tai Hoàng hậu nương nương.

Đương nhiên, thanh âm lần thứ hai chạy vào tai Bùi Ngọc Thư.

Đáng giận hờn đản! Muốn làm chuyện gì cũng có cần tuyên dương khắp nơi như vậy không? Cố ý chọc ta giận tới chết a? Bùi Ngọc Thư trở mình, che lỗ tai, không muốn nghe tiếp tới nay có bao nhiêu phi tần bị hấn lâm hạnh.

Chết tiết! Thiên sát! Càng ko môn nghe, thanh âm lại truyền tới càng rõ hơn.

Tuy là y yêu cầu Hoàng Thượng đi lâm hạnh tần phi khác để truyền hoàng tử, nhưng mọi chuyện một khi theo ý y lại khiến tâm y không ngừng đau. Bây giờ lại nghe được hấn lâm hạnh tần phi khác, đáy lòng không ngừng dâng lên từng đợt chua xót.

Cái tên háo sắc kia hiện tại không biết ở trên giường của tần phi nào mà khoái hoạt đây? Hấn nào biết được ta dùng tâm tình gì mà đuổi hấn đi chứ?

Nghĩ đến Lưu Tuần đang ôm tần phi khác đắm chìm trong ôn nhu hương, chính mình lại ở trong này trần trọc khó ngủ, lửa giận không biết từ đâu dâng lên lan tràn khắp trong lòng.

Bùi Ngọc Thư cảm tức xốc lên cảm bị xuống giường, không đi giáo huấn cái tên quấy rầy giấc ngủ của người khác là không được mà!

Lại qua một cái canh giờ, “Hoàng Thượng lại triệu.....”

Tứ Hỉ miệng vừa lại gần cửa, đang muốn muốn lập lại lần nữa, thì cửa tấm điện phút chốc mở ra.

“Hoàng, Hoàng hậu nương nương..... Ngài còn chưa ngủ nha?” Nhìn vẻ mặt không vui của Hoàng hậu nương nương, mi gian khắc một đường thật sâu, Tứ Hỉ sợ hãi phát hiện đại sự không ổn. Thảm!

Hoàng Thượng! Ngài sao mỗi lần đều phái nô tài làm này mấy chuyện cố hết sức lại không thu được kết quả tốt này nha!

Tứ Hỉ đôi mắt trông mong nhìn một góc Ngự Hoa viên, hy vọng người đang núp trong góc có thể ra cứu mình. Đừng nhìn Hoàng hậu nương nương ngày thường bên ngoài vô cùng hiền lành, một khi nổi giận ngay cả Hoàng Thượng cũng khó ngăn cản.

“Tứ Hỉ, nửa đêm không ngủ, ngươi đang làm gì?” Tiếng nói trầm thấp cùng với vẻ mặt cực độ không vui, Bùi Ngọc Thư lúc này là một bộ hung ác tức giận chó tới gần, rất dọa người.

“Nô tài..... Nô tài.....” Tứ Hỉ cúi đầu, trong lòng sợ hãi không biết nên làm sao bây giờ? Nói dối, thì sẽ bị Hoàng hậu nương nương chỉnh thật thảm còn nói thật, nói thực ra, cậu cũng không có can đảm. Hoàng Thượng nếu trách tội xuống, cái đầu nho nhỏ của nó cậu sẽ chuyển nhà.

“Ngọc Thư, thời tiết lạnh như thế, sao không khoác thêm kiến áo ngoài rồi hãy ra khỏi phòng?”

Thân hình cao lớn tuần vĩ đột ngột chặn trước mặt Tứ Hỉ, che đi thân hình phía sau đang run lên từng hồi, Lưu Tuần một tay kéo Bùi Ngọc Thư, một tay đặt sau lưng ra hiệu bảo Tứ Hỉ lui ra.

Được cứu trợ! Tứ Hỉ thật vất vả thoát hiểm thở một hơi, núp sau bóng Hoàng Thượng len lén rời đi.

“Ngươi không phải đi tới chỗ tần phi? Sao lại rảnh rỗi xuất hiện ở đây?” Bùi Ngọc Thư như dỗi mà quay đầu đi, ngữ khí chua xót, thẳng ra là khó chịu.

Nhìn xem! Hào phóng muốn mang trầm cho người khác, rõ ràng đau lòng cực kỳ, lại còn làm bộ như không thêm để ý. Lưu Tuần trong lòng thật vui, nhưng trên mặt lại không chút biểu tình “Không cho trầm đi vào, đứng đây giận dỗi cho mọi người xem?” Lưu Tuần nhắc nhở y, cửa tấm điện cũng không nơi cãi nhau.

Bùi Ngọc Thư bắt lấy tai hấn, dùng sức kéo hấn vào tấm điện, rồi như thể như trẻ con đang dỗi quay lưng đi bỏ mặc hấn.

“Ngươi đang giận ai a?”

Lưu Tuần cả thân mình dán sau lưng y, cố ý phun hơi vào tai y, hơi thở ấm áp làm y bất giác sợ.

Bùi Ngọc Thư xoay người đối hấn rống to: “Đều là ngươi! Hại ta ngủ không được!”

“Phải! Đều là trầm không tốt, không ôm ngươi hại ngươi ngủ không được.”

Lưu Tuần nói tiếp theo lời y, nhưng Bùi Ngọc Thư đang nổi nóng căn bản không cẩn thận nghe hần nói.

“Còn có, ngươi hại ta tâm tình không tốt!” Tiếng rống lần thứ hai vang lên.

“Ân! Điều là trăm sai, ngươi trái tâm ý muốn trăm đi đến chỗ tằm phi khác, sau lại đổi ý, tâm tình đương nhiên không tốt.”

“Dù sao chính là ngươi hại ta tức như vậy!”

“Đúng vậy! Trăm ngàn không nên vạn không nên nghe lời trái lương tâm của ngươi mà rời khỏi ngươi, làm ngươi một người tức giận.”

“A?” Lung tung mắng một chuỗi dài, Bùi Ngọc Thư mắng đã nghiền rớt cục lấy lại *** thần, lúc này mới ý thức được chính mình không biết đang nói gì.

Lưu Tuần vươn hai tay bao lấy mặt y. “Mắng xong? Còn tức giận không?”

“Tay ngươi sao lại lạnh băng thế này? Mấy tằm phi kia không hảo hảo chiếu cố ngươi sao?” Bùi Ngọc Thư kéo tay hần cẩn thận kiểm tra mấy dấu đỏ trên tay, không khỏi trong lòng quở trách mấy tằm phi kia. Thật sự quá đáng, dám làm bàn tay trắng nõn của Hoàng Thượng trắng nõn bị đông lạnh.

“Không có việc gì.” Lưu Tuần an ủi.

Đương nhiên, đây là kiệt tác vừa rồi nghỉ ngơi ba canh giờ trong Ngự Hoa viên, hần cũng sẽ không ngốc đến nỗi thành thật cung khai.

“Cái gì không có việc gì! Ngươi vừa rồi đến chỗ ai.” Con ngươi đen trong suốt có một tia trách cứ, càng toát ra ý quan tâm.

Lưu Tuần ra vẻ lạnh lùng trả lời: “Hóng mát.” Thật sự nha! Thứ thu lại là một con lạnh triệt để, lạnh thấu nội tâm.

“Hóng mát? Hiện tại là tháng chạp, bên ngoài trời đông giá rét, đi hóng mát chỗ nào?” Bùi Ngọc Thư kinh ngạc nhìn hần.

“Sao vậy? Đau lòng? Cũng là ngươi thật hy vọng trăm đi đến chỗ mấy tằm phi hậu cung?” Ngọc Thư, mau nói cho trăm ngươi quan tâm trăm! Lưu Tuần nội tâm hò hét, thế nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh nhìn Bùi Ngọc Thư.

“Ta.....” Đồng mâu Trong suốt nhìn hần trong chớp lát bỗng dưng cúi xuống lắc đầu.

“Trăm thân mình thật lạnh, tâm cũng hảo lạnh, ngươi nên hảo hảo sưởi ấm cho trăm.”

Lưu Tuần ôm cổ Bùi Ngọc Thư, đưa y áp đảo trên giường, vươn tay luồn vào vạt áo, trút đi tấm phục, hai tay không an phận dao động trên ngực y.

“Ngô....., ân.....”

Lang thần giáo mỹ áp lên môi Bùi Ngọc Thư, đầu lưỡi như linh xà lướt qua cánh môi, môi Bùi Ngọc Thư khẽ nhếch, hần không chút cố sức tham nhập vào miệng y, *** té liếm thỉ hàm răng, cảm giác lại ma lại dương rất nhanh khơi dậy khát vọng của Bùi Ngọc Thư. Y muốn Hoàng Thượng! Bùi Ngọc Thư vươn đầu lưỡi phản nộ, chủ động hưởng ứng Lưu Tuần thăm dò trong miệng mình.

Y đáp lại lệnh Lưu Tuần có chút kinh ngạc, mỗi lần đều là hần sử xuất toàn lực dây dưa lôi kéo lưỡi y mới có thể hôn nhau, lần này Ngọc Thư thế nhưng chủ động hưởng ứng, hần thật sự quá cảm động!

Lưu Tuần càng thêm nhiệt liệt cuốn lấy lưỡi Bùi Ngọc Thư giao triền, ở trong miệng tận tình quăn quanh đùa nghịch. Tuy rằng Bùi Ngọc Thư ngờ nghệch khiêu khích, nhưng lại làm nổi lên một khát vọng sâu trong nội tâm Lưu Tuần. Phương tân trong suốt bị hai lưỡi cuốn triền giao nhau không còn chỗ để đi, chỉ phải chảy dọc xuống bên môi.

Không rảnh bận tâm phương tân bên môi Lưu Tuần tiếp tục triền miên hôn, cho đến khi hần thấy mỹ mãn mới buông ra cánh môi bị hôn sưng đỏ, hần lấy lưỡi liếm đi nước bọt trong suốt bên môi Bùi Ngọc Thư thôn vài cái lên mặt y.

“Người thật sự hảo ngọt.....” Lưu Tuần ôn nhu chăm chú nhìn y, mâu quang thâm thúy như muốn xem thấu nội tâm y.

Ánh mắt Hoàng Thượng cứ nhìn chăm chăm mình mãi. Thật sự, rất kì quái!

Bùi Ngọc Thư đỏ mặt, không được tự nhiên quay đi, y thấy được nhiệt độ cơ thể mình tựa hồ không ngừng nâng cao, hai má cũng trở nên nóng hơn.

“Ồ.....”

Lưu Tuần duyên hôn xuống hõm vai, thỉnh thoảng ở nơi xương lồi lên lưu lại hôn ngân, Bùi Ngọc Thư thấy từng trận tê dại quấy nhiễu lệnh y phải bỏ cuộc.

“Ân..... A.....”

Hai anh quả mê người trước ngực sớm vì khát vọng âu yếm mà đứng thẳng, môi Lưu Tuần cắn lấy một anh quả liếm duyên, một tay kia dùng ngón tay xoa nắn, khẽ giữ lấy một anh quả khác, khoái cảm mãnh liệt như sóng triều từng đợt úp lại, làm lý trí Bùi Ngọc Thư thiếu chút nữa bị đánh bay.

Bùi Ngọc Thư toàn thân vì tình triều mà phiếm hồng, trạch trạch thủy quang che kín thân thể nam tính mê người, gia tốc thúc giục dục diễn của song phương.

“Ân a, a.....”

Lưu Tuần hàm chứa dục vọng phía trước của y, liếm thử, tay cũng không ngừng vuốt ve, vừa lúc chạm vào chỗ mẫn cảm của Bùi Ngọc Thư, thân thể y như có trận điện lưu lủi qua toàn thân.

“Ân..... Tuần..... Ta muốn..... A!” Bùi Ngọc Thư nâng thất lưng lên, theo tiết tấu khiêu khích của hắn mà nhiệt tình đáp trả, y muốn tiếp xúc càng sâu hơn, chỉ chốc lát sau, Bùi Ngọc Thư đặt lên đỉnh, đem mầm móng nhiệt tình toàn bộ phóng thích.

Trước đó vài ngày, Đại Tàn sứ giả đến triều kiến, mang theo một lọ có hương du có mùi hoa hồng, Lưu Tuần quyết định hôm nay lấy ra thử.

“Thân thân, tối nay làm một chút chuyện không giống bình thường.....” Lưu Tuần xuất ra một cái chai màu bạc, mở nắp, mùi hoa nồng đậm lập tức bay ra.

Ân, thơm quá! Dùng trên người Ngọc Thư thật hợp. Lưu Tuần dính hồng hoa hương du, mở hai cánh môn tròn trĩnh của Bùi Ngọc Thư ra, nhẹ nhàng vỗ lên nhập khẩu rồi thâm nhập vào huyết nội.

Hương du chứa thúc giục tình quả nhiên hiệu quả thần tốc, nguyên bản dững đạo vì dị vật xâm lấn mà cảm không khoẻ, lúc này chẳng những khi tiến vào không thấy đau đớn, thậm chí còn gắt gao hấp lấy ngón tay thon dài của Lưu Tuần.

Dục vọng nóng rực của Lưu Tuần ngẩng cao lên. Sưng đến phát đau, Bùi Ngọc Thư nhiệt tình phản ứng làm hắn lập tức rút ra ngón tay, nâng hai chân y lên để trên vai, đẩy dục vọng nóng rực của mình vào huyết nội, tốc độ mau đến mức làm Bùi Ngọc Thư căn bản không kịp kháng nghị.

“Ồ..... Ân a!”

Dục hỏa nóng rực lấp đầy cơ thể, làm Bùi Ngọc Thư đã quen với dục vọng của Lưu Tuần, tự nhiên vòng hai chân ra sau ôm lấy thất lưng hắn, cũng chủ động vận vẹo thân hình theo tiết tấu, Lưu Tuần gầm nhẹ một tiếng, bắt đầu kịch liệt va chạm thân thể Bùi Ngọc Thư.

“A..... sâu chút nữa, hảo..... Ân a.....”

Lưu Tuần chậm rãi rút khỏi cơ thể y, tái lại thật sâu xâm nhập, Bùi Ngọc Thư chỉ thấy toàn thân xương cốt đều mềm đi, kìm lòng không đậu tê rần, rên rỉ.

“Thân thân, người tối nay quá nhiệt tình, trầm thích.....”

Mãnh liệt xô xuyên cùng tê dại ngựa ngậy lệnh Bùi Ngọc Thư kích tình tới đỉnh điểm. Mùi hoa đậm đặc quẩn quanh bốn phía, không khí đầy *** tràn ngập trong tấm điện.

Tối nay, cao giọng ngâm suyễn dật ra từ miệng Bùi Ngọc Thư không chút nào che dấu, thẹn thùng, rụt rè của y đã bị từng cơn sóng nhiệt cuốn không còn thấy bóng dáng tăm hơi, chỉ để lại dục vọng ngẩng cao cùng bản năng hi vọng thỏa mãn dục vọng.

“A..... Tuần..... Yêu người..... A, a!”

Lưu Tuần ngưng động tác lại.

Ngọc Thư nói..... yêu hửn?

“Ân..., ta muốn.....”

Bỗng nhiên động tác đình chỉ lệnh Bùi Ngọc Thư không kiên nhẫn vịn vẹo thân hình thúc giục hửn, không rõ hửn sao lại đột ngột ngừng?

Ngọc Thư thật sự yêu hửn! Hửn thật sự rất vui!

“Hảo, vô luận người muốn bao nhiêu, trăm đều sẽ thỏa mãn người!”

Lưu Tuần lấy lại sức, tiếp tục điên cuồng luật động, hửn nội tâm vô cùng cảm động. Chờ nhiều năm như vậy, Ngọc Thư rốt cục nguyện ý nói ra chân tình của mình.

“A ân..... A.....”

Bùi Ngọc Thư phía sau bị mãnh liệt xô xuyên, dục vọng phía trước bị âu yếm bộ lộ, khoái cảm tiền hậu giáp kích, làm thần kinh toàn thân y sung sướng vô cùng, cảm giác dị thường sâu sắc, chỉ chốc lát sau liền đạt tới đỉnh, phóng ra dục vọng.

Đồng thời, Lưu Tuần ở trong cơ thể y phóng thích mầm móng nhiệt tình.

Cao trào lúc sau, Bùi Ngọc Thư ánh mắt tan rã, chính là, y vẫn cảm giác được khát vọng trong cơ thể vẫn chưa thấy đủ, kim lòng không đậu vịn vẹo thân thể.

“Còn muốn? Hảo, trăm sẽ tới nữa!”

Động tác của Bùi Ngọc Thư lệnh dục vọng của Lưu Tuần trong cơ thể y lại lên *** thần trưởng lớn, Lưu Tuần lần thứ hai lấy lại sức, hỏa lực toàn bộ khai hỏa tiến lên.

Lưu Tuần dù làm đến hai ba lần vẫn chưa thấy thỏa mãn, cho đến khi Bùi Ngọc Thư *** bì lực tấn, lâm vào giấc ngủ thâm trầm.

“Ân.....”

Chu công đang ngoắc tay với y, muốn dẫn y đi du sơn ngoạn thủy nha! Chính là, giống như có cái gì đang nhiễu giấc ngủ của y, Bùi Ngọc Thư nháy mắt lại bị một lực đạo xô xuyên vào dũng đạo kích thích.

“A, người, người cũng không biết mệt a?” Người này không phải mới vừa lâm hạnh mấy tần phi a? Sao giờ này lại còn khí lực kinh người như vậy?

“Trăm tâm tình hảo, lại đến vài lần cũng không có vấn đề gì.”

“Không cần..... Ta không thể lực.”

Lưu Tuần khê đẩy dục vọng đang chôn sâu trong cơ thể y vào dũng đạo ướt át.” Lại đến một hồi thôi.....”

“Không, không..... cần.....”

Không lay chuyển được Lưu Tuần cường thế, Bùi Ngọc Thư chỉ phải thỏa hiệp, rất nhanh, y lại trăm luân vào cơn lốc kích tình muôn màu muôn vẻ.

“Thân thân, nói cho trăm, người rốt cuộc dùng chiến thuật loại tập kích bất ngờ nào đánh bại Hung nô?”

Kích tình qua đi, Lưu Tuần ôm Bùi Ngọc Thư vào lòng, nhất thời hứng khởi hỏi vấn đề này. khi Ngọc Thư khái hoàn hồi triều không hề không đề cập tới việc làm sao thắng được Hung nô, hửn rất hiếu kỳ a.

“Ta..... Chính là..... Lục Trung Phu đề nghị quân đội rải tin đường triều hoàng hậu lĩnh quân, muốn Hung nô tướng hạng nữ lưu dẫn quân mà khinh địch, ai ngờ Lang Nha Thiên Vu vừa thấy ta cư nhiên giấu cợt

Đại Hán thiên tử có mắt không trông, lập một nam tử vi hậu, còn nói Hán triều khí số đã tận, ta tức giận quá liền giết gã hoa rơi nước chảy, tiêu diệt đại quân của Lang Nha Thiên Vu.” Bùi Ngọc Thư khó khăn nói ra bí mật mà y nghiêm cấm thủ hạ mình nói ra.

“Ha ha! Khá lắm Lục Trung Phu! Quả nhiên là biện pháp hay.” Thật tuyệt! Lịch sử chưa bao giờ nghe nói có loại chiến thuật này. Lưu Tuần cười to, ở trên mặt Bùi Ngọc Thư hôn một cái.

“Người còn dám cười! Ta rất tức giận, Hung nô man tộc dám giễu cợt đương kim hoàng thượng, thật sự là buồn cười!” Bùi ngọc Thư liếc hắt một cái, đường đường Đại Hán thiên tử bị người nhục nhã hắt thế nhưng còn cười được.

“Hảo, hảo, không cười là được.”

Lưu Tuần cố nín cười ý, an ủi Bùi Ngọc Thư tức giận vô cùng.

“Thân thân, người vừa rồi nói yêu trẫm ác.”

Lưu Tuần bưng bình ở bên tai Bùi Ngọc Thư thổi khí, hạ thân miễn cảm của Bùi Ngọc Thư lập tức nổi lên phản ứng.

“Mới không.....”

Một mặt mây đỏ hiện ra trên mặt, Bùi Ngọc Thư đang muốn phủ nhận, đối diện với con người chứa đầy hoang mang tỉnh mạch lại nhu tình như nước Lưu Tuần.

“Có.....”

Dưới ánh nhìn chăm chú của hắn, Bùi Ngọc Thư nưng một hồi mới nói ra từ cuối cùng, thế nhưng đầu y cuối cùng thấp hơn, khuôn mặt tuần lãng sớm hồng thắm.

“Trẫm cũng rất yêu người ác, từ thật lâu trước kia khi lần đầu tiên nhìn thấy người liền yêu người.” Lưu Tuần nâng lên cằm y hôn lên cánh môi.

“Ân.....”

. Bỗng thư hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/han-hoang-he-liet-chi-cam-tuong>